www.communio.hu/luxchristi

Krisztus fénye

2010. Karácsony XI. évf. 4. szám (42) A dunaharaszti és taksonyi katolikus egyházközségek lapja

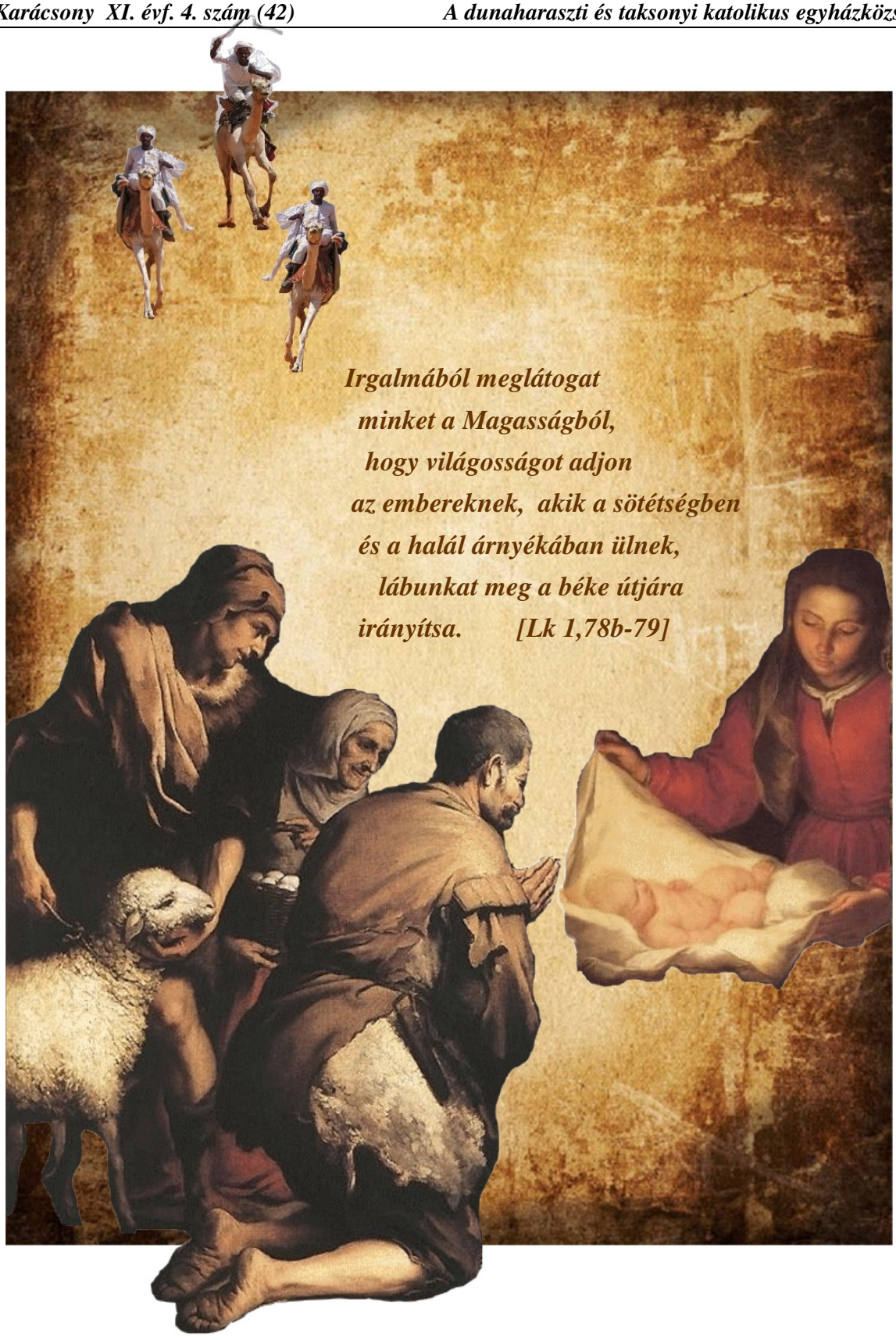

Irgalmából meglátogat minket a Magasságból, hogy világosságot adjon az embereknek, akik a sötétségben és a halál árnyékában ülnek, lábunkat meg a béke útjára irányítsa. [Lk 1,78b-79]

Gloria in excelsis Deo

KALENDÁRIUM

December 4. Szent Borbála
5. Advent 2. vasárnapja
6. Szent Miklós püspök
8. Szeplőtelen fogantatás ünnepe
12. Advent 3. vasárnapja
19. Advent 4. vasárnapja
24. Szenteste, Ádám, Éva
25. Karácsony, Jézus születésének ünnepe
26. Karácsony 2. napja, Szent István első vértanú, Szent Család ünnepe
27. Szent János apostol
28. Aprószentek
31. Szent Szilveszter pápa, Labouré Szent Katalin

Január 1. Újév, Szűz Mária, Isten anyja
2. Vízkereszt (vasárnap)
9. Urunk megkeresztelkedése (vasárnap)
16. Évközi 2. vasárnap
18. Árpádházi Szent Margit
22. Boldog Batthyányi László
23. Évközi 3. vasárnap
30. Évközi 4. vasárnap

Február 2. Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe
6. Évközi 5. vasárnap
11. Lourdes-i Szűz Mária jelenése
13. Évközi 6. vasárnap
20. Évközi 7. vasárnap
24. Szent Mátyás apostol
27. Évközi 8. vasárnap

Labouré Szent Katalin – Burgundiában született egy tíz gyermekes család kilencedik gyermekeként. Élete munkával, imával, vezekléssel, templomba járással, böjttel telt. 1830-ban novícia lett a párizsi Irgalmas nővéreknél. Gyakran voltak látomásai.
Az Ő nevéhez fűződik a csodás érem veretése, melyet a Szűzanya kérésére készíttetett és terjesztett. Katalin gyakran mondta fiatalabb társainak: „Ha bánatod van, menj a szentségház elé és mondj el mindent a Jóistennek! Ő senkinek sem adja tovább, és megadja az erőt elviseléséhez.”
Fogadjuk meg tanácsát, és kérjük közbenjárását!

Czifra Lászlóné

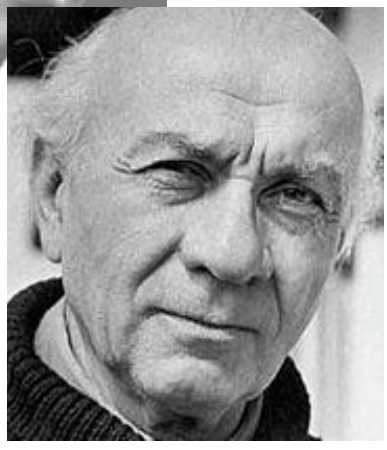

Illyés Gyula:
Reggeli ájtatosság

Páris tornyai csengenek,
tengerkék ez a csengés, – habja
mint magas szikla-szigetet
verdesi-nyalja
padlásszobámat. „Erre, erre
lépj ki már, erre a tengerre!”
Hajnali fél öt s a csoda,
a napi nagy csoda megint!
Szobám fala
megnyílik s a résen beint
– mert sosincs békén a keresztény –
a kereszt az ablak keresztjén!
Mit akarsz ily korán, Uram?
Oh szólnod kell csak s én cselekszem:
utad utam!

– – – – – – – – – –

(Az *Abbahagyott versek* c. kötetből)

A várakozás, a szeretet, a hálaadás és a béke ünnepe

Az Advent, a Karácsony, a Szilveszter és Újévi ünnepek szorosan összefonódnak, egybeforranak egymással.

Az **Adventi időszak** a felkészülés ideje, a karácsonyi ünnepkör bevezető része: az Úr eljövetelére való várakozás ideje. A liturgia az Úr hármas eljövetelét jeleníti meg: 1. A történelmi múltban, 2. Kegyelmi eljövetele ma is minden ember lelkében, 3. Végső eljövetele a jövőben, a világ végén.

Az Úr első eljöveteléről megemlékezve visszatérünk a Krisztus előtti korszakba. Az adventi homályban az Ószövetség világító fényei felvillannak Jeremiás, Ezekiel, Dániel és főként Izaiás próféták könyveiben.

A roráték derengő fényében Izaiás próféta jövendölése az évszázadok sötétjén áttörve, megmutatja a világosságot, a beteljesedést. *„Az Úr maga ad jelet nektek? Íme, a Szűz méhében fogan, és fiat szül, neve Emmánuel: Velünk az Isten!”*

Advent második jelentése: valóban megérkezik az Úr. Állandóan jön felém a kegyelmi életben.

Advent harmadik jelentése: egykor hozzám is megérkezik az ítélő Úr, személyesen kopogtat és hív a végső beteljesedésben, a világ végén. Erre már most fel kell készülnöm. Ezt segíti a mostani advent is, mert csak akkor van értelme, ha a mi adventünk valóban Úr-várás, mely Krisztus második eljövetelére is előkészít.

A **Karácsony** a szeretet ünnepe. Megszületett a világ Megváltója, akit Isten már a bűnbeesés után megígért.

A legszebb karácsonyi készület, ha tiszta a szívünk a szentgyónás elvégzése által és úgy vehetjük magunkhoz az Úr szent testét. Megbotránkoztató, látva, ha valaki néha-néha betéved a templomba és áldozik. Nem érvényes és bűn!

Aki teheti, megajándékozza egymást, de aki ad, azt szeretetből tegye. Aki kap, hálás és derűs kedvességgel viszonozza, akár ajándékkal, akár imával vagy jó szóval.

Bízunk az Úrban, a nemzeti kormányban és saját magunkban, hogy a dolgos hétköznapok és az emberi összetartás megtermi gyümölcsét, és megalapozhatjuk gyermekeink, unokáink biztos jövőjét a szeretet jegyében. Viszont ébernek is kell lennünk, észre kell vennünk az ártó szándékot egyes emberek részéről, ahogy Jézus is meglátta földi életében és azonnal reagált.

Leborulok jászolod és kereszted előtt

Kis Jézus, jászolod trónusánál most leborulok,
Hálatelt szívvel születésnapodon Neked hódolok.
A Szent Este csendjét megtöri a pásztorok éneke,
S hozzá társul az angyalok glóriás dicsérete.

A jó emberek buzgó imája száll az Ég felé,
Megköszönve az Atyának, hogy Fiát a földre küldé.
Ember, állat, e Szent Estén békét érez a szívében,
S elfogadja a felé kinyújtott kezet örömmel.

Az ember öröménél csak a Szűz Anyáé nagyobb,
Ki szíve alatt hordozhatta az Isten-i magzatot.
E szentséges éjen Betlehemben világra hozta,
S a szegényes hajlék szebb volt Neki, mint a palota.

Királyi palota nélkül is Fia a Nagy Király,
Ki uralkodik égen, a földön, míg van élő világ.
33 évesen foglalja el mennyei trónját,
Ha újra eljön, az ember Ítélőszéke elé áll.

E Szent Estén viszont csak a kisgyermeket babusgatjuk,
S szívünk minden szeretetét a Kisdednek adjuk.
S Ő áldón nyújtja felénk csöppnyi kezecskéjét,
Én sajnos látni vélem már szögekkel átvert kezét.

Kisded Jézus, s Te megfeszített, mindent értünk tettél,
Megszülettél s bűneinkért keresztre feszíttettél.
Ha több életünk lenne, sem tudjuk meghálálni Neked,
De csak egy van, ha kéred Uram, én feláldozom Érted!

Szilveszter a hálaadás ünnepe. Aquinói Szent Tamás fogalmazta meg ezt a legszebben: „A hála erénye: amikor többet szeretnénk visszaadni, mint amennyit kapunk.” Ne feledjük, ezt magunktól nem tudjuk megtenni, ez csak Krisztus keresztáldozatával lehetséges. Adjunk méltó hálát ezen a napon eddigi életünkért és kérjük, hogy életünk utolsó napja országába megnyissa előttünk az utat.

Újév: az efezusi zsinaton hittételként kihirdették: mivel a Boldogságos Szűz Mária Jézus édesanyja, Krisztus Istensége miatt a Boldogságos Szűz Máriát édesanyánkul adta. Méltó, hogy az egész esztendőt az Ő anyai gondoskodásába ajánljuk. Ez a nap a béke világnapja is. Kérjük az Urat, adjon békét a világnak és békét a lelkünknek.

Versemmel ismét gondolkodásra szeretném késztetni kedves Testvéreimet. Megértésükben bízva kívánok kegyelemteljes karácsonyi ünnepeket és áldott, békés, boldogabb új esztendőt, sok szeretettel:

Gömöriné Fajta Anna

Kép: Bernardino Luini Mária az alvó kisdeddel című képének részlete (XVI. sz.)

FEKETE ISTVÁN: Alkony

Először melege lett, aztán megszédült.

Öregesen járt a havas tóparton és a vidravasakat nézegette, amikor meglódult előtte a víz; feketén feléje örvénylett, aztán elszaladt tőle és zsongó, száraz szelek simogatták borzongó halántékát.

Körülnézett: mi ez? – A színek szürke árnyékokká váltak. A messze erdő fái felágaskodtak, a zsombékok között fekete formátlan alakok szaladgáltak. Kezét kinyújtotta valami támasz után, aztán leült a hóra.

– Mi van velem?

Felnézett az égre, mely tisztán, kéken világított az alkony felé járó délutánban és csak a nyugovóra hajló nap előtt parádéztak kis felhőbárányok. Fehérek, lágyak, hidegek.

A nap pirosan hullott le a hátuk mögött, a bárányok meg jöttek-jöttek térdig vérben járva, tompán bégetve...

Aztán a vérből fekete lápvíz lett, mely elnyelte a fehér falkát és ő a szorongó sötétségben csak a kolomp halk kondulásait hallotta néha.

– Haza kellene menni – gondolta, de jó volt nem mozdulni. Zsibbadó meleg fogta el és megint kivilágosodott. Nem is nappali, nem is éjszakai. Olyan tompa fény, mintha távoli, nagy tüzek derengenének az égről és ebben a lázas világosságban régholt feleségét látta jönni, ebédhordó kosarával a nyári gyalogúton, békés mosolyával kedves arcán. Az asszony megállt az egyik fordulónál és intett neki...

– Hívsz Mariska? Jól van. Tudom... és indulni akart feléje, de mire felkelt, már megint nappal lett, késő, téli délután. Hideg, alkonyatbahajló. – Menni, menni – dünnyögte magában. – Öreg lábaim csak még hazáig... – Alig roppant a hó a súlytalan, lázasszemű öregember alatt. A tóparti házacska nehezen ballagott feléje.

– Menni, menni öreg lábak – susogott – csak hazáig menni, utoljára menni...

A nádfedeles ház vízen épült. Mondják, valamikor malom volt, rég elmorzsolt időkben. Vörösfenyő-cölöpökön épült, de aztán ismeretlen vizek fakadtak körülötte, eliszaposodott a környék és vadászház lett belőle. A partról gyaloghíd járt be a házba, hol az öreg erdész lakott. Már rég egyedül, most utóbb segítséggel, mert erdőt is, vizet is vigyázni kellett, orvvadásztól, orvhalásztól.

A gyaloghíd alig dobbant lépései alatt.

Csendesen nyílt az ajtó. A tűzhelyen még parázs világított a déli tűzrakásból és amikor betette az ajtót, az öreg cölöplábak körül meg-megloccsant a víz s az ablakon beszivárgott a téli este.

Puskáját felakasztotta, kalapját mellé. Levetette a kopott ködment is, aztán tuskót tett a hunyorgó parázsra, mert úgy érezte: fázik.

A parázs belemart a száraz fába, melyből zümmögő lángok lobbantak fel. De akkor már leült fekvőhelye végére és nézte a tüzet, a világosságot, mely betöltötte a kis szobát.

– Menni, menni, elmenni messze, túl a vizeken, túl az erdőkön. Hívott a feleségem...

A vizek is ezt locsogták az évszázados cölöpökhöz verődve és a szél is bekiáltotta a kéményen az üzenetet.

Szeme ide-oda járt a kis szobában. Megállt egy fényképen, egy öreg fegyveren, egy kitömött madáron. A múltban járó emlékekre odavillant egy pillanatra a világosság; az öregember keze megrándult, mintha valakit, vagy valamit megsimogatott volna, ami még van, de ki tudja meddig.

A tűzhelyről néha sziporkák, apró csillagok pattantak ki és aludtak el röptükben s a víz odakünt csobbant, mint nyáron, ha játékos halak ugranak szitakötők után.

És nőtt, feketedett, öregedett az este.

Az öregember lefeküdt. Hideg borzongás rázta és attól félt, elalszik ültében, pedig szemei nyitva voltak. A tűz is apróbb lángokkal birkózott a homállyal és a zugokban újra árnyékok nőttek, és emlékek.

Innét temették az asszonyt és innét váltak útnak a gyerekek is. Régmúlt sírások csuklottak fel, rég elfakult nevetések szálltak. Halk simogató szavak susogtak és a kis cipőcskék topogtak: mintha járni tanulna valaki... Zene is zendült egy pillantásig, lakodalmas lárma, aztán elkapta a szél a hangokat s újra csak a víz csobogott feketén, mélyen.

Elpergett az idő.

Dobogott künn a feljáróhíd. A másik erdész érkezett haza. Rokon az is. A fiát szerette volna utódnak, az erdők és vizek szeretetében, de az, az örökös Úr alázatos szolgája: pap lett. Egy gondolatnyira jutott csak eszébe, hogy ő mást akart, de aztán elengedte magától szomorú büszkeséggel. Most itt káplán a faluban, és ha néha meglátogatja öreg apját, szótlanul hallgatnak. Az öreg fa és a fiatal hajtás, mely után rügyek már nem fakadnak.

Döngött a híd, elhallgatott a víz és elszállt a csend; amikor ajtót nyitott a másik, megállt egy pillanatra, mert nem látta, van-e valaki a szobában, de a levegőben ott lovagolt a gyász és ezt megérezte.

Felugrott a láng a lámpában és a rémek kitódultak az ablakon, de arcukat odanyomták kívülről, az üvegre.

– Öreg bátyám! – döbbent ki belőle. – Orvosért menjek?

A beteg szemeiben lassan, pillogva visszatért a fény és fakó hangon szólt:

– Ne menj, fiam. Majd később... A papért... A fiamért... Most veled van még pár szavam.

A fiatalember odaült az ágy mellé, lehajtotta fejét és a homályba nézett, ahol már újra terpeszkedett az örök szín: a feketeség.

– Amim van, itt a szobában: a tied. A puskák, hálók, minden. Adjátok rám az új ruhámat, tegyetek a fejem alá cserfalevelest és tölgyfából legyen a koporsóm, mert tisztességgel akarok a fődbe menni. Ha kemény voltam hozzád néha, ne szálljon utánam haragod. Ember lettél a kezem alatt.

A fiatalember szeme sarkába odaszaladt a könny és megfogta a haldokló hideg kezeit: – Édes jó bátyám, minek ezt mondani? – Az öreg szemek már újra messze révedeztek.

– Most aztán eredj... a fiamért... áldozni akarok. Eldobogott a lépés künn a hídon.

Aztán megint beszélgetni kezdett a víz, huhogott a szél a kéményben s a tűzhelyen zümmögni kezdtek apró kékes lángok.

Szaladt a vadász az éjszakában.

Csikorgott a hó az árokparton, mind erősebben suhogott a szél, és amikor a faluba érkezett, már harsogva csapkodta a nyitva hagyott padlásablakokat.

A parókián sötét volt. Körüljárta a házat, benézett az egyik ablakon, ahonnét alig sugárnyi fényesség esett a hóra. Ott ült a fiatal pap. Amikor megkoccant az üveg, becsukta könyvét és nyugodt léptekkel ment az ablak felé.

A szél bezúdult a szobába, a fény meg kiugrott a feketeségbe, széles árkot vágva, melynek nincsenek partjai s az árok fenekén ott állt a hírhozó.

Mozgott a szája, de a hangokat elkapta a szél, ám az is lehet, hogy nem is mondott semmit.

A pap szelíd tekintetéből először az ijedtség lobbant fel, aztán pillanatnyi csendesség után gondolatai elrohantak a tóparti kis házhoz, majd megint a könnyesarcú emberre nézett, aki közelebb hajolt:

– Apád uradhoz... hozzátok az Úr testét...

Aztán visszahúzódott az árnyékba. Mire megint az ablakba nézett, nem állt már ott senki. A lámpás lángja fel-fellobbant, a szél terelgette az ablakszárnyakat, aztán, mintha szólt volna valaki:

– Fuvarost keress és várj a templomnál.

Újra nekiugrott a sötétségnek.

A templom körül babonás csend hallgatódzott és csak akkor vette észre, hogy hull a hó, amikor a szánkó megállt az ajtó előtt. A kocsis lámpát gyújtott és az arasznyi világosságban sűrűn szántottak libegő, nagy pelyhek.

Benézett a templomajtón. Kongó, fekete csend tátogott, csak messze-messze libegett valami véres világosság, aztán eltűnt az is, és halk lépések hozták belülről a pap fehér arcát. Bő gallérja alatt a mellén összefogva hozta a cibóriumot, amelyhez odahajtotta fejét.

A fuvaros megemelte kalapját, az erdész keresztet vetett. A szán megindult lobogó lámpásával, amelynek világossága felvillant és ellobbant a házak alvó ablakszemeiben.

A pap összeroskadva ült és úgy érezte, egész életének minden útját most járja meg visszafelé... Aztán egyedül marad.

– Uram, fogj körül erős kezeddel, hogy a pap hivatásába ne szóljon a gyermek...

Eszébe jutott, hogy nem régen jött ezen az úton apjával karácsonyi vakációra. Az öreg csendes büszkeséggel hozta haza fiát, ő pedig a vén szálfa mellett mindig kicsinek, gyámoltalannak, gyermeknek érezte magát... És most ő lett az erős, a nagyobb, a támasz, a fa, melyet körülnyaldosnak a szomorúság hullámai.

– Édes jó Apám! Lám eddig te voltál a bíró, s most én hallgatom meg gyónásod. – Megint melléhez hajolt. – Erősíts meg, Uram!

Felnézett a fekete égre és homlokára, mint hűs kéz simogatása, odahulltak nagy, fehér hópelyhek.

A lámpás fényességének kévéjében bokrok nőttek, meg fák. Fehér karácsonyfák, hószoknyás cserjék, melyek felbukkantak s a szán mögé szaladtak.

Aztán halkan, régi szavakkal el kezdett beszélgetni a víz. A ház ablakából gyenge fény esett a hullámokra és a híd dobogva szólt rájuk, hogy csituljanak oktalan locsogásukkal.

A pap szemében lázas aszály szívta fel a könnyeket, amikor a régi, kedves helyen a haldoklóhoz közeledett és úgy érezte, az ismerős falak összeborulnak és megsimogatják. Torkában egy kéz már útra engedte a sírást, amikor megszólalt az öregember: – Dicsértessék az Úr Jézus!

A hangok elszálltak és nyomukban világosság lett. Békés csend. Az öreg arcon az útrakészülés derűs megbékélése és a pap úgy érezte, most is a száradó, eres kéz mutatta meg az utat a gyermeknek...

Amikor szelíden megcsókolta a keresztet, a fiú száján, mint a sírás buggyant ki: – Ego te absolvo.

A drága arc fölé hajolt és nézte-nézte, amikor áldozás után imádkozott. Szemeik összekapcsolódtak.

– Istenem – gondolta az apa, – mintha az édesanyja nézne rám... Az ő szemei. Aztán mintha a fiú arca eltűnt volna, megint a felesége állt a szoba közepén s régi, lágy mozdulattal hívogatta...

– Elbocsátott már a fiad, Kedvesem, megyek már...

A pap összeroskadt az ágy mellett és vállait megrázta a zokogás.

Aztán csend lett a szobában.

A vizek felett köd lett az éjszakából. A hullámok széthordták a hírt a kóborló patakoknak, azok meg elmondták az álmos reggelnek, mely most érkezett az erdőn túlról, ahol a felhők késleltették.

Így aztán megtudta mindenki, hogy gyászt dobol a harkály az erdőn, mert a lélekharang kongása nem ér el odáig.

Az Öreg utakon *c. gyűjteményből*

Szentek krónikája

„A kiengesztelődésnek különleges eszközei a vértanúk, és a vértanúk tisztelete is. Erre pedig ma is nagy szükségünk van ahhoz, hogy nagyobb összetartással, nagyobb szolidaritással, több kedvvel éljük az életünket és dolgozzunk a jövőnkön." (Erdő Péter, budapest-esztergomi érsek)

Bogdánffy Szilárd

1992 márciusában Tempfli József megyéspüspök indította el Bogdánffy Szilárd, egykori vértanú püspök boldoggáavatási ügyét. XVI. Benedek pápa jóváhagyásával, 2010. október 30-án avatták boldoggá a nagyváradi székesegyházban tartott ünnepi mise keretében.

A szertartáson Böcskei László nagyváradi megyéspüspök kérte Bogdánffy boldoggá avatását. Majd Angelo Amato érsek, a Szenttéavatási Ügyek Kongregációjának prefektusa felolvasta a boldoggá avatásról szóló apostoli levelet. Ebben XVI. Benedek pápa kifejti, hogy Bogdánffy Szilárd püspököt ezentúl boldognak tisztelhetjük, és ünnepe megtartható minden év október 3-án. A szertartáson részt vettek a romániai katolikus egyház valamennyi részegyházainak vezetői és Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek. Képviseltette magát az ortodox egyház is, és jelen volt többek között Tőkés László volt református püspök is, az Európai Parlament alelnöke.

Bogdánffy Szilárd 1911. február 11-én született a Torontál megyei Feketető községben, a Vajdaságban. Temesváron tanult a piaristák gimnáziumában, majd teológiai tanulmányait a nagyváradi Teológiai Akadémián kezdte meg. Két év múlva, kiváló eredményei láttán, elöljárói Magyarországra küldték, ahol Budapesten, a Központi Papnevelő Intézet növendékeként hittudományi doktorátust szerzett. Rendkívüli nyelvtudása és matematikai készsége miatt diáktársai, tanítványai és paptársai az „élő lexikon" becenevet adták neki.

1934 nyarán tért vissza Nagyváradra, ahol megyéspüspöke, Fiedler István, június 29-én pappá szentelte. Felszentelése évében a szatmári papnevelő intézetben kezdte meg szolgálatát helyettes tanárként és tanulmányi felügyelőként. Egy évvel később hittanári kinevezést kapott a nagyváradi Gojdu Líceumba, ezzel egyidejűleg pedig a püspökség által fenntartott konviktus, a Szent József Intézet hittanára és lelkésze is volt. Oktatói hitvallása az volt, hogy nem buktatni kell, hanem tanítani, türelemmel és szeretettel, míg a papi hivatásról azt vallotta: a papnak nem elég jónak lennie, neki kiválóan jónak kell lennie.

Egyénisége, lelkisége, nevelési módszere, a szegényekről való gondoskodása, a betegek látogatása maradandó hatást gyakorolt tanítványaira és híveire. 1937-ben, hogy a román előírásoknak megfeleljen és továbbra is tanárként működhessen, a balázsfalvi görög katolikus teológián licenciátust szerzett. 1938-tól az Orsolya-rend által vezetett Tanítóképző Intézetben is elvállalta a lelkivezetői és hittanári feladatot. E sokrétű munkájának köszönhetően kapcsolatba került szinte az egész város fiatalságával, és nagy népszerűségre tett szert körükben.

A fiatal magyar pap fokozódó népszerűségét a román hatóságok nem nézték jó szemmel, ezért 1939-ben koholt váddal letartóztatták, majd román állampolgárságától megfosztva, kitoloncolták Magyarországra. Itt a második bécsi döntésig a Ranolder Intézet hitoktatója volt, majd 1940 szeptemberében visszatért az újra Magyarországhoz csatolt Nagyváradra.

Márton Áron gyulafehérvári püspök 1940. szeptember 15-vel kinevezte teológiai tanárnak a nagyváradi Papnevelő Intézetbe. A papi szeminárium lelki vezetésével, valamint az erkölcstan oktatásával bízták meg. 1943-ban a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetem Hittudományi Karán megvédte „A szinoptikus apokalipszis" címen benyújtott doktori értekezését. A negyvenes évek első felében részt vett a váradi katolikus középiskolai oktatási rendszer újjászervezésében: szerepe volt a Premontrei Gimnázium és az Orsolya-rendi leánygimnázium újraindításában. A nyilas hatalomátvételt követően részt vett az üldözöttek mentésében. Fenyegették a nyilasok, mert zsidókat rejtett el, és mentett meg a haláltól. A volt orsolyita növendékek számára 1945-ben megalapította a Merici Szent Angéla harmadrendet. 1945 és 1947 között, a háborút követő tanárhiány miatt, nem csak hittant, hanem latint, franciát és matematikát is tanított.

1947 tavaszán elfogadta Scheffler János püspök hívását, és Szatmáron a püspök titkára lett. Miután Romániában 1948-ban államosították az egyházi középiskolákat és bezáratták a helyi papnevelő intézetet, Felsőbányán és Szinfaluban titkos szemináriumokat szervezett a papi utánpótlás biztosítására.

Az egyre fokozódó egyházüldözés miatt, számítva arra, hogy a püspököket a román hatóságok letartóztatják, 1949. február 14-én, a bukaresti nunciatúrán titkos püskökké szentelte Gerald Patrick Aloysius O'Hara nuncius érsek. Amikor a nacionalista-kommunista rezsim a római katolikus egyházat be akarta olvasztani a nemzeti egyházba, ezáltal elszakítva Rómától és a pápától, Bogdánffy Szilárd bátran szembefordult ezzel a szándékkal, és megtagadta a kért együttműködést. 1949. április 5-én az állambiztonsági szervek letartóztatták.

Négy év alatt, ítélet nélkül, megjárta Románia több rettegett börtönét (Jilava, Capul Midia, Máramarossziget.) Koncepciós perére 1953-ban került sor. Tizenkét évi kényszermunkára ítélték. Bár védőinek sikerült elérnie az ítélet megsemmisítését, a per újratárgyalására már nem került sor Az elsők között tartóztatták le; négy évet töltött az ország legnehezebb börtöneiben és a Capul Midia-i haláltáborban, állandó kínzatásnak kitéve. „El lehet viselni." – mondta rabtársainak, akiknek a püspök a vigasza volt.

Naponta kereste a szeretetszolgálat lehetőségeit: elrejtett kenyérdarabokat adott a legyengültnek, cigarettát a dohányosnak, más helyett cipelte a nehéz zsákokat. Ezért a börtönőrök többször megverték. Tüdőgyulladást kapott; a börtönorvos nem adott neki gyógyszert. „Nem kár érte, ha meghal, a nép gyilkosa" - mondták rabtartói. 1953. október 2-án halt meg Nagyenyed börtönében. Holttestét egy rabtemetőbe temették, melynek helyét később beépítették. Sírhelye így ismeretlen. Vértanúként halt meg az Egyházhoz való hűségéért.

(Összeállította Koczka Tamásné)

Babits Mihály: Csillag után

Ülök életunt szobámban,
hideg teát kavarok…
Körülöttem fájás-félés
ködhálója kavarog.
Kikelek tikkadt helyemből,
kinyitom az ablakot
s megpillantok odakint egy
ígéretes csillagot.
Ó ha most mindent itthagynék,
mennék a csillag után,
mint rég a három királyok
betlehemi éjszakán!
Gépkocsin vagy teveháton –
olyan mindegy, hogy hogyan!
Aranyat, tömjént és mirrhát
vinnék, vinnék boldogan.
Mennék száz országon át, míg
utamat szelné a vám.
„Aranyat tilos kivinni!"
szólna ott a vámos rám.
„Tömjéned meg, ami csak van,
az mind kell, az itteni
hazai hatalmak fényét
méltón dicsőíteni."
Százszor megállítanának, –
örülnék, ah átcsúszom:
arany nélkül, tömjén nélkül
érnék hozzád, jézusom!
Jaj és mire odaérnék,
hova a csillag vezet,
te már függnél a kereszten
és a lábad csupa seb,
s ahelyett hogy bölcsőd köré
szórjak tömjént, aranyat,
megmaradt szegény mirrhámmal
kenném véres lábadat.

Ajánló: A katolikus egyház számokban – 2010
Érdekes statisztikai adatok a világegyházról, kontinensenként.
http://www.magyarkurir.hu/hirek/katolikus-egyhaz-szamokban-2010

ADVENTI SZIKRÁK

Advent van – a várakozás ideje. Sorban gyújtjuk meg a gyertyákat a koszorún, egyre több kicsiny világosság kívül – és talán belül is. A sötétben felszikrázó apró fényeknél talán egyre többet és egyre jobban látunk meg Mindabból, aki maga a Világ Világossága.

*

Ahogy a kirakatot bámulta, hirtelen ráébredt, hogy a kellék-angyal hófehér ruhájának aranyszélére mered már vagy tíz perce. Micsoda tökéletesség, milyen emberfeletti, sőt, világfeletti tisztaság! Még jól emlékezett kamaszkorának heves ellenkezésére, amikor azt hallotta, hogy *„…leszállt a mennyből és emberré lett”* – Hát ki a csuda akarna lejönni onnan – ide?! És miért? Értünk??

*

Gépiesen nyújtotta a kezét jobbra, balra, szája széle is a megszokott mosolyra húzódott: „Béke veled. – Béke veled!” Hirtelen egy kisgyerek képe ötlött fel benne. Hogyan került oda, nem is vette észre: egyszerre ott állt előtte és csendben átölelte. Mivel csak a derekáig ért fel, hát a derekát. Nem sokkal az apja halála után történt, akkor nemrégen jutottak mindketten félárva-sorsra. Mégis… ebben a mozdulatban nem volt semmi abból a keserves elhagyatottságból, amiben részük volt – inkább valami békés, mindent elfogadó hűség, a megértésnek és a tapintatnak egy olyan foka, amit ritkán tapasztal az ember. Amikor már hosszú ideje mindenki csak úgy kezelte, mint valami szent állatot, akit csak távolról lehet csodálni, de érinteni sem szabad… Különleges ajándék, amikor megérezhetünk valamit emberségünk mélyéből. És leginkább a kicsinyek tudják közvetíteni.

*

A tömegben egy kisfiú kiabált: „Apa! Apa!” A férfi megállt. Sok évvel ezelőtti jelenet derengett fel előtte, a fia első szava. Még járni se tudott rendesen, állandóan a fenekén landolt – még jó, hogy a szőnyeg tompította a puffanást. Azért ő tudományos komolysággal gagyarászott valamit ennek a kuncogó felnőttnek, aki bár nem érezte át, milyen nehéz tudomány is a két lábon járás, mégiscsak ott volt mellette. Mondanivalója végeztével a kicsi még egyszer erőt gyűjtött, kissé ingadozva lábra állt, kinyújtotta felé a kezét és ennyit mondott: „Apa.” …No igen, a kiejtés nem volt még valami tökéletes, a „p” valahol az „f” és a „b” között hangzott…de a pillanatot nem felejti. „Ő lesz majd az én kis cinkosom.” – mondta. „Na persze…” – legyintett a felesége rosszallóan. Pedig aztán tényleg így lett. A fiuk okos és jóképű fiatalember lett, ráadásul rendkívül kedves is, így aztán a lányok rendesen tódultak utána. És cinkosa maradt – néha. Máskor viszont olyan kritikus hangsúllyal tudta kimondani ugyanezt a rövid szót, hogy a férfi hátán végigszánkázott a hideg. Igen, most is szereti – de már egy kicsit másként. Időnként azért még visszatér benne: a szavaiban, a gesztusaiban és a megfontolásaiban, az a kisfiú, aki olyan mérhetetlen bizalommal nézett rá, amit ember nem tud kiérdemelni. És igen, a férfi tudja, hogy enélkül teljesen elveszne.

*

…Dühösen lépett ki az ajtón. Na, ő ide még egyszer…! Amit sütött a gyerekeknek, még csak meg se köszönték, a múltkor meg széttrancsírozták a szépen feldíszített tortáját… Hiába no, a kényeztetés nem használ se felnőttnek, se gyereknek, se családban, se intézetben! Talán elkapatta őket, és most már nem is tudják megbecsülni sem az ajándékait, sem őt magát… na, majd teszünk róla!

Első lendületében keményen betette az ajtót – de nem rendesen zárta. Vissza kellett lépnie, hogy újra rákilincselje. Lefékezte hát kicsit az indulatait és újra csukott. Aztán már indult is volna… de a bejárat melletti ablakon elhúzódott a függöny. Az egyik régi bentlakó lány állt ott – kissé aggódó arccal, mert látta rosszkedvét –, és tétován integetni kezdett. A nő érezte, hogy minden dühe elpárolog, vagy inkább átalakul valami egész más érzéssé. Visszaintett és csendesen elindult. De az útról még vissza-visszafordult – a sötét házfalon világló ablakban ott állt a kislány, kitartóan integetve és féltőn figyelve, hogyan távolodik az a másik.

*

Aznap úgy érezte, összecsapnak a hullámok a feje fölött. Egy egymagában élő idős embernek sose könnyű a sorsa, a hangulatára még a média is rátesz… úgyhogy nem is igen nézett már híradót, nem akarta magát felidegesíteni. A betegsége is csak nehezedett – egyre több időbe került neki a mindennapi rutin-feladatait ellátni. Nemcsak a fizikai – az anyagi tartalékaiból is kifogyott. Előző este tönkrement a tűzhelye – reggel meg jött egy akkora fűtésszámla, amire nagyon nem számított. Fogalma sem volt róla, hogy fizeti ki mindezt a nyugdíjából – és hát még tél eleje volt. Hosszú hideg várható. Az asszony kábultan ült a reggeli misén. A gyerekek frissen és tisztán énekeltek: „Gaudete! Örvendjetek, az Úr közel van!" Mennyit hallotta ő ezt fiatalkorában! – Keserű gondolatok lepték el. Közel?... Ő, aki becsülettel végigdolgozta az életét, most itt van egymagában, és nem tudja az egyszobás lakását fenntartani. A fiáék külföldön, földrajzilag és lelkileg is nagyon messze. Amikor a hivatalhoz akart fordulni segítségért, azt mondták, már elfogyott a pénz, mért nem szólt előbb? Előbb?... Így is úgy ment be, olyan szégyennel a szívében – nem szokta ő a kéregetést. És nem is mer még egyszer. „Örvendjetek!?" – micsoda lehetetlenség!

Nem is tudta, hogy jutott haza a megszokott utcákon. Az ég szürke volt és rideg, és nem is igen találkozott ismerősökkel – azt a keveset is nehezére esett mosolyogva üdvözölni. Otthon a konyhaszékre rogyott és nem is érzékelte, meddig ült ott. Már nem is igen gondolkodott – minden gondolata ugyanoda tért vissza. Nem tudja, hogyan tovább. Nincs kilátás.

Jó ideje kocoghattak már az ablakán, amikor feleszmélt. Az ajtó előtt a utcában lakó fiatal házaspár állt. Egyszerű, becsületes emberek. Az országnak olyan részéből jöttek, ahol még kevesebb a megélhetés. A környéken lakó „tősgyökeresek" némelyike le is nézte őket, mert nem volt főiskolájuk – de a néni nem törődött ezekkel. Ő kedvelte ezt a kis családot.

– Kérdezni szeretnénk valamit - kezdte az asszony. – Józsinak a munkahelyén a legutóbbi irtás után maradt egy csomó fa, és a tulaj azt mondta, ha tudunk valakit, akinek kell, ő szívesen odaadja. Kitart akár tél végéig is. Meg van a faüzem raktárában egy kályha is, nem túl nagy, de akár főzni is lehet rajta.

– Jó, jó… - mormogott zavartan a férfi. – Ne tessék haragudni a zavarásért, én mondtam az asszonynak, hogy Olga néni gázzal fűt…

Az idős asszony csak ült a konyhaszéken, ölében összerakott kezeire bámult, amikre lassan valami meleg cseppent rá. Aztán még egy csepp meg még egy. Képtelen volt felállni vagy bármit válaszolni. Csak ült, és ezt mondogatta: „Gaudete! Gaudete…"

– Mit mond? – kérdezte a férfi:

– Nem tudom – ingatta a fejét a felesége. – Talán valamit külföldiül beszél… – és tétova mozdulattal végigsimított az asszony ősz fején.

Kalla Viktória: Titokzatos éj

Lehullt az este.
Puhán, mint akinek nincsen teste,
Paplan alá bújt,
S a paplan mintája csillagot fújt
A sötét égre.
Gyertyafény remeg,
Körötte kicsiny, áldott gyermekek,
Havas égbolt…
Sok éve tán ugyanilyen éj volt.
Gyermek született,
Magasságból, az Úrtól küldetett,
Hogy Jel, Fény legyen!
– Gyermekszemek figyelnek csendesen.
Látják a jászolt,
Melyet talán egykor József ácsolt,
Látják a szénát,
Melyen a szent együgyűség lép át,
És ott van a Szűz.
Lelkében lángol az Isteni tűz,
Szemén könny ragyog.
Mellette szelídszavú angyalok.

Glória, glória!
– így szólt az angyal,
egy kislány táncol a csillagokkal,
szalad a réten,
lábanyoma szikráz hófehéren,
fut, csak fut tovább,
keresni az Isten szent jászolát!

A Szentlélek Szeminárium gyümölcseiről

„Gyertek, kövessetek, s én emberek halászává teszlek benneteket!” [Mt 4,19]

Beszélgetés Kármán János atyával

Kedves János atya, köszönöm szépen, hogy otthonodban, a tápiószelei Kisboldogasszony plébánián fogadtál bennünket. Nagy élmény számomra, hogy itt beszélgethetek Veled, s így lehetőségünk van kicsit magán szinten tovább vezetni a Szentlélek Szeminárium folyamatát. Első kérdésem gyakorlati: *mióta vezetsz Szentlélek Szemináriumokat?*

– Mióta? … 1996-ban szenteltek állandó diakónussá, ezt követően. Addig is szolgáltam családtagjaimmal Szentlélek Szemináriumon, de a szentelés után úgy éreztem, hogy többet kíván tőlem a jó Isten, ne „csak” zenéljek. A szenteltségi állapotomból adódóan lehetőségem és küldetésem is volt ahhoz, hogy az igét hirdessem. S miután volt rá igény, több helyre is meghívtak, így kezdtük el 97-ben.

– A Szentlélek Szeminárium során milyen jellegű a zenei szolgálat? A zene megválogatása hozzá tartozik a módszertanhoz, vagy inkább a személyes kötődés a döntő?

– A zeneválasztás tudatos. Tudatosan válogattuk össze az elmélkedések témájához megfelelő énekeket. Ezek a karizmatikus megújulási mozgalom énekei. A záró alkalom küldetési Szentmiséjén – a küldetési liturgiában – taizéi dalokat énekeltünk.

– Úgy tapasztalod, János atya, hogy a ma emberéhez közelebb áll ez a fajta zene?

– Úgy gondolom, hogy azokhoz valamiképpen közelebb áll, akik gitárzenén nőttek fel. A mi korosztályunk, – lassan hatvan évesek leszünk –, a Beatlesen, a magyar rockon nőtt fel. De a tapasztalatom az, hogy az idősebbek is szívesen éneklik a pergő ritmusú „ifjúsági” énekeket. Azt gondolom, hogy nagyon sokunknak közel áll a szívéhez ez a fajta zenevilág, s ha ezt Isten-dicsőítésére használjuk, kegyelem forrásává válhat..

– Játszol-e más hangszeren?

Sajnos nem. Hajdan elkezdtem kántorizálni. Gyermekkoromban jártam a helyi plébánoshoz, Dr. Nagy József pápai kamarás úrhoz, aki sajnos rövidesen elkerült tőlünk. S miután otthon nem volt zongorám, nagyon nehéz lett volna, főleg téli időszakban a gyakorlás, a templomi harmóniumon.

– Hol voltál gyermek?

– Őrbottyánban. Jobban mondva Őrszentmiklóson, ott születtem. Most nem találni a térképen ezt a helységnevet. Valamikor Őrszentmiklós és Vácbottyán, két település volt. A kommunista érában azonban igyekeztek eltörölni a helységekben a szentekre utaló neveket, a falvakat centralizálták, így lett Őrszentmiklósból és Vácbottyánból Őrbottyán. Lehetett volna Vácszentmiklós is, de nem így alakult. Mára egybeépült teljesen a két település, két egyházközség van benne.

– A Szentlélek Szeminárium során, tapasztalatom szerint, a modern egyház ősegyházi módszerekkel „dolgozik”? János atya, egyetértesz ezzel?

– Igen, az első alkalommal beszélgettünk is arról, hogy az a menet, amelyen a Szentlélek Szeminárium átvezeti a jelenlévőket, az valójában az apostoli igehirdetésnek a metódusa. Már az ősegyházban nagyon jól tudták, hogy mire mit lehet építeni az emberi lélekben, hogy aztán eljusson egy nyitott, önátadó és elmélyült Isten-kapcsolatra. Ezt a

60-as években újra felismerték az Egyházban, és aztán ennek alapján alakították ki a Szentlélek Szemináriumnak ma alkalmazott formáját.

– Honnan forrásozik a Szentlélek Szemináriumok ötlete?

– Maga a Szentlélek Szeminárium a karizmatikus megújulásnak az egyik lehetősége. A karizmatikus megújulási mozgalom forrása 1967. február 17-19-re tehető. Egy amerikai katolikus egyetem hallgatói elmentek egy hétvégi lelkigyakorlatra, és ott élték át, megtapasztalható és feltűnő módon, hogy átjárta őket Isten szeretetének Szent Lelke. Innen indult ez a fajta megújulás. Elvitték az egyetemre ennek a tapasztalatnak az örömét, elkezdték hirdetni, hogy igenis, ma is megélhető ugyanaz, mint amit kétezer évvel ezelőtt az apostolok Pünkösd napján átéltek. A Léleknek a kiáradása valóságos, megtapasztalható esemény mind a mai napig, s ameddig a világ világ. Az sajnálatos dolog, nagyon kevés fiatalt vezetünk el a bérmálkozás Szentségében ahhoz, hogy ezt át is tudja élni. A szentség felvétele érvényes, amikor a püspök vagy a megbízottja kiszolgáltatja, de hogy élő lesz-e az ő életében, hogy megmutatkozik-e, valóban, hogy a Lélek által él, az az ő személyes hozzáállásán alapul. A Szentlélek Szeminárium pontosan ezen próbál segíteni, hogy a résztvevőket végigvezessük egy úton, amelyben egyre és egyre jobban ki tudják mondani szabadon, hogy az Isten Szent Lelke által akarok élni. És bármit tesz is velem az Isten, bármilyen ajándékot is ad, azt kész vagyok elfogadni és azzal élni. Én hiszem, hogy a Lélek által való élet teszi teljessé az emberi létünket.

– Meg vagyunk győződve erről. János atya, a Váci egyházmegyében működsz. Kijelölt vagy önkéntes papok végzik a Szentlélek Szemináriumokat, vagy világiak is végezhetik ezt a szolgálatot?

– Magának a Szentlélek Szemináriumnak az elmélkedéseit végezhetik világiak is. Sajnos, az a tapasztalatom, hogy nem sokan vagyunk. Rajtam kívül, úgy tudom, Hugyecz János atya vezetett Szentlélek Szemináriumot, de ő most Egerben prefektus a kispapoknál, a szemináriumban. Így beszűkült a lehetősége. Illetve most hallottam, hogy Vácott, Deákváron fog indulni, vagy el is indult, Rolik Róbert atyánál, akinél viszont 2004-ben mi tartottunk Szentlélek Szemináriumot az akkori szolgálati helyén, Nagybárkányban. Ott is olyan boldogító volt, hogy hatvanhárom ember jött össze, a három hozzá tartozó településről.

– Nálunk, Dunaharasztiban kilencven ember számoltam, annyi volt a résztvevő a két településről. Sokan és kitartóan résztvettünk ezen az eseménysoron. A váci Egyházmegyében tehát gyakorlatilag János atya tart rendszeresen Szentlélek Szemináriumokat.

– Úgy látszik, nekem van ez a meghívásom, , bár a sok elfoglaltság miatt egyre nehezebb. Tavaly októberig ez az egy szolgálati helyem volt, most Tápiószele mellett Farmos és Göbölyjárás híveit is én látom el. 2006-ban kerültem ide.

– Van-e a Szentlélek Szemináriumoknak valamilyen időszakossága, kötődik-e a megtartásuk a liturgikus évnek egy időszakához, gondolok Pünkösdre vagy Adventre?

– Nincs kötődése. Általában a tavaszi és az őszi időszakokban szoktuk megtartani. Ez azért van, mert a karácsonyi ünnepkörben kiemelkedik a családi élet a fontossága, a családközösségek együttléte, a szeretet megélése. A nyári időszak a kikapcsolódásé, akkor nehéz lenne megszervezni, hogy ott legyenek az emberek tíz vasárnapon keresztül. Tavasszal a szervezést úgy ütemezzük, hogy a Nagyböjtben az első öt hét zajlik le, Virágvasárnapig. A hatodik héten van a Lélekáradás, ami így már Húsvét utánra kerül; hogy ne törjük meg a bűnbánatnak a visszafogottságát, és Húsvét után már a feltámadás örömében tudjunk ujjongani a Lélekben.

– A mostani időszakban szándékosan időzítettétek úgy a kezdetet, hogy az utolsó alkalom Advent első vasárnapjára essen?

– Ez nem volt szándékos. Nem tudtuk előbb kezdeni, mert programok voltak Dunaharasztin. Szeptember utolsó vasárnapján kezdtük a Szentlélek Szemináriumot, így az utolsó alkalom belenyúlt az adventi időszakba. De ez talán szép is volt így.

– Nagyon boldogok voltunk, hogy a Küldetési szentmise, a Szentlélek Szeminárium utolsó alkalma Advent első vasárnapján volt megtartva. Kedves János atya, évek hosszú sora óta működsz közre a Szentlélek Szemináriumokban, mi a tapasztalatod, változik-e a világ ennek hatására?

– Hát ezt nehéz megmondani. Őszintén remélem, hogy igen. Egy-egy Szentlélek Szemináriumnak milyen gyümölcse fakad, az nagyon nagy mértékben függ a helyi plébánostól: mennyire segíti ennek a lelkiségnek a fennmaradását, illetve további növekedését. Ahol nem különösebben segítik, ott bizony elhamvad mind az, mit a szeminárium adott. Ha nem maradnak meg a közösségek, – ezt nagyon kihangsúlyoztuk: a közösségek létrejöttét –, ahol nem marad meg a testvéri közösség, ahol egymást bátorítva, erősítve, tovább lehet növekedni a Lélek által, bizony ez a lelkület egyénileg nagyon hamar elhamvad. S hamar visszatér az az állapot, amelyből hiányzik a tűz, a lobogás, az a tettre készség, amelyet a Lélek akar adni és megvalósítani.

– A Szentlélek Szeminárium legfőbb célja tehát ezeknek a közösségeknek a létrehozása?

– Mindenféleképpen az egyik kifejezett célja a szemináriumnak. Azzal tisztában vagyunk, hogy az Egyház úgy fog fennmaradni a jövőben, – ebben a szeretetlen, liberális világban, ami körülvesz bennünket, sok mindent felkínálva az Isten helyett az ember számára –, hogyha élő kis közösségei lesznek. Tehát egy-egy plébánián létezzen sok, kis élő közösség, akiknek tagjai nem a kritikát, nem a hiányokat keresik szüntelen, hanem alázatos lélekkel tudnak szolgálni az Egyházban. Tudnak tenni a közösség életéért, tudnak tenni azért, hogy az Isten országa épüljön, mert hogy ez az első célunk, hogy az Isten Országa növekedjék, már itt a földön, aztán ez által eljussunk majdan az örökkévalóságra.

– Fel tudnád nekünk vázolni a Szentlélek Szemináriumok lépcsőfokait, hogy zajlik ezeknek a folyamata, mi a cél, ahová el kell jutnunk? Mint a pedagógusnak is van tanítói terve, bizonyára a szemináriumot vezető papnak is van metodikája, amit követ.

– A Szentlélek Szemináriumnak a felépítettsége adja meg a metodikát. A keresztény élet az úgy épül, úgy indul el, és úgy növekszik, hogyha először a személlyel, aki érdeklődő és nyitott az Isten világa felé, megtapasztaltatják, hogy az Isten szereti őt. Ez mindennek a fundamentuma. Az Isten végtelen szeretettel szereti az embert. Ez az első lépcsőfok, amire aztán a többi épül. Ennek a nagy szeretetnek a fényében ismeri fel az ember a saját gyarlóságát. Ennek a nagy szeretetnek a fényében érzi át a hiányosságait, a sebeit és a bűneit, hiszen mindannyian bűnösök vagyunk. Ennek ellenére még sincs kétségbeesésre okunk, mert eljött az Isten Fia, a Szabadító, és megváltott bennünket. – Az Isten szeretete után az a második lépcsőfok, hogy az ember meglássa és felismerje, hogy milyen hihetetlenül nagy ajándék az Isten részéről, hogy elküldte az Ő Fiát, és megváltott bennünket. Ez megfogalmazhatatlanul nagy ajándék. Ezután elvezeti a Szentlélek Szeminárium metódusa a résztvevőt arra, próbálja az életét úgy alakítani, hogy fogadja el életének Urává Jézust. Ez annyit jelent, hogy tudatosan vállalja Jézusnak az útmutatását, vezetését. Hozzáteszem, a kegyelem segítségével, mert csak azzal valósulhat meg, egyéni, emberi erőfeszítésből ez nem lehetséges. Csak egy konkrét példa, ami talán a legnehezebb. Amikor Jézus arról tanít bennünket, hogy bocsássunk meg az ellenségünknek, s Péter erre rá is kérdez, „de Uram hányszor bocsássak meg, talán hétszer”, s Jézus azt mondja neki, „Péter nem mondom hogy hétszer, hanem hetvenszer hétszer”. És itt nem is a szám a lényeg. Azt akarja Jézus ezzel kifejezni, hogy ahányszor megbántanak, te köteles vagy annyiszor megbocsátani. Erre csak a kegyelem segítségével vagyunk képesek. Ha csak az emberi mivoltunkból akarjuk ezt megvalósítani, mindig előtolakszik az a sebzett énem, aki a megbántottság és a sértődöttség szintjén nem tud önmagából kilépni, nem tud önmagán túllépni, és nem tud megbocsátani. Ezért kell hozzá a kegyelem. Az Úr viszont azt mondja, hogy szeretlek téged. Te is bűnös ember vagy, valahányszor elbuksz, mindig megbocsátok neked. Hogy te is ezt tegyed, ehhez én erőt adok neked. Erről szól az, hogy legyen az életünk Ura Jézus. A metodika aztán be akar íratni bennünket a tanítványság iskolájába, hiszen Jézust és tanítását fontos megismerni. Ezt a Szentírás által tudjuk elsajátítani. Szent Jeromos is azt mondja, hogy aki nem ismeri a Szentírást, az nem ismerheti Jézust. Ezért fontos a Szentírás napi olvasása. Ez is egyik kifejezett célja a Szentlélek Szemináriumnak. Ezért van a vezér füzet, amely minden egyes napra megadja a szentírási részleteket, vegyük elő a Bibliát, olvassuk, szánjunk rá némi időt, hogy elmélkedjünk rajta, mit is üzen Isten azon keresztül. Tehát ez a következő lépés. – Jézus személye után, akit a legközelebb áll hozzánk, mert az Isten Fia valóságos ember is volt, a Szentlélekre, az Isten harmadik személyére tereli a figyelmünket. Arra próbál elvezetni bennünket, hogy Isten nem személyválogató, mindenkinek egyformán, az ő befogadóképességének, emberi sajátságainak megfelelően, személyre szabottan akarja adni a Szent Lelkét. Ahány ember, annyiféle életállapot, mind mások vagyunk, de az Isten személyre szólóan, nagyon tapintatosan felkínálja ezt a lehetőséget. Itt van az én erőm és hatalmam, fogadd be a te életedbe! Ettől néhányan, a szabadság téves értelmezése miatt, tartózkodnak. Azt gondolják, hogy ha az Isten, belép az életükbe, és szabadom odaadják magukat Istennek, akkor beszűkül az életterük és csorbul a szabadságuk. Pedig ez nem így van: kinyílik és teljessé válik az emberi élet. Isten, a mi szerető mennyei Atyánk. Ha egészséges, normális földi körülmények között nem képzelhető el sem egy édesapáról, sem egy édesanyáról, hogy bármi rosszat akarna gyermekének, legkevésbé képzelhető el egy hívő embernek, hogy Isten bármi rosszat is akarna neki. Tehát az Isten világa ilyen. Ő felkínálja a Lélekben való életet, mert teljessé akarja tenni, már itt a földön, életünket.

– Saját tapasztalatom is az, hogy ez a fajta engedelmesség tesz szabaddá. Valóságos szabadság ez, kötetlen, gyönyörű létet ad, ha az isteni törvénynek az ember önként aláveti magát.

– Talán, nem mondanám kötetlen életnek, hanem Istenhez kötött életnek a keresztény életet. Azonban annyit szeretnék még hozzáfűzni, hogy csak azok tudnak igazából képet alkotni arról, mit is jelent az, hogy az Isten megajándékoz engem az ő szeretetével, az ő Szent Lelkével, aki ezt a tapasztalatot – a Lélek kiáradásának személyes tapasztalatát –életében átéli. Ezt segíti elő a Szentlélek Szeminárium. Aki nem éli ezt át, annak beszélhetünk róla, de igazából nem lesz róla fogalma.

– Óriási lehetőség a Szentlélek Szeminárium résztvevői számára az életgyónás, ami a Szentlélek kiáradásáért történő ima alkalom előtti héten történik meg. Ez a következő, nagyon fontos lépcsőfok.

– Hogy az Isten kegyelmét az ember milyen mértékben tudja befogadni, nagy mértékben függ a lelki tisztaságtól. Nyilvánvalóan az Isten oda tud, és oda akar beköltözni, abban az emberi lélekben vesz szállást, ott vesz lakást magának, ahol nincsen hozzá méltatlan dolog. A bűneink gátolnak bennünket, akadályozzák az Istenhez való közeledésünket. Megakadályozzák Isten kegyelmének áradását. Ezért van így felépítve a folyamat, hogy a hatodik hét előtt, mielőtt a Lélekáradás megtörténne, a megelőző két hétben úgynevezett életgyónást, nagytakarítást végzünk. Tapasztalatom szerint már az életgyónások alkalmával is sok lelki gyógyulás megy végbe.

– A záróesemény, ami megkoronázza az egész folyamatot, a küldetési Szentmise. Számomra ez óriási élmény volt. Az Egyház, miután adott élethelyzetünkben megtisztulhattunk, bátorít minket, a tanításával felfegyverez minket, az együttléteinkben megerősít, majd elküld minket, hogy mindezt továbbadhassuk embertársainknak, és bátran megvalljuk ezt a tanítást, mely megvált, megszabadít, meggyógyít, üdvözít. A küldetési Szentmise alatt nagyon sok meghatott embert láttam, hevesen dobogó szívvel, könnyes szemekkel ültünk ott a padokban, és boldogok voltunk mindannyian.

– Igen, ez a záró akkordja a Szentlélek Szemináriumnak, hiszen az Egyház egyik alapvető feladata a misszionálás, a küldetéstudat erősítése. Ez mindig ott van a Szentmisékben is, ott kell, hogy legyen. A jelképek, melyeket a küldetési Szentmisén átadunk: az égő gyertya, hogy légy Krisztus fénye ebben a világban, ahol látjuk, mennyi sötétség vesz körül bennünket, mennyi istentelenség és szeretetlenség. A csipet só, hogy menj a világba, légy a föld sója, ízesítsd meg a környezetedet. Sokszor elmondom keresztény testvéreknek, hogy szomorú, lehajtott fejjel nem lehet tanúságot tenni Krisztusról. Számunkra kicsattanó öröm kell legyen, hogy az Isten Fia emberré lett, vállalta a kereszthalált, s utána dicsőségesen feltámadt. Most is él, és élő mivoltában van közöttünk. Nekünk örülnünk kell ebben a tudatban, hogy az Isten Fia meghalt, de feltámadt, és elküldi számunkra a Szent Lelket, hogy ebben, és ez által boldogan éljünk. Majd ez után, a Szentírással imádkozunk a testvérekért, hogy fogadják szívükbe az evangéliumot, az örömhírt, és aztán a Szentlélek erejével és tüzével menjenek Jézusról, az élő Jézusról tanúságot tenni a világban.

– Szükségünk van a bátorításra, hiszen a világ be akar minket szorítani a templom falai közé. Szükségünk van arra, hogy tudatosítsuk, meg kell vallanunk keresztény hitünket, ami valóban küldetés, és egyben felelősség is az embertársaink iránt, hogy ezt az örömöt továbbadjuk. Boldogok vagyunk, hogy együtt lehettünk egy ilyen folyamatban, a csodálatos szent időszak, Advent előtt, amikor az Isten eljövetelét várjuk, őt ünnepeljük, aki a szeretet maga.

– Aki eljött, és emberré lett. Megszületett közénk, egy lett közülünk.

– Krisztus urunk olyan király, aki minket szolgálni jött ide a földre, hogy megváltson bennünket. Ő az, akire várakozunk. Adja Isten, hogy megmaradhassunk éberségben.

– Úgy legyen. Minden kedves Olvasónak ezúton kívánok áldott felkészülési időt, majd annak végén örömmel teli, kegyelmekben gazdag karácsonyt.

(Az interjút készítette Koczka Tamásné)

A Szentlélek Szeminárium gyümölcsei

HOGYAN SZERET ENGEM ISTEN?

Októberben elkezdődött a Szentlélek Szeminárium.
Kíváncsian vártam, hogy mit is kapok ezektől az együttlétektől, milyen hatással lesz rám.
Természetes, hogy egy ilyen együttlét sorozat alkalmával a lelki vezető irányítja az elmélkedéseket és támpontot ad a témák megközelítéséhez. Amit először észrevettem, az volt, hogy igen, nagyon kell egy vezető ilyenkor! Tudniillik a hétköznapokban véletlenül sem jut eszembe (itt kizárólag a magam nevében beszélek), hogy felvetődjön bennem ez a két kérdés: hogyan és miért szeret engem az Isten?
Hirtelen arra gondoltam, erre válaszolni sem tudok, ezek nagyon nehéz kérdések, még ha oly egyszerűnek is tűnnek. Pedig nem így van. Rájöttem, hogy csak nyugodtan és csendben kell elgondolkodnom ezeken a valóban egyszerű kérdéseken, amik szinte természetes módon megválaszolhatók. Persze önteltség lenne azt gondolni, hogy bölcsességem által tudom megadni a kérdésekre a feleletet! Nem! Ehhez igen is magamba kell szállni, és alázatosan kérni a Szentlélek segítségét. Mire is jutottam?
Először is a hogyanra kerestem a választ. Hogyan szeret engem az Isten? Arra a megoldásra jutottam, hogy végtelenül és mérhetetlenül szeret a jó Isten, mert ugye, az én felfogásom az véges, emberi mivoltom miatt, én „csak" tudom, sejtem, érzem ezt a végtelen és mérhetetlen szeretetet, amihez fogható más szeretet nem létezik. Mi ez, ha nem végtelen szeretet, amikor is megkapom a lehetőséget a választásra, hogy elfogadom-e ezt a mérhetetlen szeretetet, vagy sem? És mi ez, ha nem mérhetetlen szeretet, amikor erre az útra irányított engem, Ő, a jó Isten, észrevetette velem, hogy ez az egyetlen és természetes út, amit követnem kell?
Aztán itt a második kérdés. Miért szeret engem az Isten? Ez már szinte magától értetődik számomra. Ő teremtett, bennem él, én Benne élek. Nélküle nem lennék, vagyis senki sem lennék. Tehát a hogyanra és miértre az egész életem a válasz! Isten tudja, hogy mit is akar velem, általam elérni. Neki ez nem kérdés, csak nekem volt az, amíg nem gondolkodtam el rajta a Szentlélek segítségével. Most már azt is tudom, miért van szükség az ilyen összejövetelekre, együttlétekre! Azért kellenek ezek a közös gondolkodások, elmélkedések, hogy egyáltalán tudjuk, milyen kérdések vetődhetnek fel, amikre aztán hatalmas öröm, ha rálelünk a válaszra. Ez pedig akarva, akaratlanul illetve tudatosan, vagy éppen tudattalanul fejlődés a számunkra. Most már biztosan tudom, hogy a jó Isten a Szentlélek által mindig velem van, formál és segít. Kívánom mindenkinek, hogy erre ráébredjen, ráeszméljen, hiszen soha nem késő, ám ehhez kérni kell a segítséget, ami a Szentlélek által mindig adott, valamilyen formában jön a segítség. Hálát adok Istennek, hogy elvezetett a Szentlélek Szemináriumra, sokat vesztettem volna, ha nem vehetek részt az összejöveteleken. Új közösségek alakultak, akik már együtt akarnak maradni és ez nagyon jó. Ez is Isten szeretete és gondoskodása, hogy most már egy újabb kis közösségben is tudjuk Őt dicsérni, és hálát adhatunk Neki életünk vezetéséért, utunk egyengetéséért.
Adassék meg nekünk, hogy minél tovább tudjuk dicsőíteni Istenünket! Amen

Mária

Végtelenül. Egy végtelen Isten képes arra, hogy teljesen odaadja önmagát minden egyes gyermekének. Nem úgy osztja szét önmagát, hogy mindenki csak egy részt kapjon, hanem mindenkinek olyan tökéletesen teljesen adja oda önmagát, mintha mások nem is léteznének.
A szeretet az élet forrása, teremtő hatalom. Az odafigyelő szeretet nem is sejtett lehetőségeket ébreszt bennünk, újjáteremt bennünket, szabadságra nevel.
Jézus „szerette övéit, mindvégig szerette" (Jn, 13,1). Ez azt jelenti egyrészt, hogy élete végéig, másrészt a szeretet végső határáig. A végső határ: életünket adni azért, akit szeretünk. Nap mint nap számtalan apró tettben kell önzésünket legyőznünk, hogy szeretetünk igazabbá váljon. Ha éberebbek vagyunk a „halál és feltámadás" kis alkalmaira, ezáltal felkészülünk olyan próbatételekre, melyek egykor eljöhetnek. De tudjuk, hogy Jézus velünk van, mi részesülünk az ő keresztjéből, hogy örömében is részünk legyen. Ő eljön értünk és megtalál minket akkor, amikor elborít a fájdalom, amikor csalódásaink miatt gyötrődünk. Ő soha nem hagy ott, ahol ránk talál, hacsak nem ragaszkodunk ahhoz, hogy magunkra hagyjon.
Hogyan tudjuk megélni legteljesebben Jézus örömét? Egy az Ő nevében, az Ő hívására összegyűlt közösségben, melynek célja, hogy támogassa tagjait, hogy betölthessék küldetésüket a világban: tanúságot tegyenek a szeretetről.

Zsuzsi és Zsolt

Minden képzeletet felülmúlóan szeret engem Jézus. Sokkal többet kaptam a Szentlélek Szemináriumtól, mint amit vártam tőle. Isten Lelke képes arra, hogy úgy változtasson meg, ahogyan én sosem lennék rá képes.
Hatalmas erejű volt a Szentlélek szemináriumot közösségben megélni. A napi imádságok szigorú megtartása hozzásegített ahhoz, hogy kísérletet tegyek arra, hogy teljes mértékben Jézust hívjam meg életem Urának. Sokat kaptam az imákon keresztül, és a Lélek ajándékaiban. Sikerült tudatosabbá válni a hitben, és igyekszem ezt megtartani.

Bogi és Berci

Isten hármas lényéből az Atyát ismerem. Délceg, erős férfiú, nem túl magas, aranyló a mellvértje, szép szőttes a ruhája. Kapcsolatunk személyes.

Első, jelenben emlékezett találkozásunk során oroszlán-szerű formában jelent meg, szemében végtelen fájdalom, kérés, kérdés, könnyek. Aztán – engedélyével – sok barangolás a teremtés helyein, tanulság, titkok, beavatás, baj és bánat, vétkes engedetlenség, öröm és beteljesedés látása. Árny és fény közt is boldog élmények, szorgos szolgálat, igenek, játék, séta, ajándék emléke és állandó jelen fűz hozzá. Ha bajlódom, nem mondja, hogy *túl sokat vállalsz*, inkább azt, hogy *segítek*. Akar engem, szeretetében. Kedvenc időtöltésem szőlőskertjében sétálni, melynek szélén aranyló palotája áll. Egyedül lakik benne.

Mindig megható örömmel fogad, marasztal. De nem mindig lehet hozzá menni. Hosszú, boldog beszélgetésekben édesek az órák, miket együtt töltünk. Megtanultam, hogy ne féljek, hogy semmit sem szabad szégyellnem. Olvas bennem. E mezítelenség egyben gyermekivé is tesz, és teljesen önátadóvá. Ráhagyatkozom, adom magam.

Egyik ajándékul, fehér arabs kancát kaptam tőle, amelyet Hópehelynek neveztem el. Amikor megkaptam, a lovacska lábam elé térdelt, úgy bókolt. Nagyobb lovon járni nem enged, szilajságomat metszi, nőiségemben megerősít. Óv, akar engem és szeret.

Isten hármas lényéből a Fiúval első találkozásom a kert mellett történt, beláthatatlan méretű teremben. Óriás térség, padlója, mint kristálymező. Teremben voltunk, mégis látszottak a sötét égbolton a csillagok. A kristálypadlón ülve, kettesben, hosszan beszélgettünk. Szép arcú ifjú, világosbarna, vállig érő hajjal. A szeme átható kék, arca sugárzó, bőre fehér. Ujjait összetéve magyarázott. Aztán angyalokat adott mellém, akikkel végigjártuk Pest templomait. Ősi, szent helyek. Megismerkedtem az ott szolgáló társakkal. Különösen elragadó élmény volt az Örökimádás templomban, toronymagasból látni az oltárt, rajta égő búzakéve.

Isten hármas lényéből a Szentlélek birtokunk. Érzékeink élesítésével, átélt imádságban, állandóan ügyelve a kapcsolatra, személyes társsá válik, bennünk, közöttünk. Éltet és igazgat. A nap hármas, szent óráiban az égi csatornák szabadon átjárhatók, ilyenkor különösen, szinte tapinthatóan érzékelhető. Ehhez nyugalom kell, kihegyezett figyelem, lecsendesített, összefogott gondolatok.

Istent senki sem láthatja, hármasságán keresztül mutatkozik. V A N.

* * *

Isten szeret. Benne az Atya, értünk való szomorúságával. Mindent megteszek, hogy az első fájdalmas könnynek, mit meglátnom engedett, okozója ne legyek. Benne a Fiú, a mentő áldozattal, mire teremtmény nem képes. Benne a Lélek, az adomány, az éltető. A szeretetet elfogadom.

Az Atya szeret engem. Akar és szeret. Akkor boldog, ha engedem magam szeretni. Gondos gondom az engedelmesség, örömem a szolgálat. Boldoggá tesz, hogy szépnek lát. Boldoggá tesz a lét benne és vele, állandó visszacsatolásban. Sok mindent megenged, meg is bocsát, de nem élek vissza vele. Legfőbb akaratom, hogy tanuljak, örömére. És hálás vagyok neki, mit el is mondok, számtalanszor.

A szeretet, Isten lényének lényege. A Törvény, mely egyedül üdvözít. A teljesség záloga, a boldogság kulcsa, a tökéletesség, hogy képmása lehessünk. Hogy ne kelljen félnünk. Akarata szerint.

Angela

Hogyan szeret engem Isten?

Olyan csodálatos, hogy Isten már akkor szeretett engem, mikor még meg sem születtem erre a világra. Szüksége volt rám és megteremtett engem is, olyannak, amilyen vagyok.
Végtelen szeretettel és feltétel nélkül fogad el engem, minden hibámmal, gyengeségemmel együtt.
Óvatosan, nem erőszakkal terelget a jó úton az örök boldogság felé. Mint egy Édesanya, óvja, félti és segíti minden lépésemet, jól ismer engem.
Isten annyira szeret, hogy elküldte egyszülött Fiát, Jézust, aki életét adta értem is az elkövetett és még el nem követett bűneim bocsánatáért.
Isten annyira bízik bennem, hogy tudja, ha befogadom Őt, elfogadom egyetlen Királyomnak, és teljesen rábízom életemet, már csak azon leszek, hogy kerüljem a bűnt és a rosszat. Csak a jót akarom minden áron követni!
Amikor elfordultam Tőle, akkor is nagyon szeretett engem, nem haragudott meg rám. Mivel szabad akaratot adott nekünk, embereknek, hagyta, hogy megtapasztaljam azt is, milyen Nélküle. De mindig jelen volt életemben. Próbált közeledni felém a lelkiismeretemen keresztül. Barátokat, rokonokat küldött hozzám Jézus szavaival és türelmesen várt rám.
Évekbe tellett, mire megéreztem, nem jó Nélküle, a szeretete, irányítása nélkül élnem, mert nem tudom a sok próbatételt leküzdeni, üres és céltalan volt minden percem!
Úgy éreztem, csak sötét dolgok, rossz érzések, állandó félelmek vesznek körül.
De Isten felém áradó végtelen szeretete egészen átölelt, megéreztem, szüksége van rám. Mindig könnybe lábad a szemem, ha arra gondolok, milyen fontos vagyok Istennek!
Mekkora megkönnyebbülés volt, mikor őszintén sírva Jézus lábai elé tehettem bűneimet, addigi életemet, és kértem Mennyei Atyám végtelen kegyelmét, megbocsátó szeretetét.
Isten végtelen szeretetével új élet útjára indított, folyamatosan gyógyítja sebeimet, bátorít és a Szentlélek által irányítja lépteimet. Mint egy Édesanya és Édesapa óvja gyermekét, úgy véd és óv engem is.
Dicsőítelek és hálát adok Atyám, hogy mindig jelen voltál életemben, és soha nem engedted el a kezemet!
Hálát adok Atyám végtelen jóságodért és szeretetedért! Amen

Éva

Amióta ismerjük egymást mindketten úgy érezzük, nagyon szeret minket a Jóisten. Most, a Szentlélek Szeminárium után sokkal inkább ez az érzésünk. Azelőtt is imádkoztunk együtt, bár viszonylag ritkábban. Amióta az E.N.D. (Equipes Notre Dame) családos közösség tagjai vagyunk, egyre többször sikerül, de a Szentlélek Szeminárium hatására ez még jobban megy. Nemcsak a kötött illetve a szabad, saját szavainkban való imádságot tudjuk közösen gyakorolni, hanem a bibliaolvasást is. Magunk is olvassuk minden nap és egymásnak is szoktunk belőle felolvasni. Nagy áldás ez, mert benne minden útmutatást megtalálunk az életünkhöz. Jobban és többet tudunk imádkozni másokért is, nyitottabb a fülünk más problémáira, s megpróbálunk még a nehézségekért is hálát adni Istennek, bár ez azért nem könnyű feladat. Sokszor jönnek hozzánk tanácsért barátaink, ismerőseink. Nehéz és felelősségteljes feladat bárkinek is tanácsot adni, de azt vettük észre, hogy a Szentlélek megadta nekünk, hogy csak azt mondjuk, ami az Úr szerint való és ez nagy áldás, hiszen ilyenkor nem a saját véleményünket kell másoknak elmondani, bár azt is lehet, hanem a szeretet szavát kell közvetítenünk mindenekelőtt, hiszen a nehézségekben csakis ez segítheti az embert. De más dolgokban is kaptunk megerősítést a Szentlélektől. Több közösségnek vagyunk részesei. Meghívást kaptunk arra, hogy új közösségeket hozzunk létre, s a régieket átalakítsuk, ezáltal az egyházközség még aktívabb részeseivé szeretnénk válni. Meggyőződésünk, s megerősítést is kaptunk e felől, hogy az egyház jövője a kis közösségek létrejöttében, fennmaradásában rejlik. Mi az ebben való tevékenységre kaptunk meghívást. Egymásért, másokért élni jó! Nem szabad bezárkózni saját kis életünkbe, hiszen ez életünk örömforrása, hogy Krisztusban egyek legyünk, Jézus is erre hív meg bennünket. Énekkari tevékenységet is végzünk, erre már régebbi a meghívásunk, de most jobban megértettük, hogy ez egyfajta tanúságtétel is a világ számára Krisztusról, és hogy éneklés közben Őt tudjuk dicsőíteni. Mindig erre próbálom buzdítani énekkarosainkat, közösségi tagjainkat is, nehogy szolgálatunk öncélúvá váljon. Nagyon jó másokkal közösen épülni Krisztusban, s tudni, hogy a Szentlélek segít, és velünk van!

Rita és Győző

Isten kitárta életem ajtaját, benézett rajta és jelt adott, hogy azon az úton járjak, amely Hozzá vezet.
Betölti egész életemet, velem van boldog és nehéz időszakomban.
Sokszor elbuktam, sok hibát elkövettem, lényegtelen dolgokkal foglalkoztam, semmibe vettem embertársaimat. De Isten mindig felemelt, felrázta lelkiismeretemet, visszaterelt a helyes irányba.
Nélküle nem élnék kiegyensúlyozott szentségi házasságban, nem tudnék úrrá lenni a hétköznapok gondjain, nem lennék optimista hazám jövőjét illetően.
Mindez csak azért sikerülhet, mert az Isten szeret!

Klári és János

Hogyan szeret engem Isten?

Tanúságom Isten dicséretére és dicsőségére, hálával és imádattal szól. Kicsit hosszú, mert már régen születtem, és sok minden megesett velem.

Visszaemlékezve gyermekkoromra, már igen korán megtapasztaltam a Jó Isten gondviselő szeretetét. A II. világháború alatt, amikor az óvóhelyre menekültünk a bombázások elől és a szomszédos házba becsapódott egy bomba, mi – akik a szomszédos pincében imádkoztunk megmenekülésünkért –, csak az erős légnyomást éreztük meg, de megmenekültünk és senki sem sérült meg. Dicsőség az Istennek! Később a házunk felrobbant a harcok miatt, akkor vidékre menekültünk nagyszüleimhez és a 6 km-re levő iskolába kellett gyalog járni, ami egy kisgyereknek bizony igen nehéz volt. Történt, hogy nagy vihar támadt, amikor a hosszú országúton hazafelé egyedül mentem. Amikor az előttem álló fába belehasított a villám, rémületemben imádkozni is elfelejtettem; csak annyit tudtam fohászkodni, hogy: – Jézusom, segíts! – Hála Istennek és védőszentemnek a Boldogságos Szűzanyának – akihez édesanyám ez idő alatt végig könyörgött –, minden baj nélkül, épen, persze bőrig ázva hazavergődtem!

Felnőtt koromban is megtapasztaltam az Úr szeretetét, valamint azt, hogy fölajánlott fájdalmaimat, könyörgéseimet, problémáimat komolyan veszi, fontosak a számára, és válaszol is nekem ezekre. A párválasztásnál is az Ő segítségét kértem a döntésnél, és hála Néki, már több mint 50 éve boldog házasságban élünk drága férjemmel. A férjem korábban kemény természetű volt, ami miatt sokszor szorongtam, szomorkodtam, féltem tőle. Egyszer egyedül voltam a szobában, és tanácstalanul búslakodtam emiatt – ekkor Valaki a szívemben megszólalt és így biztatott: – Ne az emberektől félj, Engem félj! – Ez csodálatos mérföldkőnek bizonyult az életemben, ezután mindent más szemmel tudtam nézni! Ahogy megváltoztam, a férjem természete is formálódni kezdett, mégpedig jó irányban.

A gyermekemben is Isten ajándékát, végtelen szeretetét látom. Nagyon boldogan vártam, nehezen érkezett. Még csak január első napjait írtuk, de már több csecsemő meghalt a szülőszobában hasonló, rendellenes szülést követően. Nehéz szavakba foglalni kétségbeesett jajongásomat, ahogyan akkor könyörögtem Isten irgalmáért, és Ő meghallgatott! Egészségesem megszületett várva-várt gyermekünk, aki azóta is sok örömöt szerzett nekünk. Így lett ő a mi napsugarunk, dicsőség Istennek érte!

Amikor elveszítettem édesanyámat és lázadtam Isten rendelése miatt, Jézus szelíden megvigasztalt a lelkipásztor szavain keresztül. Édesanyám május 13-án halt meg, az atya felhívta erre a nevezetes dátumra – a fatimai jelenés napjára – a fegyelmemet: „Tudja-e, hogy a Szűzanya már nagyon várja az édesanyját, és Ő személyesen fogja kíséri az Úr elé!?" Mert, aki megpróbál hinni, az nem csalatkozik az Istenben, sőt növeli hitünket Őbenne, és egyre jobban megmutatja-kinyilvánítja a jóságát.

Anyám halála után Édesapám hozzánk került és mivel a férjemmel nem egyeztek, nehéz lett az életünk. Több hónapig fekvőbetegként türelmetlen volt – ami emberileg érthető – és én sajnos nem tudtam kedves lenni hozzá. Tanácstalan voltam, mit kéne tennem, hogy ez a nehéz helyzet, a családtagok közötti feszültség enyhülne. Ekkor súgta meg a Szentlélek, hogy kérjem az Úr segítségét: papot hívtam – és ezután teljesen megbékélt mindenkivel az én drága Édesapám! Úgy tudtam szeretni, mint amikor kisgyermekként szerettem! De nemcsak ő békélt meg; attól kezdve én is úgy tudtam ránézni, mintha a szenvedő Úr Krisztust látnám, mintha Őt magát kéne ápolnom. Nagy szeretetben, békében távozott ebből a világból. Aztán egyszer álmodtam róla. Kitárt karral beszélt hozzám, de nem hallottam a szavait. Az álom miatt nyugtalankodtam, úgy éreztem, hogy üzent az apukám, de nem értettem, vajon mi fontosat mondhatott? Szentmisét ajánlottunk érte, és azóta nem álmodtam vele. Dicsőség ezért is az Úrnak, mert így ezzel az álmommal üzent. Megnyugodtam, bízom Benne, Rá tudtam bízni elhunyt, drága szüleimet.

Testi gyógyulást is köszönhetek Jézusnak: gyógyíthatatlan ízületi gyulladás miatt hetekre mozgásképtelen lettem, mozdulni, aludni – még feküdni – sem tudtam a kíntól. Gyógyszer, kezelés, orvos sem tudott enyhíteni fájdalmaimon. Teljesen kiszolgáltatva másoknak, a végsőkig elkeseredve könyörögtem, követelőztem; míg végül a teljes tehetetlenség érzésével a „halál völgyéből" tudtam mondani, hogy: – Istenem, Uram, ha Te ezt megengeded, legyen meg a Te akaratod! – ezután mély álomba merültem. Reggel pihenten, fájdalommentesen ébredtem: az Úr Isten meggyógyított!

Nyolc éve kórházba kerültem és szó szerint fel kellett vágni a torkomat. Nagyon féltem a műtéttől, féltem a haláltól, gyötrődtem. De a korábban átélt Isten-tapasztalatok miatt erős akarattal Isten, a Mennyei Atya szándékára ajánlottam fel magamat, s mindazt, ami meg fog történni velem. Túl lettem a műtéti beavatkozáson, és felépültem. A kórházban töltött idő alatt betegtársaimat biztattam, megtanítottam imádkozni. Egyikük, Edit – aki nem tudott imádkozni, már nincs közöttünk -, de Istenben bízva ment el. Talán ezért engedte meg a Mennyei Atya, hogy kórházba kerüljek, hogy a Jó Hírt elmondhassam a szenvedés helyén?

Kedvenc nagynéném, igen idősen, nagybeteg lett. Még fiatalon eltávolodott (ötven éven keresztül) az Egyháztól. Nagyon szerettem volna papot hívni hozzá, hogy a lelkipásztor elláthassa lelki útravalóval, és hogy elvégezhesse a szentgyónását. Viszont – mivel a néni teljesen vak volt – sehogy sem tudtam bejutni a lakásába. Kértem Istent, tegye lehetővé azt, hogy a kiengesztelődés szentségét és az Oltáriszentséget magához vehesse. Idő közben kórházba került. Megbeszéltem a fiával, hogy szeretnék papot hívni hozzá – ő nem ellenezte –, így sikerült a lelkiatyának felkészítenie a távozásra és megáldozott. Mielőtt meghalt volna, azt mondta, hogy „még soha életében nem volt ilyen boldog"! Örök hála és imádat az Istennek!

Atyám Lelke mindig velem van, és én teljes szívből kérem a vezetését, nap mint nap. Drága Lélek! Vezesd a gondolataimat, szavaimat, cselekedeteimet! És Ő szól a bensőmben. Egy lelkigyakorlaton csendes szentségimádáson szelíden ezt hallottam: – Hallgass, elhallgass, meghallgass! – azóta igyekszem jobban odafigyelni arra, aki beszél hozzám. „Kérjetek és kaptok, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek!" [Mt 7,7]

Dicsértessék és áldassék a teljes Szentháromságos Egy Igaz Isten! Ámen.

(Isten egyik szépkorú gyermeke, Mária)

A KATOLIKUS EGYHÁZ KATEKIZMUSA
AZ EMBER

„Isten megteremtette az embert saját képmására, Isten képmására teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket." (Ter1,27).

A teremtésben az ember egyedülálló helyet foglal el: ő „az Isten képmása" (I); természetében egyesíti a szellemi világot és az anyagi világot (II); férfinak és nőnek lett teremtve (III); Isten a barátságába helyezte őt. (IV)

I. Az Isten képmása

„A látható teremtmények között csak az ember képes arra, hogy megismerje és szeresse a saját Teremtőjét" (GS 12,3), „egyetlen teremtmény a földön, akit önmagáért akart az Isten" (GS 24,3.), egyedül csak az ember nyert meghívást arra, hogy – megismerésben és szeretetben – részesüljön az Isten életében; ennek elérésére teremtetett, és ez az alapja méltóságának.

„Mi az oka annak, hogy Te az embert ekkora méltóságba emelted?

A te felbecsülhetetlen szereteted, amellyel Te magadban megláttad teremtményedet, és szeretetre lobbantál iránta; ezért a szeretetedért teremtetted meg, ezért a szeretetedért ajándékoztad meg őt azzal a léttel, hogy képes legyen megízlelni örök jóságodat." (Sziénai Szent Katalin: Dialógus 4,13-)

Mivel az Isten képmása, az emberi egyénnek van személyi méltósága, ezért nem valamiféle dolog, hanem valaki. Képes arra, hogy megismerje önmagát, uralma legyen önmaga felett, szabadon átadja magát és közösségre lépjen más személyekkel, és arra nyert meghívást – a kegyelem révén –, hogy szövetségre lépen saját Teremtőjével, és megadja neki a hit és a szeretet válaszát, amit semmi más nem képes megadni helyette.

Isten mindent az emberért teremtett (Vö. GS 12,1-24,3), de az ember azért teremtetett, hogy szolgálja és szeresse az Istent, hogy neki felajánlja az egész teremtést:

Melyik az a létező és hogyan kell élnie, akit ekkora gondoskodással vett körül? Az ember az, a nagy és csodálatos élőlény, aki a legértékesebb Isten szemében az egész teremtésben. Az ember az, akiért létezhet az ég és a föld a tenger és minden teremtmény: „az üdvösségéért pedig, amit Isten annyira fontosnak tartott, egyetlen Fiát sem kímélte. Mert Isten nem szűnik meg mindent arra használni, hogy az ember felemelkedjen, egészen őhozzá, és ott jobbján ad neki helyet." (Aranyszájú Szent János: Serm. in Gen 2,1)

„Egyedül a megtestesült Ige misztériumában kapja meg igazi fényét az ember misztériuma." (GS 22,1)

Pál apostol tanított meg bennünket arra, hogy két ember áll az emberi nem kezdetén. Ádám és Krisztus… Az első Ádám – mint mondja – olyanképpen teremtetett emberré, hogy életet kapott: az utolsó Ádám lélek, aki életet ad. Az első az utolsó által teremtetett, tőle kapta a lelket, ami őt élővé teszi… A második Ádám a maga képmását állította fel az elsőben, amikor azt megformázta. Innen van az, hogy magára vette szerepét és nevét, hogy ne engedje elveszni azt, akit saját képmására alkotott. Ez tehát az első Ádám és ez az utolsó Ádám. Az első elkezdte, az utolsó nem fogja befejezni. Az utolsó az, aki voltaképpen az első, mint ahogy ő maga is mondja: „Én vagyok az első és az utolsó." (Aranyszájú Szent Péter: Serm 117.)

A közös eredetnek köszönhetően *az emberi nem egységet alkot*.

Mert Isten „egy őstől származtatja az emberi nemzedékeket." (ApCsel 17,26)

Csodálatos látványban részesít bennünket az emberi nem egységének szemlélete, melynek eredete Istenben van…; megvan természetének egysége, ahogy mindenki anyagi testből és szellemi lélekből összetett: közvetlen céljának és világban való küldetésének egysége, itt lakásának egysége a földön, melynek javait a természetjog folytán minden ember élete fenntartására és kibontakoztatására használhat; és természetfölötti céljának egysége: Isten maga a cél, akihez mindenkinek törekednie kell; az eszközök is egységesek, amelyeken keresztül az emberi nem eléri ezt a célját;… végül megváltásának egysége, amit Krisztus mindenkiért vitt végbe. (XII Piusz „Summi pontificatus" kezdetű enciklikája)

„Az emberi szolidaritásnak és szeretetnek ez a törvénye" (uo) – mely nem zárja ki a személyekben, kultúrákban és népekben megnyilvánuló gazdag változatosságot – biztosít bennünket arról, hogy minden ember valóban testvér.

II. A test és a lélek egysége

Az emberi személy, amely Isten képmására teremtetett, test és lélek egysége. A bibliai elbeszélés szimbolikus nyelven fejezi ki ezt a valóságot, amikor azt mondja, hogy „Isten a föld porából alkotta meg az embert; és orrába lehelte az élet leheletét; így lett az ember élőlénnyé" (Ter 2,7). *Ilyenképpen az egész embert Isten akarta.*

A Szentírás a *lélek* szóval gyakran az emberi *életet jelöli* (vö. Mt 16,25-26; Jn 15,13) vagy az egész *emberi személyt* (vö. ApCsel 2,41). De azt is jelzi, hogy a lélek az ember legbensőbbjéhez tartozik (vö. Mt 26,38, Jn15,13), ez benne a legnagyobb érték (vö. Mt 10,28;) és ezáltal leginkább az Isten képmása: *„a lélek" a szellemi alapot jelenti* az emberben.

Az ember *teste* is részesedik az *„Isten képmása"* méltóságában: emberi test ez, mert a szellemi lélek élteti; és az emberi személy a maga egészében rendeltetett arra, hogy Krisztus testébe beépülve a Szentlélek temploma legyen. (vö. 1Kor 6,19-20; 15,44-45).

Az emberi test és lélek egysége. Testi mivoltánál fogva magába gyűjti az anyagi világ elemeit, amelyek benne emelkednek fel a legmagasabbra, és általa szólalnak meg, hogy felszabadultan dicsőítsék a Teremtőt. Az embernek tehát nem szabad lenéznie a testi életet, éppen ellenkezőleg: kötelessége, hogy jónak és tiszteletreméltónak tartsa testét, hiszen azt Isten teremtette és feltámasztja az utolsó napon. (GS14,1).

A test és a lélek között olyan mélységes egység van, hogy a lelket, mint a test „formáját" kell tekintenünk (Vö Vienne-i Zsinat 1312-ben: DS 902); ez azt jeleni, hogy a szellemi lélek révén lesz az anyagból összeállt test emberi és élő testté; a szellem és az anyag az emberben nem két összekapcsolt természet, hanem az egyesülésükkel egyetlen természetet alkotnak.

Az egyház azt tanítja, hogy minden szellemi lelket Isten közvetlenül teremt (vö. XII. Piusz: „Humani oeneris" kezdetű enciklikája, 1950): DS 3896) – mem a szülők által létrehozott „alkotás", – és hogy az halhatatlan (vö. Lateráni Zsinat 1513-ban: DS 1440); nem szűnik meg létezni a halál pillanatában, amikor elválik a testtől; újra egyesülni fog a testtel a végső feltámadás pillanatában.

Néha a szellem s lélek között különbséget tesznek. Így Szent Pál apostol is, aki azért imádkozik, hogy a mi egész létünket, a „szellemet, a lelket és a testet" (Isten) /közvetlenül teremt/ őrizze meg „feddhetetlenül Urunk eljöveteléig" (1Tessz 5,23). Az Egyház azt tanítja, hogy ez a különböztetés nem jelent kettősséget a lelket illetően. (IV. Konstantinápolyi Zsinat 870-ben: DS 657). – A „szellem" azt jelzi, hogy az ember teremtésétől fogva a természet fölötti cél elérésére rendeltetett (1 Vatikáni Zsinat: DS 3005; cf GS 22,5). És lelkének megvan az a képessége, hogy Isten ingyenesen fölemelje a vele való közösségre. (vö. XII. Piusz: „Humani feneris" kezdetű enciklika (1950). DS 3891).

A egyház lelki íróinak hagyománya a szív kifejezést is ilyen értelemben használja, bibliai jelentése: „a lét mélysége" (Jer 31,33), ahol az ember vagy elkötelezi magát, vagy nem az Isten iránt (vö. MTörv 6,5; 29,3; Iz29,13; Ez 36,26; Mt 6,21; Lk 8,15; Róm 5,5).

III. Férfinak és nőnek teremtette őket
Isten akarata szerint egyenlők és különbözők

A férfi és a nő *teremtettek*, vagyis *Isten akaratából vannak*. Teljes egyenlőség van az egyik és másik között, annak alapján, hogy úgy emberi személyek, ahogy férfiak vagy nők. „A férfi", „a nő", mint valóság, jó, és Isten akaratából van. A férfinak és nőnek egyazon eltörölhetetlen méltósága van, amit Istentől, a Teremtőjüktől kaptak (vö. Ter 2,7.22). A férfi és a nő – egyazon méltósággal – „Isten képmása": férfi létében és női létében tükrözik vissza a Teremtő bölcsességét és jóságát.

Isten viszont nem az ember képmása. Nem férfi vagy nő. Az Isten tiszta szellem, éppen ezért benne nincs helye a nemek közötti különbözőségnek.

De a férfi és a nő „tökéletességei" visszatükröznek valamit Isten végtelen tökéletességéből, ez utóbbiak úgy, mint anya (Vö Iz 49,14-15; 66,13), az előbbiek úgy, mint atya és hitves (vö. Oz 11,1-4; Jer 3,4-19).

„Az egyik a másikért van" – a kettő egy egység"

Isten együtt teremtette őket, ezért a férfi és a nő Isten akaratából egymásért vannak. Isten Igéje a szent szövegek különböző részletiben ezt érteti meg velünk. „Nem jó az embernek egyedül lennie; alkotok neki segítőtársat, aki hozzá illő" (Ter 2,19-20). Az állatok közül egy sem állítható „szembe" az emberrel. A nő, akit Isten alkotott a férfi oldalából, és odavezette hozzá, kiváltotta a férfi csodálkozó felkiáltását, a szeretet felkiáltását, a közösségi lét

kifejezését: „Ez csont a csontomból és hús a húsomból” (Ter 2,23). A férfi a nőben a másik „én”-jét fedezte fel, ugyanazt az emberséget.

A férfi és a nő „egymásért” van, nem azért, mert Isten „fél-nek” vagy „nem befejezettnek” teremtette őket, hanem mert személyes közösségre teremtette őket, amelyen mindegyik „segítség” tud lenni a másiknak, mert mint személyek egyenlők („csont az én csontomból”), de kiegészítik egymást, amennyiben az egyik férfi és a másik nő.

A házasságban Isten olymódon egyesíti őket, hogy „egy test” (Ter 2,24) lesznek, és az emberi élet átadására alkalmasak: „Legyetek termékenyek és sokasodjatok, töltsétek be a földet” (Ter 1,28). Leszármazottaiknak átadják az emberi életet, a férfi és a nő, mint házastársak és szülők, egyedülálló módon együttműködnek a Teremtővel művének kibontakoztatásában (vö. GS 0,1).

Isten tervében a férfi és a nő azt a hivatást kapták, hogy „uralkodjanak” a földön (Ter 1,28), mint Isten „helyettesei”. Ez az önállóság nem válhat önkényes és romboló hatalmaskodássá. Amennyiben a Teremő képmásai – aki szeret minden létezőt Bölcs 11,24) –, a férfi és a nő hivatást kapott arra, hogy részt vegyen Istennek a többi teremtményére irányuló gondviselésében. Innét van az ember felelőssége a világért, amit Isten reá bízott.

IV. A Paradicsomban élő ember

Az első ember nemcsak jónak teremtetett, hanem Teremtőjével olyan barátságban és önmagával meg az egész teremtéssel akkora összhangban volt, amit csak a Krisztusban való új teremtés dicsősége szárnyal túl.

Az Egyház – annak megfelelően, hogy a bibliai nyelvezet szimbólumait az Újszövetség és a Szenthagyomány fényében hitelesen magyarázza – azt tanítja, hogy a mi ősszüleink Ádám és Éva az „eredeti szentség és igazság” állapotába helyeztettek (Trienti Zsinat: DS 1511-). Az eredeti szentség kegyelme az „isteni életben való részesedés volt.” (LG 2)

Az emberi élet egész távlata magában hordozta azt a lehetőséget, hogy ebben a kegyelemben megszilárduljon. Ha az Istennel való bensőséges kapcsolata megmaradt volna, az embernek nem kellett volna sem meghalnia (vö. Ter 2,17; 3,19), sem szenvednie (Vö.3,16). Az emberi személy benső életének összhangja, a férfi és a nő közötti harmónia, (vö. Ter 2,25), továbbá az első emberpár és az egész természet közötti összhang alkotja azt az állapotot, amit „eredeti igazságnak” nevezünk.

A *világ feletti „uralom”*, *amit Isten* kezdettől fogva *átadott az embernek*, elsősorban magában az *emberben valósult meg, mint önuralom.* Az ember teljes volt, és léte mindenben rendezett, mert még szabad volt attól a hármas kívánságtól (vö. 1Jn 2,16), amely az érzéki gyönyöröknek, a földi javak utáni sóvárgásnak és az értelem felszólításai elleni önmagát állításnak a rabszolgájává tette.

Az Istennel való bensőséges élet jele volt, hogy őt Isten egy kertbe helyezte (vö. Ter2,8), hogy „azt művelje és őrizze” (Ter 2,15); a munka önmagában nem volt terhes fáradság (vö. Ter 3,17-19); a férfi és a nő együttműködött Istennel a látható világ tökéletességének megvalósításában.

Az ősszülők bűne folytán elveszett az eredeti igazság teljes harmóniája, amit Isten, tervének megfelelően, az embernek szánt.

Dán Károlyné

Mi a Katolikus Egyház társadalmi tanítása? (7. rész)

„Miért mondjátok nekem: Uram, Uram, ha nem teszitek, amit mondok?” (Lk 6,46)

A mai világban egyre gyakrabban hangzik el ez az alapvető kérdés: hogyan kellene élnünk? Hol vannak az útjelző táblák? Létezik-e ma valamiféle erkölcsi iránytű, amely segít eldöntenünk, mi a jó és mi a rossz? Milyen keretek között mozoghatunk?

Ha társadalmunk erkölcsileg elbizonytalanodott, a lelki dolgok terén tévelyeg, és nem tudja, hogyan kell élnie, vajon mi a helyzet velünk, keresztényekkel? Hitelt érdemlő módon mutatjuk-e be a cselekvő keresztény hitet? Nemrégiben megjelent egy cikk a The Times című napilapban, de megjelenhetett volna akár egy magyar orgánumban is: – *„Nem hiszem, hogy a hívők igazán hinnének”* címmel. A cikk szerzője azt fejtegeti, hogy *„…aki igazán hisz valamiben, annak aszerint is kell cselekednie. A nyugati keresztények túlnyomó többsége nem megy át ezen a vizsgán!”* Jól tesszük, ha odafigyelünk az efféle kritikára, *„mert növeli, aki elfödi a bajt*”. Jakab apostol levelében pedig azt ajánlja, hogy: „*Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat”,* mert a körülöttünk élőket, és persze magát Istent, be nem csaphatjuk. (22. vers)

Izajás biztatásként azt írja, hogy Isten igéje célba ér. Miként az eső lehull, és táplálja a földet, hogy az gabonát teremjen, majd kenyeret adjon, *„ilyen lesz az én igém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.”* (Iz 55,11), hiszen Isten szava tele van erővel és tovább munkálkodik azokban, akik hisznek benne. Az Ószövetségben az igazságosság Isten jóságát és az ember erre adott válaszát jelentette, fontos közösségi, vagyis társadalmi tartalma volt: eszerint az igazság forrása tehát: Isten. Az ószövetségi próféták azt hirdették, hogy a társadalmi igazságosságnak az ember hétköznapi életében kell megnyilvánulnia, mert a szociális igazságosság az üdvösség elengedhetetlen feltétele.

Az Újszövetségben a Szentlélek által vezetett Egyház az Örömhír, Jézus evangéliumának tartalmát képviseli a társadalomban az üdvösségtörténet folyamán, hiszen az Egyház a krisztusi Örömhírből kiindulva figyeli a társadalmi változásokat, védi az emberi méltóságból fakadó jogokat, támogatja a békére irányuló törekvéseket, és biztos erkölcsi értékrendet kínál az emberiség számára.

Jézus új szövetségében az igazságosság nem csupán emberi erény, hanem sokkal inkább olyan erőtér, amelyben Isten szeretete cselekvésre indítja az embert. Ez a kegyelmi erőtér bátorítja az embert a jócselekedetek elvégzésére. Jézus a szegények, a megalázottak, a mások szemében senkik iránt megmutatkozó kitüntetett figyelme azt is mutatja, hogy Ő a legfontosabb feladatának mások szolgálatát tekintette: Jézus az első – és a legjobb – szociális munkás. E szolgálatra nemcsak példát adott, hanem meg is kívánta tanítványaitól: „A *királyok uralkodnak a népeken, s akiknek hatalom van a kezükben, jótevő úrnak hívatják magukat. Közöttetek ne így legyen. A legnagyobb legyen olyan, mintha a legkisebb volna, az elöljáró pedig, mintha szolga volna.”* (Lk 22,25) Jézus ezzel jelzi, hogy a hatalom, nem egyenlő az uralommal; a hatalommal nem uralkodnia, hanem szolgálnia kell annak, aki Őt követi, aki kereszténynek vallja magát. Máténál az Úr Jézus még konkrétabb: *„Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki megcselekszi az én mennyei Atyám akaratát.”* (Mt 7,21)

Isten teremtményei vagyunk, része egy befejezetlen alkotásnak, amelyben döntő szerepünk van. Anyagi lények vagyunk, tehát Isten ennek megfelelően kell, hogy közeledjen hozzánk. Minden egyes lelki élményünk földi porhüvelyünk együttműködő kézségén alapul. Pierre Teilhard de Chardin írta: „*Ne feledjük: az élet értéke és jelentősége nem abban rejlik, hogy minél látványosabb tetteket hajtsunk végre; sokkal inkább abban, hogy mindennapi teendőinket rendkívüli értékük tudatában végezzük.”*

Isten az, Aki minden földi jót és szépet teremtett és fenntart. Ugyanakkor jól tudjuk, hogy ennek a földi világnak a látványosságai sajnos gyakran túlszárnyalják – számunkra – a láthatatlan világét. Emberi tulajdonság, hogy felületesen, a külső, a bőrszín, a faj, a jövedelem alapján ítélünk. Jézus éppen azért jött el a világba, azért „szállt le a mennyből”, hogy maradandóbb értékekre építse föl országát. Pál apostol megfogalmazásával: „*Az odafennvalókkal törődjetek, ne a földiekkel!”* Jézus egy új gondolkodásmódról adott példát: tekintetünket emeljük az örökkévalóságba vezető életre, amely a földi szemeink számára láthatatlan valóságot foglalja magába.

Tehát Jézus azért jött, hogy a nem látható világ értékrendjére alapozva építse föl saját közösségét, „amint a mennyben, úgy a földön is”, *„ehhez viszont az kell”*– Nobilis Márió lelkipásztor szerint –„*hogy egy magyar faluban, városban, ne csupa rezignált, csak a maga dolgaiért hajtó ember éljen, hanem olyan közösségek, melynek tagjai rájöttek az egymáshoz közeli lét értékeire. A környezeti problémák mérséklésének és a társadalmi sebek gyógyításának egyaránt ez lehetne az iránya, sajnos azonban a keresztény közösségek még nemigen ébredtek rá ebbéli küldetésükre,…de* ” – teszi, hozzá –„*talán épp e válságos időszakban nyílik egy új esély.”*

Yoyce Meyer szerint azért nem boldog az emberek többsége, mert a sok baj, probléma láttán azt gondolják: „Valakinek tennie kéne valamit.” Azt gondolják, azt hajtogatják, hogy talán Istennek vagy a kormánynak vagy más hatalmi pozícióban levő személynek kellene a tettek mezejére lépnie. Az igazság az, hogy mindannyiunknak tennie kéne valamit az ügy érdekében. Nekem az a szilárd meggyőződésem”– folytatja – „hogy a problémák forrása az önzésben leledzik. Egyre inkább „beszűkült” életet élünk – pontosan az ellentettjét annak, mint amilyent élnünk kellene. Csak magunknak élünk és mégsem tűnünk sohasem elégedettnek azzal, ami kielégíti igényeinket. Másokért kellene élnünk és meg kellene értenünk azt a csodát, hogy azt, amit másoknak adunk, vagy amit másokért teszünk, azt többszörösen kapjuk vissza. Az önzés nem segít a világnak abban, hogy úgy működjön, ahogyan működnie kellene. A szeretetnek többnek kell lennie egy elméletnél vagy egy szónál: tettekben kell megnyilvánulnia. Látni és érezni kell. Isten maga a szeretet! Ő azért jött a világba, hogy megtanítson minket arra, hogyan szeressük Őt, hogyan szeressük magunkat és

egymást. Ha eszerint élünk, akkor az élet csodálatos; ha nem, akkor semmi sem működik tökéletesen. A szeretet a válasz az önzésre, mert a szeretet mindig ad, míg az önzés csak elvesz.

Igen, el kell szakadnunk önmagunktól, és Jézus pontosan ezért jött el hozzánk, ahogy ez a Korintusiakhoz írt 2. levélben (5,15) is le van írva: *„És ő azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ne magukért éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt."*

Sokan gondolkodnak úgy, hogy „vannak problémák a világban, de ezek annyira összetettek, hogy mit tehetnék én, ami változtatni tudna rajtuk?" Ezek pontosan azok a gondolatok, amik tehetetlenné tesznek minket, mialatt a gonosz folyamatosan győzedelmeskedik. „Valójában minden bűn csökkenti szabadságunkat, és eltakarja előlünk Isten arcát. A gonosz lélek minden mesterkedése arra irányul, hogy eltávolítson Isten közeléből. Ez vonatkozik az egyes ember életére, de vonatkozik városunkra, országunkra, sőt egész Európára is. A Sátán célja: eltávolítani Istentől, eltávolítani a keresztény értékrendtől." – állapítja meg Katona István katolikus pap. „Nem arra kell koncentrálnunk, hogy mi az, amit nem tudunk megtenni, hanem arra, hogy mi az, amit meg tudunk tenni. Az élet már nem szólhat csak arról, amit mások tesznek értünk, hanem most már arról kell szólnia, amit mi tehetünk meg másokért. *„Én az embereken keresztül munkálkodom. Várom, hogy az ÉN EMBEREIM álljanak a sarkukra és tegyenek végre valamit, amely szívem szerint való."*– biztat az Úr Jézus.

Nem a jeruzsálemi szegények javára gyűjtött-e éppen támogatást Pál apostol, amikor a Rómaiakhoz címzett grandiózus levelét írta? Nem szárnyaló imákkal és emelkedett teológiai fejtegetésekkel kezdődik-e szinte minden levele, s nem csapnak át hirtelen gyakorlati tanácsokba a testvéreknek küldött üdvözletek? „Bennünk pedig Krisztus értelme van."– írja a korintusi gyülekezetnek, amely az összes gyülekezet közül pedig a legkevesebb bizonyítékát tudta adni ennek a krisztusi értelemnek. Vajon mit jelent „Krisztus értelme" a gyakorlati életben, a hétköznapi teendők közepette? Jézus kategorikusan kijelenti, hogy semmi sem fontosabb annál, mint hogy Istent és a felebarátainkat szeressük. A leginkább elhihető pedig az, ha tettekkel mutatjuk meg a szeretetünket. Csak a szeretet tudja az embert teljesen átalakítani.

Az idei év katasztrófái, a májusi-júniusi árvíz és az ajkai vörösiszapömlés után azonnal felbukkantak a helyszíneken a magyarországi segélyszervezetek, köztük a mi Katolikus Egyházunk hivatalos segélyszervezete, a Magyar Katolikus Karitász. 2011-től a Katolikus Karitászt – várhatóan – az állami költségvetés 140 millió forint támogatásban fogja részesíteni, amire még nem volt példa Magyarországon, ugyanis eddig csak a Katolikus Egyház, vagyis a mi adományainkra számíthatott. Az idei szerencsétlenségek folytán még soha sem hárult ekkora felelősség és figyelem Karitászunk munkája iránt, hiszen rengeteg adomány futott be hozzá (hasonlóan a másik három segélyszervezethez). A Katolikus Karitász Egyházunk kiterjedt hálózatára támaszkodik – így lett Devecserben – a segítségnyújtás egyik legfontosabb műveleti központja a helyi plébánia, (azóta új központot létesítettek ott helyben). A Karitász munkatársai a mai napig a katasztrófák helyszínein segítik az újjáépítést, a családok életének újrakezdését, immár hónapok óta. Több mint 280millió forint gyűlt össze a Magyar Püspökkari körlevél után a templomi gyűjtéskor a Karitász káralapjára!

Rövid vázlat a Katolikus Karitász előzményeiről és történetéről

Tudjuk, hogy az Egyház kibontakozásával a karitatív munka is egyre szervezettebbé vált; már az első kereszténység idején is nagy figyelmet szentelt a szegények, a bajbajutottak megsegítésére. A szociális tevékenység szempontjából is nagy változást jelentett a szerzetesrendek megjelenése: a rendalapító szentek gyakran a szociális tevékenység hősei voltak. Szent Benedek rendjének elsődleges karizmája ugyan az „imádkozzál és dolgozzál", ám kolostoraik és monostoraik mellet hospitálokat (kórházakat) építettek, ahol a szerzetesek ápolták a betegeket; Ward Mária, az Angolkisasszonyok rendjének alapítója; De Paul Szent Vince, aki a Lazaristákat, az Irgalmas nővérek (vincések) rendjét alapította: ők mind-mind a szegények gondozását, tanítását vállalták; Don Bosco Szent János pedig az elhagyott gyermekek, fiatalok számára a Szalézi Társaságot szervezte meg. Ebből is látható, hogy az Egyház mindig igen finom érzékenységgel és késedelem nélkül válaszolt a világban tapasztalható bajokra, nehézségekre. A keresztény szociális adakozó szeretet talán legkiemelkedőbb szentje pedig, a világszerte ismert Árpád-házi Szent Erzsébet, méltán lehetünk büszkék rá! Prohászka Ottokár, székesfehérvári püspök pedig nemcsak együttérző, szegényeket segítő főpásztor volt, hanem igen felelősen gondolkodó, szociálisan érző tanító is, aki írásaiban és prédikációiban – messze megelőzve korát –, folyamatosan fölhívta a katolikusok figyelmét arra, hogy kikerülhetetlen felelősségünk van a cselekvő szeretet gyakorlásában. Nem 'új programot' kell kitalálnunk. A program már megvan, ez ugyanaz, mint eddig, az evangélium és az élő hagyomány öröksége. Ez végső soron Krisztusban összpontosul, őt kell megismernünk, szeretnünk, követnünk.

A cselekvő szeretet intézményesült formája, a karitász először Németországban jött létre, Lorenz Werthmann 1897-ben alapította „Deutscher Caritasverband" néven, Freiburgban. Ennek nyomán sorban szerveződtek meg Európában a nemzeti karitászok, Magyarországon 1931-ben. A Nemzetközi Karitász (Caritas Internationalis) az 1924 évi amszterdami Eucharisztikus Kongresszuson alakult meg. Már a kezdeteknél alapvető célként fogalmazták meg, hogy *a karitász korra, fajra, nemre, felekezeti hovatartozásra tekintet nélkül az evangélium szellemében segít a rászorulókon,* hasonlóan Jézushoz.

Ma a központja Rómában van, és állandó kapcsolatot tart fenn a helyi karitász-szervezettekkel. Bizonyos segélyprogramokat központilag finanszíroz.

Aki már járt – például Lourdes-ban – zarándoklaton, megtapasztalhatta a Nemzetközi Karitász vendégszeretetét. Lourdes mellett, gyönyörű domboldalon áll a karitász által

fenntartott karitász-falu, lakosztályokkal, étteremmel és egyéb kiszolgáló helyiségekkel, ahol minden nemzetből szolgálnak karitász-tagok, sokan több héten keresztül, ellentételezés nélkül. Mi, a szerényebb anyagiakkal rendelkezők is ugyanolyan fejedelmi ellátásban részesültünk itt, mint a gazdagabb zarándokok. Mindnyájan érezhettük az Anyaszentegyház szeretetét, korra, nemre, faji, jövedelmi hovatartozásra tekintett nélkül.

Az 1931-ben megalapított, a Nemzetközi Karitászhoz tartozó Magyar Karitász a II. világháború után megszűnt, majd 1990-ben szerveződött újjá, és jelenleg az egész országra kiterjedő hálózata van. Bírósági bejegyzésére 1991. június 14-én került sor (Fővárosi Bíróság 9.Pk. 61123/1.sz végzése); a segélyszervezet szociális és karitatív tevékenységéhez szükséges forrásokat részben az egy évvel később létrehozott és kiemelkedően közhasznú minősítést szerzett alapítványa biztosítja. Szervezetileg a Magyar Püspöki Kar vezetése alá tartozik, elnöke a Magyar Püspöki Kar tagja. Minden egyházmegyének külön szervezete és vezetője van, az egyházmegyén belül pedig a plébániák karitász-szervezettel rendelkeznek. Az országban több mint 700 karitász-csoport van, amelyekben 10.000 önkéntes vesz részt. Ez azt jelenti, hogy ők nem fizetésért dolgoznak, szabadidejüket fordítják a helyi közösség szolgálatára éppen úgy, mint a Nemzetközi Karitász: *korra, nemre, fajra, felekezeti hovatartozásra tekintet nélkül segítenek a rászorulókon*.

Ez a szép szolgálat még inkább eredményes lehetne, ha a plébániákon még nagyobb számú önkéntes csatlakozna a karitász-csoportokhoz, hogy e tevékeny szeretet által Krisztus jelenléte még több emberhez eljuthasson. Ugyanis a karitász-csoportokon keresztül nagyon sok Egyházon kívüli ember is megszólítható és persze megsegíthető. Ennél nincs hitelesebb módja a kapcsolatok, az integráció építésének. Ilyen módon a Katolikus Egyháznak nagy szüksége van a Katolikus Karitászra; az egyházközségi önkéntes csoportokra és a professzionális munkatársakra egyaránt.

A Magyar Karitász széleskörű munkát végez, az önkéntes egyházközségi karitász-csoportokon és a „rendkívüli" katasztrófa-helyzeteken túl: idősek otthonai, házi szakápolási-, családsegítő-, vasúti szociális szolgálat, vakok, más fogyatékkal élők iskolája és otthona, és szenvedélybetegeket, munkanélkülieket mentő szolgálat, cigányok, hajléktalanok szociális és lelki gondozása, a nehéz helyzet hosszú távú megszüntetése; mindez professzionális szinten, szakképzett munkatársakkal. Az is igen fontos, hogy tudjuk: a Magyar Karitász eredményes munkát csak úgy végezhet, ha anyagilag áldozatosan támogatjuk célkitűzéseit, mert anyagi eszközök híján nem tudnak segíteni a bajbajutottakon. Sokszor állítják a Katolikus Karitásszal szemben példaként a Baptista Szeretetszolgálat méltán jó hírét; de azt tudják-e a katolikus testvérek, hogy baptista testvéreink tizedet adnak egyházuknak, a jövedelmük 10%-át?

A Katolikus Karitász hivatalosan a Szent Erzsébet-napon összegyűjtött pénzadományok egy részét kapja (60%-ot, a másik 40%-ot a helyi plébánia karitász-csoportja) és az adóalap 1%-át, amiről mindenki rendelkezhet; ezek az összegek kiegészültek ebben az évben az árvíz- és iszapár-katasztrófa áldozatainak gyűjtött pénzmennyiséggel. Így nemcsak a támogatásokra kell, hogy fusson, hanem azoknak a fizetésére is, akik a fönti szakintézményekben hivatásos szakemberként dolgoznak. De gondoljunk csak bele abba, hogy Kolontáron, Devecseren, a katasztrófa ellátásban már hónapok óta részt vesznek Katolikus Karitász-munkatársak, az ő megélhetésüket is a Karitász kell, hogy fizesse. Ahogyan támogatjuk a Magyar Karitászt, annyiban öregbítjük Katolikus Egyházunk jó hírét és hitelét is, ahogyan püspökünk, *dr. Beer Miklós mondja: „mi is igyekszünk a karitászon keresztül minden tőlünk telhetőt megtenni, de ez az egyházon belül sem kap elég hangsúlyt. Mintha nem lenne világos előttünk, hogy az evangelizálás súlyponti része a karitatív szolgálat."*

A Magyar Karitász a plébániákhoz hasonlóan, egyházmegyei szervezetekre tagozódik. Dunaharaszti szervezetileg a Váci Egyházmegye Karitászához tartozik. *2000. decemberében alakultunk, amikor a Szent István Főplébánia Szent Erzsébet-napi pénzgyűjtéséért 25 db karácsonyi csomagot vihettünk a nélkülözőknek*. Hivatalosan 2001. február 11-én alapította meg a Dunaharaszti Karitászt Kármán János egyházmegyei karitász-igazgató. A dunaharaszti egyházközségek karitásza a Szent Erzsébet Karitász-csoport, tizenegy állandó önkéntessel (akik mind fizetés nélkül szolgálnak); név szerint: *Helméczy Mátyásné, Kakucsné M. Melinda, Kőszegi Ferencné, Kreisz Boldizsárné, Maczó Jánosné, Mészáros Ernőné, Torontáli Nóra, Tóth Marianna, Tóth Zoltánné, Tóthné Helméczy Erzsébet, Varga Gyuláné.* Tiszteletbeli tagjaink, akik életállapotuk, betegségük vagy koruk miatt nem tudnak részt venni a karitász-munkában: *Árvainé Kőszegi Beatrix, Bánfalvi Izabella, Beér Andrásné, Borbély Zoltánné, Gömöriné Fajta Anna, Kaszap Bertalanné, Kubinyi Béláné, Mihály Mártonné, Pappné Szabó Gizella, Vodicska Miklósné*. Ők imával támogatják szolgálatunkat. Tiszteletbeli tagunk Gintner Orsolya is, aki a Főplébánia háziasszonyaként lelkes támogatónk, hiszen székhelyünk a Szent István Főplébánia melletti házban található. Az alapító tagok közé tartozott az azóta elhunyt Lippay Ferenc és Lippay Ferencné, Mária; nem múló szeretettel emlékezünk rájuk. *Védőszentünk Árpád-házi Szent Erzsébet.*

A karitász-csoport működésének alapját a havi rendszerességgel megtartott közösségi találkozók adják. Itt döntünk közösen – néha igen nehezen – minden szolgálatról; itt tudjuk felmérni azt, hogy van-e kellő kompetenciánk; elvállalunk-e egy-egy feladatot, vagy sem; vagyunk-e elegen; tudunk-e kellő időt szánni arra, amit meg kellene valósítani. Ezek szükséges lépések, hogy kivédjük azt a nehézséget, nehogy egyes tagokat túlzottan megterheljünk munkával. Ezt a karitász-gyűlést minden hónap utolsó péntekén, a Fő úti plébánián tartjuk meg, amelyre mindig szeretettel várjuk az érdeklődőket.

Szeretjük e szép szolgálatot, mert a nehéz munka mellett sok örömöt is ad, ha láthatjuk a megsegített felebarát örömét, ha adhatunk: nincs is annál szebb dolog a világon! Persze soha sem vagyunk elégedettek. A Magyar Püspökkari körlevelek rendszeresen tájékoztatják a katolikusokat a karitász ügyéről, ugyanis a segítő szeretet megnyilvánulása segít felébreszteni a reményt kétségbeesett, bajbajutott embertársainkban, megerősítve bennük a jövőben bízó hitet.

A rendkívüli tragédiák évében azonban nem feledkezhetünk meg a társadalom peremére szorultakról sem.

Az Európai Unió a 2010-es évet a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem európai évének nyilvánította. Egyházunk, karitásza által, jelen van a rászorulók támogatásában is.

A Megyei Karitászon keresztül felajánlhatják adójuk 1%-át a Dunaharaszti Szent Erzsébet Karitász számára a következő számlaszámon keresztül:

„Segítő Szeretet Alapítvány" ***Dunaharaszti Szent Erzsébet Karitásza részére*** **19180595-1-13**

„Isten szabadon teremtett minket, hogy ebben az életben megismerhessük, szerethessük és szolgálhassuk Őt, és örökre boldogok legyünk vele. Megteremtésünkkel Istennek az a szándéka, hogy a szeretet és a szolgálat feleletét váltsa ki belőlünk itt a földön, és így elérhessük célunkat, az örök boldogságot Övele a mennyben. Ezen a világon minden Isten ajándéka. Értünk teremtett mindent, hogy teremtményein keresztül jobban megismerhessük, biztosabban szerethessük, és hűségesebben szolgáljuk. Ennek következtében Istennek ezeket az adományait annyiban kell értékelnünk és használnunk, amennyiben segítenek minket a szeretetből fakadó szolgálat és az Istennel való egység célja felé." (Loyolai Szent Ignác)

Tóth Marianna

Felhasznált irodalom:
Ablonczy Bálint: Baj-társak, Heti Válasz, 2010. november 11.
Anzenbacher, Arno: Keresztény társadalometika, Budapest, Szent István Társulat, 2001.
Beran Ferens-Lenhardt Vilmos: Az Egyház társadalmi tanítása, Budapest, Szent István Társulat, 2005.
Az Egyház társadalmi tanításának kompendiuma, Budapest, Szent István Társulat, 2007.
Katona István: Az imádkozó ember lelkülete, Keresztény élet, 2010. november 21.
Lamb, Jonathan: Tetőtől talpig: Jakab levele a cselekvő hitről, Budapest, Harmat, 2010.
Meyer, Joyce: Jóságoddal mentsd meg a világot, Marana Tha, 2010. november-december
Szőnyi Szilárd: Interjú, Nobilis Márió katolikus pappal, Heti Válasz, 2010. augusztus 19.
Yancey, Philip: Rejtjelek egy másik világból, Budapest, Harmat, 2008.
http://www.caritas.org.hu/magunkrol/tortenet
http://uj.katolikus.hu

* * * * *

A **Dunaharaszti SZENT CECÍLIA KÓRUS** 2010. november 20-án a Mátyás templom új kari orgonájának szentelése alkalmából tartott ünnepélyes szentmisén teljesített zenei szolgálatot, közösen a kecskeméti nagytemplom énekkarával és az aszódi zeneiskola gyermekkarával. A szentmisét bemutatta és az orgonát felszentelte Dr. Takács Nándor püspök atya.

Johannes Brahms

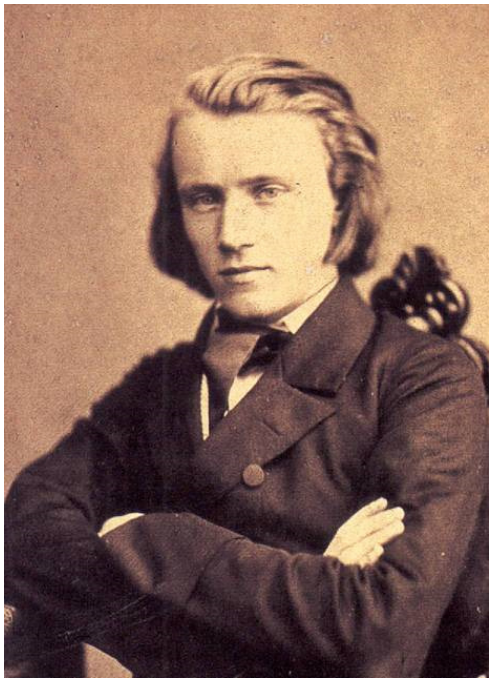

Johannes Brahms (Hamburg, 1833. május 7. – Bécs, 1897. április 3.) német zeneszerző. A romantika korában élt, de tudatosan a bécsi klasszicista zenei formákhoz nyúlt vissza.

Johannes Brahms, a 19. századbeli német zene kimagasló alkotója zenészcsaládból született 1833. május 7-én Hamburgban, de élete legnagyobb részét Bécsben élte le. Kortársai kiváló pianistának ismerték el, és nem méltányolták eléggé alkotó munkásságát. Brahms tudatosan fordult szembe a romantikus zenei irányzattal, melyet formabontónak tartott, eszményeit a nagy klasszikusokban kereste. Ezért ellenfelei őt a Liszt és Wagner, nemkülönben Schumann által megindított zenei reformmozgalmak ellenzőjének tekintették.

Ma már történeti távlatból szemlélve Brahms működését, tisztán láthatjuk, hogy művészete költőiségének alapvonásaiban éppúgy vérbelien romantikus, mint Liszté, vagy Wagneré: romantikus mondanivalóját azonban klasszikus és kiegyensúlyozott formaművészetével fejezte ki.

Valóban Brahms egész életművében azt a goethei egyetemességet kereste, amelyben egyensúlyba kerül a merészen egyéni mondanivaló a korszerű érzelemvilággal és nemes arányú építőművészettel. Brahms művészete ebben az értelemben tehát megtartó erő, a klasszikus formaideál továbbfejlesztése egy olyan korban, melyben az új mondanivaló gyakran zavarosan jelentkezik, s a tartalom és forma közötti egyensúly ingadozik.

Brahms dallamvilága gyökereiben a német népművészetre támaszkodik, költészete végső értelemben saját érzelmeit visszhangozza, műveinek súlypontján szinte gyermeki egyszerűséggel és áhítattal népi hangot üt meg. Brahms nem klasszicizáló, hanem klasszikus művész.

Brahmsot közeli kapcsolatok fűzték az akkori magyar zenei élethez. Több ízben hangversenyezett Pesten, Reményi Edével közösen tett koncertkörutakat, sok magyar barátja volt. Magyaros dallamokat jegyzett fel, és ezeket közismert és népszerű Magyar táncain kívül számos más művében is feldolgozta.

Tamás

Wiegenlied

Guten Abend, gute Nacht,
mit Rosen bedacht,
mit Näglein besteckt,
schlüpf unter die Deck!
//:Morgen früh, wenn Gott will,–
wirst du wieder geweckt. ://

Guten Abend, gute Nacht,
von Englein bewacht,
die zeigen im Traum
dir Christkindleins Baum.
://Schlaf nun selig und süß,
schau im Traum 's Paradies. ://

A zeneköltő kortársa, Benczúr Gyula
Napkeleti bölcsek című festményének részlete

Bölcsődal

Édes álmot, jó éjt,
amit kis szíved kért.
Amit vártál oly rég,
nézd mi szép most az ég!
//: Csillagfény ragyog rád,
Sötét fák lombján át. ://

Gyere, szép virágszál,
kicsi bölcsődbe már!
Aludj békén, csöndesen,
drága jó gyermekem!
//: Ha majd elszáll az éj,
kedves nótával kélj! ://

Johannes Brahms méltán világhírű Bölcsődalával, amelyet évszázadok óta – sokszor nem is tudva a zeneszerzőt, szinte népdalként –, énekelnek az édesanyák.
E dal is vigyen minket közelebb Karácsonyhoz, amikor Isten születik közénk, megváltásunkra. Fogadjuk őt be, legyen szívünkben világosság!

Robi atyánál jártunk!

November 17-én ünnepelte a Vác-Deákvári Jézus Szíve Templom felszentelésének 70. évfordulóját. Ez alkalomból november 7-től 14-ig minden nap más programok voltak. Koncertek, a Deákvári templom építésének története, biblikus előadás, film vetítés, stb.
November 13-án, szombat este a 6 órási szentmise bemutatására András atyát, a misén való éneklésre pedig a taksonyi Szent Anna kórust hívta meg Rolik Róbert atya, a templom plébánosa, aminek nagyon örültünk. Nagy szeretettel fogadtak bennünket az ottani hívek. Mise végén ráadás éneket is kellett énekelnünk, majd közös fénykép készült. Ezután Robi atya behívott bennünket a plébániára, ahol nagy meglepetésünkre terített asztal várt. Igaz, mondta, hogy lesz egy kis agapé, de ekkora vendéglátásra nem számítottunk. Disznótoros vacsora, italok, sütemény, amit ezúton is szeretnénk megköszönni!
Búcsúzáskor Robi atya meghívta a kórust nyári táborozásra, amit örömmel elfogadunk.
Jó volt, hogy a szentmisét éneklésünkkel színesebbé tehettük és, hogy egy este erejéig megint együtt lehettünk Rolik Robert atyával!
Kívánunk Neki szolgálatához nagyon sok kegyelmet!

Taksonyi Szent Anna Kórus

TÍZ ÉVES A TAKSONYI SZENT ANNA KÓRUS

2000 januárban alakultunk taksonyi ifjúsági kórus néven. A gitártanuláshoz András atyától kaptam segítséget, aki a kezdetektől támogatta a kórus létrejöttét.

Az első nagyobb szabású mű megtanulása Sillye Jenő gitáros „Keresztútja" volt, majd Werner Alajos Máté, Márk, Lukács, János passió turbáját tanultuk meg. Ezen kívül sor került még két szép zenemű, Mozart Ave verum corpus és Verdi Nabbucco-részlet megtanulására, melyek templomunkban már bemutatásra kerültek.

2006 júniusában templomunk adhatott otthont Zalán atya szervezésében egy magas színvonalú regionális kórustalálkozónak. Az összejövetel közös énekléssel, nagyon jó hangulatban telt el.

2006-ban az énekkarnak lehetősége nyílt egy római útra, elynek során találkozhattuk a Szent Atyával. Igazi lelki feltöltődést jelentett mindenki számára.

2006-ban vettük fel templomunk nevét így a kórust ettől kezdve Taksonyi Szent Anna kórusnak hívják

2007 óta Szigetújfaluban, a Kulturális Örökség Napjain évente megrendezésre kerülő kórustalálkozón veszünk részt.

Nagyon sok közös programot igyekszünk szervezni, télen korcsolyázás, tavasszal kirándulások az erdőben, biciklitúra, nyáron métázás, egy hét táborozás stb. Minden év augusztus utolsó szombatján kerül sor hálaadó misére és az azt követő bográcsozásra a II. János Pál közösségi házban. Mivel idén ünnepeltük fennállásunk 10. évfordulóját, augusztus 28-án tartottuk jubileumi koncertünket, amelyre mindenkit meghívtunk, aki korábban kórusunk tagja volt, valamint a káplán atyákat, akik ezalatt az idő alatt Taksonyban szolgáltak. Sokan elfogadták meghívásunkat, és örömmel jöttek, hogy a misén közös énekléssel hálát adjunk a Jóistennek az elmúlt tíz évért!

Repertoárunk leginkább Sillye Jenő, a Gável testvérek, a Dax együttes dalaiból áll. Hetente pénteken este fél 7-től 8-ig tartunk próbát. Nagyböjtben a passióra, adventkor az évente megrendezett adventi koncertre készülve heti két alkalommal próbálunk.

Kórusunkba korra, nemre való tekintet nélkül mindenkit szeretettel várunk!

(Höchszt Erika kórusvezető)

Berci atya az évközi 28. vasárnapra

Krisztus, világ gyógyítója

Testvéreim Krisztusban!

Mindannyiunk számára ismerős az evangéliumi történet, amelyben Jézus csodás gyógyítást végez. Megtisztít tíz leprást, akik a kor szörnyű betegségében szenvednek, de azok közül csak egy megy vissza, hogy hálát adjon neki.

Nézzük meg, hogy mi volt a közös ebben a tíz leprásban? Először is, hogy mindegyik hitt Jézus Krisztus gyógyító erejében. Azért fordultak, kiáltottak Őhozzá. Aztán a gyógyulás reményében mindegyik szót fogadott Neki. Jézus utasítása szerint elmentek a papokhoz. De útközben mindegyik meggyógyult.

Ami viszont már igencsak feltűnő, az a különbség köztük. Mert csak egy ment vissza az Úrhoz, hogy hálát adjon.

Csak egy... Tízből, csak egy... Vajon ma is csak az emberiség tizedrésze ad rendszeres hálát Istennek? Manapság is sok ember igényli, és el is fogadja Jézus gyógyítását, áldását, de magát a Megváltót elutasítja. Egyszóval hálátlan marad. Viszont az az egy, aki mégis visszatért Jézushoz hálát adni, nagyon boldog lehetett.

Kedves Testvérek! Milyen furcsa viszonyban áll egymással kudarc és siker! Ezen különösképpen is elgondolkodhatunk az évközi huszonnyolcadik vasárnap evangéliumi szakaszát hallva, ahol Jézus tíz leprást gyógyít meg, de csak egy ment vissza és adott hálát neki.

Mennyire mást mutat a dolgok felszíne és mélye! Hiszen a tíz leprás meggyógyítása valóságos sikertörténet, hatalmas beteljesült csoda – ám mégis valahogy azt érezzük Jézus szavaiból, hogy itt tulajdonképpen az ünnepélyes felszín alatt csalódottság, szomorúság lappang.

Hogy megérthessük a mai történet mondanivalóját, ehhez először magát a helyzetet kell alaposan megvizsgálnunk. Már a hely leírása is feszültséget rejt magában: „Jézus útban Jeruzsálem felé áthaladt Szamaria és Galilea határvidékén.”

A zsidó világ három tömbje ez. Júdea, amelyben Jeruzsálem található, a szent város, Dávid városa, ékesebb minden városnál. Aztán Galilea, amely zömmel zsidók lakta, ám még így is szüntelenül gyanús vidék. Északon terül el, sok a jöttment nép, és az ott élő zsidók, bár igaz hitűeknek számítanak, mégis megannyi hatásnak vannak kitéve, olyannyira, hogy közmondásszerűen terjeng Jeruzsálemben: „Jöhet valami jó Galileából?” És végül Szamaria, a szakadár, a többször feldúlt, az elkülönülő tartomány, földrajzilag éppen Galilea és Jeruzsálem (Júdea) között.

Szamaria lakói megvetettek, kitaszítottak, ám mégis megkerülhetetlenek, mert csak az ő területükön keresztül vezet út Jeruzsálembe.

És ezen a határvidéken halad át Jézus, a „gyanús zsidó tanító”, otthonából Jeruzsálem felé. A tíz leprás pedig, aki vele szembejön, bizonnyal magán hordozza az élet minden terhét. Tudjuk, hogy a gyűlölködés és szembenállás milyen pokollá teheti azok életét, akik határvidéken laknak (sajnos ezt tapasztaljuk kis hazánkban is olykor).

Jeruzsálembe menet Szamaria és Galilea határa mentén vitt az útja. Amikor az egyik faluba betért, tíz leprás férfi jött vele szembe. Még messze voltak, amikor már megálltak és jó hangosan kérték: "Jézus, Mester! Könyörülj rajtunk!" Rájuk emelte tekintetét, és így szólt hozzájuk: "Menjetek és mutassátok meg magatokat a papoknak." Útközben megtisztultak. Az egyik, amikor észrevette, hogy meggyógyult, visszament, és emelt hangon dicsőítette az Istent, s arcra borulva hálát adott neki. Ez szamariai volt. Jézus megkérdezte: "Nem tízen voltak, akik megtisztultak? Hát a kilenc hol maradt? Nem akadt más, csak ez az idegen, aki visszajött volna, hogy dicsőítse az Istent?" Aztán hozzá fordult: "Állj fel és menj! A hited meggyógyított." [Lk 17,11-19]

Náluk pedig mindezt megtetézi a lepra. Élők, de mintha holtak lennének, emberek, de mintha állatok volnának. Anya szülte, családban felnőtt személyek, akik most azonban társadalmon kívüliek.

Ebben a helyzetben a betegek, a kitaszítottak egymás mellé sodródnak. Ki tudja, melyik milyen származású, ki zsidó, ki szamáriai. Nem számol be az evangélium a pontos arányokról. Egyet tudunk biztosan: vegyes társaság, akik egészségesen talán meg sem szólították volna egymást, és most mégis teljes életüket összezárva élik le.

Ez még tovább rontja helyzetüket. Jelen van az előítélet és a gyűlölet. Mert attól, hogy a förtelmes kór kényszeresen összezár, még nem feltétlenül válnak kiengesztelődött emberekké.

Így együtt koldulni nap mint nap, tengődni virradattól napnyugtáig, valódi földre szállt pokol lehet. Ide érkezik meg tehát Jézus, az Istenember, aki nem riad meg a helyzettől, aki a földrajzi határon nyíltan és bátran belép az emberi létezés határhelyzetébe is.

Nem beszél, nem tanít, de nem is pusztán gyógyít. Ennél sokkal többet tesz: gyógyító csodája révén megadja az embereknek az esélyt, hogy elhagyják ezt az életet, hogy kiszakadjanak ebből a holt létből, élő halálból, és újból legyen otthonuk, családjuk, emberhez méltó életük, emberi méltóságuk.

Ne az átmenet, a határvidék polgárai legyenek, hanem kivethessék horgonyukat a határ egyik oldalán. Aztán a csoda megtörténik, és a gyógyult betegeket magával ragadja az öröm. És ebben a pillanatban kezdődik meg a tulajdonképpeni dráma. Ugyanis éppen az öröm okozza, hogy végül a határt sokan közülük rossz irányban hagyják el.

Nem átlépnek rajta, hanem visszamasíroznak oda, ahonnan jöttek – vissza a régibe, vissza a megszokottba. Belső változás nélkül… Csupán egyetlen egy van, aki felméri a tulajdonképpeni esélyt: most átléphet, most meghaladhat, most sokkal többé válhat, mint aki eddig volt.

Dicsőíti Istent, leborul Jézus elé, és hálát ad. Ez az ember ünnepel! Ez az ember megérkezik! Ez az ember megtalálja az otthont! Számára a határhelyzetből való szabadulás nem visszafordulás, hanem előrelépés! És ez az ember a többiek által megvetett szamaritánus volt…

Kedves Testvérek! A reménytelen ember hálás emberré való alakulásának története ez. „Kelj fel, és menj! Hited meggyógyított téged!" – mondja neki Jézus. A Megváltó válasza alapján azt hiszem, hogy ez az egy hálás ember többet kapott, mint a többi. Mert nem csak meggyógyult, hanem üdvösséget is nyert. És nem feltétlen azért, mert köszönetet mondott, hanem azért, mert az Istent dicsőítette gyógyulásáért. Tudta, hogy kihez kell fordulnia.

Amikor valaki őszinte szívből köszönetet mond nekem egy ajándékért, akkor szinte azonnal elhatározom, hogy legközelebb még nagyobb, vagy értékesebb ajándékot adok neki. Ha meg én kapok olyan ajándékot, amely megtölti a szívemet hálával, akkor szinte azonnali bizalmat nyerek arra vonatkozóan, hogy ez a személy legközelebb is kiválót fog adni nekem. Vagyis megnövekszik iránta a bizalmam.

Így van ez Istennel is. Amikor hálát adtunk Neki valamiért, akkor tapasztaljuk, hogy még nagyobb és értékesebb ajándékokkal is eláraszt bennünket.

Ugyanakkor a fájdalom, a nehézség, az összetört élet, a kudarc, az emberi létezés bármily határhelyzete szabadulásra hív engem. Nem pedig arra, hogy visszalépjek a múlt megszokottságába…

Csak előre lehet lépnem, különben elbukom. Nem megszabadulok a határtól, hanem rabjává válok. Ünnep, felemelkedés, átlendülés, változás. Így gyógyul meg a meggyógyított. Így lesz újra ember az összetört. Így leszek én is krisztusi. Hálás lelkülettel, Krisztus által. Amen

* * * * *

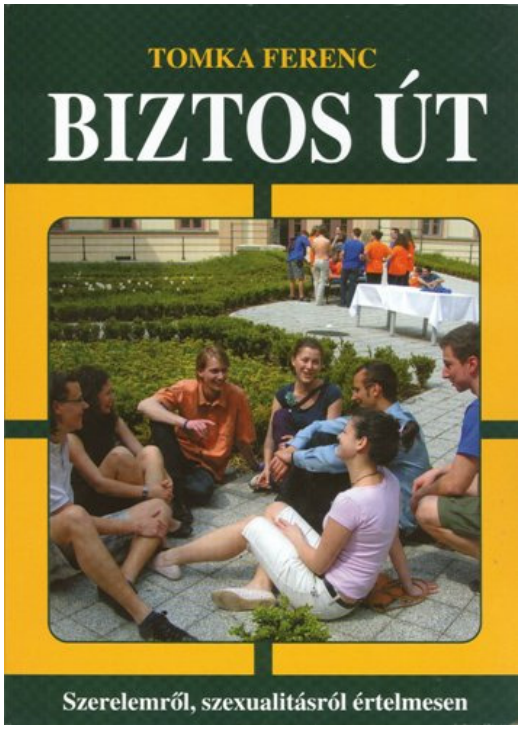

Könyvajánló

Tomka Ferenc: BIZTOS ÚT

(Szerelemről, szexualitásról értelmesen)

„Az Egyház örül a párkapcsolatoknak. Az együttjárás, a jegyesség kegyelmi idő, a szellemi, a lelki és a testi fejlődés ideje." – mondta Bíró László püspök, az MKPK családreferense az idei Nagymarosi Ifjúsági Találkozón.

A szellemi, lelki, testi fejlődés egysége pedig a házasságra lépők követelménye. Hogyan lehet felkészülni a jó házasságra? Van-e biztos útja ebben a világban, ahol oly sok a válás? Mitől jó egy házasság? Hogyan segít az egyház? – ezekre a nagyon is aktuális kérdésekre ad választ Tomka Ferenc katolikus lelkipásztor, aki 45 éve foglalkozik fiatalokkal, jegyesekkel, családokkal, és emellett családszociológiával és –lélektannal.

Könyvének címe: Biztos Út, melyet nem csak fiataloknak, hanem szülőknek, pedagógusoknak, minden emberi értéket kereső fiatalnak és felnőttnek ajánl.

Újdonsága a könyvnek, hogy felépítése egyben egy csoportfoglalkozás tematikáját is magában foglalja. Az alapgondolatok mellett személyes beszámolókat, tanúságtételeket is olvashatunk fiataloktól, házasoktól, jegyesektől, együttjáróktól.

A szerző a hit és a szentírás nyelvét használja, mivel „a hit a lehető legértelmesebb valóság".

A könyv végén katolikus családcsoportok és mozgalmak ismertetése található, majd egy nagyon lényeges összefoglalót kapunk a kegyelmi erőforrásokról.

Vegyük kézbe, ajánljuk másoknak is a könyvet, segítsünk fiataljainknak, hogy ennek „a fogyasztói világnak önző versenyében megőrizhessék lelkük szabadságát, emberségét."

A könyv a Szent István Társulat kiadásában jelent meg.

Czifra Lászlóné

Keresztények beszélgetnek

JÉZUSRA VÁRUNK

Hitről, meggyőződésről, szeretetről, erről ültünk le beszélgetni, egy adventi hétköznapon. Asztalunkon csésze tea, középen mécses világít. Munka után vagyunk, hamar ránk köszönt a sötétség.

– Nálunk nagyon jól telik a várakozás – kezdi el Éva, mert a kézművesség tölti ki a napjainkat. A legkisebb lányommal a Karitásznak gyártjuk a dolgokat, amiket ajándékba adunk, és a családtagoknak is készítünk meglepetéseket. Olyan jó dolog, ahogy elcsendesülünk. Beteszünk egy karácsonyi kazettát, meggyújtjuk a gyertyát a koszorún, csendben beszélgetve dolgozunk. Így készülünk.

– Minálunk, sajnos, megvallom őszintén, a sok munka meg tennivaló miatt nem voltunk még adventi hangulatban. Általában nagyon sok a munkánk, nagyon gyorsan élünk, szalad az idő, szinte megfoghatatlan. Hétköznaponként keveset tudunk együtt lenni, így a családi érzet is kevésbé tud érvényesülni. A Szentlélek Szeminárium záró szentmiséjén viszont megkoronáztuk Advent első vasárnapját, és sikerült olyan hangulatba kerülni, amit őrzök. Az esti városi adventi ünnepségen énekeltünk az énekkarral, az is nagyon örvendetes volt. Úgy éreztük, másokat is megfogott a szép gregorián és Mária-ének. Nekem ez volt a kiindulópont.

– A napokban azon gondolkodtam, hogy mennyire megváltoznak a szerepek – folytatja Georgina. – Nálunk is. Úgy érzem, eljött az idő, amikor le kell ülnünk. Kell egy kis időt szakítani arra, hogy átgondoljuk, mi az, amin változtatni kell. Az történt ugyanis, hogy az idén a férjem készítette el legkisebb lányunkkal az adventi koszorút. Szépen feldíszítették, készítettek egyet a kapura, egyet az ajtóra is. Igazából azonban ezt együtt kellett volna csinálnunk. Egy kicsit szomorúvá tett a dolog. Minden nap, késő este érünk haza a gyerekekkel, alig vagyunk itthon.

– Azt tudni kell, hogy én a virágpiacon dolgozom – veszi át a szót Péter –, ahol szeptember óta árulják a koszorúkat, a gyertyákat, így a hangulat ideje korán kísér … Viszont az adventi koszorút készen megvenni olyan, mint a műfenyő karácsonykor. Inkább magunk szoktuk elkészíteni, fenyőágból, borostyánból.

– Ti is magatok készítitek az adventi koszorút, Évike?

– Igen. Már 18 éve megvan az alap, de nem dobjuk ki, mert a korán kívül semmi baja nincsen. Apa is segít, ő húzogatja ki a szögeket a gyertyákból, mi pedig feldíszítjük.

– Nekem a roráte nagyon fontos az Adventben – jelenti ki László. A rorátének olyan bensőséges hangulata van. Az ember korán felkel, erőt vesz magán, és akkor az a nap másképp indul, mint más alkalommal, amikor rögtön dolgozni indul. Ez úgy bearanyozza a napot, hogy én megtettem a magamét. A roráte az fontos.

– Kedves Berci atya, hogyan telik a te Advented?

– Számomra kicsit más, mert nem tölthetem a saját családommal az adventi időszakot. Nagy öröm számomra viszont, hogy itt, az Egyházban, az emberekkel, akiket családomnak érzek, együtt készülhetek az ünnepre. Számomra ez, hivatásomnál fogva is, nagy boldogság. A gyerekekkel ilyenkor készülődünk hittanórán, színezünk, adventi koszorút vágunk ki kartonból, kidíszítjük. Éppen ma gimnazisták is voltak nálam, akik lelki nap keretében jöttek Pestről. Minden korosztály mást igényel. Most következik első péntek, első szombat, idősekkel is adventezünk, azokkal, akik már nem tudnak eljönni a templomba. Nagyon bensőségesek ezek az alkalmak, annyira meghat, ahogyan örülnek annak, hogy készülünk és várjuk Jézus eljövetelének az ünnepét. Ilyenkor én is feltöltődöm. A készületben, a várakozásban a mások öröme nekem is rengeteget ad. S egyetértek azzal, amit Laci említett, a roráte szentmisék megalapozzák az Adventünket.

– Évi és Gina pedagógusok vagytok. Évike, ti, az óvodában hogyan adventeztek?

– Készítettünk egy nagy koszorút a lámpa köré. És ma reggelre meglepetés volt! A koszorúra valamiképpen odavarázsolódtak kis csomagocskák, és ma volt az első húzás. Új kiscsoportom van, akiknek ez annyira izgalmas! Egy kis csizmácskából húzzuk ki a neveket, és akinek kihúzzuk a nevét, két-három gyereknek, az hazavihet egy kis csomagot. Azt a boldogságot! A csomagokban apró csokoládék, matricák, kis figurák vannak, amik igazán nem képviselnek értéket, de mégis valamilyen varázslat történik itt, ami olyan sokat jelent a gyerekeknek. Így várakozunk karácsonyig, a kis csomagok éppen addigra fognak elfogyni.

– Kedves Gina, Te, a középiskolában, hogyan tudsz adventezni a fiatalokkal?

– Látod, azon gondolkoztam, hogy az iskolában nem adventezünk. Adtál egy ötletet. A tanáriban mindig van adventi koszorú, és vagyunk néhányan, akik egy-egy percre meg-megállunk. Az osztályok azonban nincsenek így szoktatva. Mindig karácsonyozunk és igyekszem, hogy az ajándékozás egy kicsit meghittebb dolog legyen. Beszélgetni szoktunk erről néhányan, de nagyon kevesen vannak, akik tudnak bármit is vallásról, hitről. És ez nagyon szomorú. Az öt évvel ezelőtti osztályomban azért alapfogalmakkal tisztában voltak. Biblia, Ószövetség, Újszövetség egyes részei, mi az, hogy Tóra, ki volt Mózes? Most nem tudnak róla. Egyetlen gyermek kivétel, egy református, vidéki fiú, aki már konfirmált, járt katekizmusra, annak vannak az alapismeretei.

– Számomra óriási öröm – veti közbe Éva –, hogy az előző csoportomban, ahol kettő, három gyerekről tudtam, hogy templomba járnak, a negyedik év végére 20 hittanosom lett! Ez nagyon nagy eredmény, és igazán boldoggá tesz.

– Hogyan tudnánk megfogalmazni embertársaink számára, mit jelent számunkra Krisztussal együtt élni?

– Ez elsősorban abban mutatkozik meg, hogy a másik emberrel milyen a kapcsolatunk. Végül is, az Istennel való kapcsolat személyes dolog, de kifelé ez abban mutatkozik meg, hogyan viszonyulunk a másik emberhez. Lehetnek ezek családtagok, ismerősök, ismeretlenek – ezen mutatkozik meg igazán, ki hogyan él Krisztussal. A pap,

mindenhol Krisztust kell képviselje, Őt kell megmutassa. Nekünk is folyamatosan „dolgoznunk" kell ezen, hogy élő, aktív, nagyon személyes legyen a kapcsolatunk Istennel. Hiszen számtalan helyen megfordulunk, olyan helyzetbe, szituációba kerülünk, ahol ez nagyon nagy hatással van az egyes emberekre, akár hívőre, akár kevésbé hívőre vagy éppenséggel olyanra, aki még nem talált rá Istenre. Súlyos felelősség ez, amellett, hogy persze óriási öröm, s hatásaiban érzem, hogy nagyon jó az Istennel élni – válaszol Berci atya.

– Laci, a Te életedben hogyan gyümölcsözik a tudat, hogy keresztény ember vagy?

– A karácsony fényében?

– Ha most ennek a fényében szeretnél sütkérezni, akkor a karácsony fényében. Neked mit jelent az életedben, hogy a hit gyönyörűségét megkaptad?

– Nagyon fájlalnám, ha nem lenne, s az élet akkor nagyon szürke lenne. Nélküle az ember csak bolyongana itt a Földön, mint egy sivatagban. Sajnálom azokat, akik nem ismerték meg azt a fajta örömöt, ahogy együtt van karácsonykor a család. Eszembe jutott egy régi történet. Nagybátyám, akit sváb származása miatt hurcoltak el a Szovjetunióba, túlélte a megpróbáltatásokat, és huszonhét évesen hazatért. A villamoson egy fiatalasszony így szólt hozzá: „Bácsi, üljön le." Annyira tönkre volt menve lelkileg, fizikailag. Szerencsére jó feleséget talált magának, és boldogan élt később. Az ilyen történetek figyelmeztetnek bennünket, hogy becsüljük meg a békét és a mindennapi kenyeret, ami most megadatik. Azt látja az ember, hogy nagyon sok családban feszültségek robbannak ki, pont karácsonykor. Mert hétköznap mindenki teszi a dolgát, dolgozik, összejönnek, majd futnak tovább, de karácsonykor egy kicsit szembesülnek azzal, hogy lám most itt az ünnep, most szeretnünk kellene egymást. Az úgy hirtelen nem megy. Készülnünk kell, le kell tennünk a magunk lelki többletét a család elé, hogy szebb és jobb legyen a karácsony, hogy Krisztus is ott legyen köztünk. A karácsony fénye bennünk legyen jelen.

– Kedves Péter, mik a ti tapasztalataitok?

– Én kicsit speciális helyzetben vagyok, mert a nagyapám református lelkész volt, így az alapokat gyermekkoromban megkaptam. De aztán jött a kemény diktatúra, ahol rejtegetni kellett, hogy ki mit érez… Titokban jártunk el a templomba, de mindig hittünk és mindig szerettünk…

– Szégyelltük magunkat, hogy titokban járunk templomba – mondja Gina, de hát ez ilyen csúnya dolog volt. Lelki szégyenérzetet okozott, hogy nem volt felhőtlen a hitünk, nem volt felhőtlen a kapcsolatunk egyházunkkal.

– Végül is az iskolás időszakom így telt el. Elkezdtem dolgozni és egy katolikus imaházat újítottunk fel, ott Kolozsvárott, ugyanis onnan származunk. Ameddig ott dolgoztunk, nagyon sokat beszélgettünk a plébános úrral. Ő volt az, aki egészen más megvilágításba helyezte a hitet. Ő volt az, aki azt mondta: kérni mindenki tud, de a hit ott kezdődik, hogy ha bajban vagyok, akkor elhiszem azt, hogy segítenek, hátulról megfognak, felemelnek.

– Próbáljuk most megfogalmazni, mi hitünk alapja. Értek ezen tapasztalatot vagy látatlan hitet, meggyőződést, tanítást. Berci atya, légy szíves, Te kezdjed.

– Hitem és meggyőződésem alapját sok tényező adja. Ha felnőttként visszagondolok akár gyermekéveimre is, látom, hogy mi miért volt. Minden összefügg mindennel, semmi nem történik véletlenül. Minden lépésnek megvolt az értelme, amit Isten megengedett, és annak is, amit nem. Látom Istennek a keze nyomát az életemben, az ujjlenyomatait, tehát Ő formálta az életemet. Számított persze az is, hogy vallásosan neveltek. Szüleim életének elválaszthatatlan része a hit, és ezt ők továbbadták nekem. Ez az alap, de rengeteget számít, az alapra hogyan épít az ember. Volt egy-egy olyan nehézség az életemben, amiből emberi erőfeszítéssel biztos, hogy nem kerültem volna ki. Isten olyan formában hozta a megoldást, hogy álmomban nem gondoltam volna. Mindenképpen kell a személyes tapasztalat, és az ebből fakadó meggyőződés. A tettei alapján tudom, hogy Isten itt van az életemben. Ez a hitem alapja, mert megtapasztaltam, hogy velem van.

– Én igazából az élet apró hétköznapjaiban érzem az állandó gondoskodást– folytatja mosolyogva Gina. Lehet, ahogy az ember öregszik egy kicsit, és okosodik, kicsit kezd tisztában lenni a dolgokkal. Ugyanazt tudom alátámasztani, amit a Berci atya mondott, lehetetlen helyzetek oldódnak meg úgy, hogy egyszerűen magamban fohászkodom. Lehet, hogy sokan azt gondolják, „Ó, ez csak véletlen!", de én hiszem azt, hogy ezek nem véletlenek. Megtapasztaltam, Isten jelenlétének jelei a hétköznapokban mutatkoznak meg leginkább.

– Évike, Te is tudnál mesélni a gondviselésről…

– Igen, folyamatosan kísér bennünket. Egész életünkben jelen voltak az apró csodák, az óriási csodák. A családban a hit, nálunk is, a legfontosabb dolog volt. Nálunk is bújva kellett gyakorolni, mert az édesanyám vezető óvónő volt, és abban a világban nem engedték meg, hogy egy vezető ember, sem a gyerekei templomba járjanak. Otthon hittanoztunk hát. Hétfőn és pénteken édesapám kiültette a négy gyermekét, gyönyörűen olvasott fel. Később mi, gyermekek olvastunk fel, apám pedig visszakérdezett, tehát végigvettük azokat a könyveket, amikre szükségünk volt. Az élet pedig meghozta a saját tapasztalást. Ifjúsági közösségekbe jártunk, ott ismerkedtünk meg Lacival. Az életünk kész regény, a sok-sok öröm mellett súlyos gondok is jöttek, és néha azt mondtam magamban: Éva, ebből nem tudsz kimászni! Uram, segíts, mert mi már tehetetlenek vagyunk! Emberfejjel elképzelhetetlen volt a megoldás, ám az Úr Jézus számtalanszor orvosolta a bajt. Az a sok-sok megtapasztalt csoda mind azt támasztotta alá, hogy Jézus nélkül semmire nem megyek, Vele viszont minden megoldódik.

– Hálát adunk mindezért. Készüljünk a Karácsonyra, amikor a szent éjszakára emlékezünk: a Fiú megtestesült, közénk jött, hogy életével tanúságot tegyen a szeretetről, amely Isten lényege. Ígérete szerint, várunk újbóli eljövetelére. Kívánok mindannyiunknak, az Egyházközség minden tagjának és aki még csak vágyakozik közénk, kegyelemteljes adventi készülődést, fényes Karácsonyt, áldást, életükben több lángot, több szívet és sok-sok szeretetet. Kívánom, hogy tudjunk adni kincseinkből a környezetünknek, idősnek, fiatalnak egyaránt. Köszönöm nektek a szép estét.

(A beszélgetés résztvevői – Horváth Bertalan, Bagó László és Éva, Szentgyörgyi Péter és Georgina, Koczka Tamásné)

„Én várom Krisztust és Krisztus is vár engem.”

Chavvakula Lourdu Raju SVD

Az interjút készítette Koczka Tamásné

Beszélgetőtársam Chavvakula Lourdu Raju, Indiából származó verbita misszionárius szerzetes, aki az Isteni Ige Társasága Názáret Misszióházában, Budafokon fogadott adventi beszélgetésre. A hazájáról, szülőfalujáról, családjáról kérdeztem, és hivatásáról, terveiről, mit jelent Indiában kereszténynek lenni, mióta szolgál Magyarországon. Lourdu október 24-én, a missziós vasárnapon, valamint december 4-én, az adventi időszakban látogatott el egyházközségeinkbe, akkor szövődött az ismeretség közöttünk.

– Legelőször szeretném elmondani, nagy öröm számomra, hogy ott lehettem közöttetek Dunaharasztiban és Taksonyban. Nagy számban voltatok a templomban, és a hitetek megilletett engem. Örülök, hogy egy beszélgetés keretében tudok egy kicsit mesélni a hazámról, Indiáról, a kultúránkról, a kereszténységről Indiában és a saját hivatásomról is. Szeretném felidézni a világhírű indiai költő, Rabindranath Tagore szavait, aki így írta le Indiát: *Egy föld, ahol csodálatos emberek élnek. Gazdag kultúráknak a gyűjtőhelye, a spiritualitás földje az én hazám: India.* Ha Indiára gondolunk, elámul az ember, mert India egy hatalmas ország, ahol 28 állam van és 7 szövetségi terület. Népessége szerint Kína után a második a földön. Én Dél-Indiából származom, az egyik államból, aminek a neve Andhra Pradesh. Itt 75 millió ember lakik. 1979-ben születtem Rayararam faluban, amely ötezer lélekszámú település. A falunkban hindu, iszlám, buddhista és keresztény közösségek élnek együtt, békésen, egymás tiszteletében. Úgy érzem, gazdagítják egymást spirituálisan. A faluban, mint India egész területén is, a hindu vallás a domináns. Nálunk nem okoz azonban problémát a másik hitét elfogadni, tiszteletben tartani, mert a hindu vallás alapvetően azt mondja: minden folyó a tengerhez vezet, vagyis minden vallás a Végtelenhez, Isten felé vezet. Keresztényüldözés mégis, a mai napig létezik Indiában, de az atrocitások a fanatikus, fundamentalista csoportok részéről történnek.

– Miben nyilvánul meg a keresztényüldözés?

– Sajnos, még pár évvel ezelőtt is történt ilyen: például Orisa nevű államban lerombolták a keresztény iskolákat, templomokat és sok keresztény ember meg is halt, lelkipásztorokat vertek meg. Az üldözés azt mutatja, hogy a hindu vallási hagyományokban élőket félelemmel tölti el, ha azt látják, hogy a keresztény vallási tanítás hitelesebb, erőteljesen terjed, rengeteg gyerek katolikus iskolába megy … A keresztény hívőknek sok helyen nehéz a hitünket gyakorolni Indiában.

– Az indiai keresztény papok hol tanulnak?

– A katolikus papok képzése Indiában folyik, minden egyházmegyében vannak kisszemináriumok, szerzetesrendek, ahol nekünk, szerzeteseknek, misszionáriusoknak külön képzést biztosítanak. Például a mi társaságunk képzése egész India területén folyik, ami 12-13 évig tart. Nem csak teológiát tanulunk, hanem mellette civil képzést is kapunk. Én angol irodalmat tanultam 3 évig. Emellett vannak lelki programjaink és olyan kurzusok, melyek során megismerhetünk más indiai kultúrákat. Tehát, a képzésünk Indiában folyik, de ha valaki doktorálni akar vagy más képzésen is részt kíván venni, akkor szoktak külföldre is utazni.

– Az indiai kereszténység gyökerei milyen történelmi múltba nyúlnak vissza?

– Az indiai kereszténység története régebbre tekint vissza, mint az európai kereszténység. Sokszor az ember elcsodálkozik, hogyan lehetséges, hogy egy ilyen hatalmas vallás mellett, mint a hindu, a kereszténység, igaz kisebbségként, létezni képes. Ennek oka, hogy az indiai kereszténység története olyan régre nyúlik vissza, mint az első keresztény közösségek létezése. Az egyik apostolnak, Szent Tamásnak köszönhetően született meg a kereszténység Indiában. A hagyományunk szerint Kr. u. 52-ben érkezett meg Szent Tamás Szírián keresztül Kerala nevű államba, ahol elkezdett tanúságot tenni Krisztusról. Szent Tamásnak nagyon nehéz volt a működése, nehéz lehetett prédikálni olyan országban, ahol többségében más vallásúak éltek.

– Akár nyelvi problémái is lehettek…

– Akkor még éltek zsidók kisebbségben abban az államban, és Szent Tamás először velük foglakozott és csak utána a brahman emberekkel. Szent Tamás tanúságtételét látva sokan voltak, akik elfogadták Krisztust, de nagyobb részben a hindu vallás maradt az uralkodó. Más államokban, mint Tamilnadu, is misszionáriuskodott, A hagyomány szerint, egyszer, amikor egy barlangban imádkozott, jött egy bráhmin pap egy lándzsával, és megölte.

Tamás nem halt meg azonnal, futott, futott és egy helyen meghalt. Vérét ontotta Jézus Krisztusért. Most azt a hegyet, ahol Tamás felbukott, Szent Tamás hegynek hívják. Krisztust követni sokszor a mai világban sem könnyű dolog! Ha a világnak üzenni akarok, a világ visszatámad. A nagy gondolkodóknak, akik valami jót akartak hirdetni, a világ sokszor vált ellenségévé. Krisztus üzenetét, a szeretet üzenetét nem fogadja be a bűnös világ.

– Erről beszéltünk hétvégén a Szentlélek szeminárium alkalmával. Ha törekszünk hitelesen felvállalni a krisztusi tanítást, akkor a világ bolondnak néz minket az életmódunk miatt.

– A második szakasza a kereszténység térhódításának a XVI. század, amikor európai misszionáriusok utaztak Indiába. India akkor már angol gyarmat volt. Érkeztek portugálok, franciák is, de az angolok éltek legnagyobb létszámban Indiában. Ennek folyományaként a misszionáriusoknak könnyebb volt Indiába utazni, felébresztették újra azt a hitet, amit Szent Tamástól kaptunk. Az egyik nagy hitterjesztő Xavéri Szent Ferenc volt. 1542-ben érkezett Indiába, ahol hatalmas missziós munkát végzett. Goa államban kezdte el a tevékenységét. Halászokkal foglalkozott, azt ette, amit ők ettek, és kunyhóban élt. Volt, hogy felgyújtották a kunyhóját, nem akarták, hogy tovább hirdesse az evangéliumot. De soha nem adta fel az igehirdetést, a tanúságtételt Krisztus szeretetéről.

– Sokszor szeretni is nehéz a világban. Névlegesen tudunk szeretni, de ha igazán szeretek valakit, egy férjet vagy feleséget vagy gyereket, az nagy áldás magában. Azt az embert helyezem középpontba, akit szeretek. Ugyanígy van ez Krisztussal. Ha Krisztust szeretem, a szenvedést is vállalom Krisztusért, és a misszionáriusok, a nagy igehirdetők tudták, hogy a szeretet fájó szenvedéssel is jár. Szeretni nem könnyű. Mondani igen, de igazán szeretni, a szeretetért élni – nagy áldozat.

– A modern Indiában 26 millió keresztény él, ez a teljes népességnek kb 2,3 %-a. Annak ellenére, hogy a keresztények kisebbségben élnek, nagy erő van bennük. Hiszen Krisztusnak a lelke, a Szentlélek ad erőt, annak ellenére, hogy üldözések vannak. Feltehetem a kérdést, hogyan tud létezni ez a kisebbség Indiában, ebben a hatalmas országban? 26 millió ember az 1 milliárdból! Sokszor ezen elmélkedtem. Krisztus mondja: Ti vagytok a föld sója. A só, bárhol is használjuk, nem rakunk belőle sokat. Az a pici só finomítja meg az ételt. Ugyanígy, egy kis csoport, akiknek tiszta a lelke, ráhagyatkozik Krisztusra, Krisztusért él és akár meg is hal – ők tudják megváltoztatni a világot!

– Ugyanígy érezzük ezt mi is, itt Európában. A Szentírás ismert metaforája szerint sónak, kovásznak kell lenni… A kicsi is olyan hatást tud kifejteni, hogy az egész közösség javára válik. Ebben bizakodunk.

– Szent Tamás és Xavéri Szent Ferenc nyomdokában járt korunk szentje, Teréz anya, aki szintén Indiában tevékenykedett, nem szavakkal, inkább hősi tettekkel szolgálva a szegényeket, elesetteket, betegeket, árvákat, lángoló tanúságot téve Krisztus szeretetéről.

– Az indiai keresztény közösség nem tudja elfelejteni Teréz anyának a szolgálatát. Ő Isten angyala volt, aki eljött hozzánk és elhozta Isten országát. Nem prédikált sokat, nem épített nagy épületeket, ő a szívének templomába fogadta be az embereket. Megmutatta mit jelent szeretni: Istent szeretni, embertársainkat szeretni. A legszegényebbek, a legnyomorultabbak, legbetegebb emberek mellett állt. Krisztus nagy tanúja volt.

– Teréz anya tisztelete hogyan nyilvánul meg Indiában?

– Életéről már az iskolákban tanulunk. A szolgálata még mai napig jelen van az indiai társadalomban. Ő a szeretet jelképe. A mai modern világban lehet, hogy nem tudják az emberek, ki volt Szent Tamás és Xavéri Szent Ferenc, de mindenki ismeri Teréz anyát. Teréz anya szeretet-szolgálata minden ember szívében jelen van.

– Mesélj nekünk a szülőfaludról…

– Olyan vidékről származom, ahol se völgyek, se hegyek nincsenek. Síkság Dél-Indiában. Olyan terület ez, ahol rengeteg kő van. Kőbányák működnek erre, ezért a falu neve Rayararam, vagyis a „kő áldása”. A bányászat mellett az emberek mezőgazdasággal foglalkoznak. Rizs, chili, gyapot a legfőbb termények, de emellett sok zöldséget is, paradicsomot, paprikát termesztenek. Van a közelben folyó, de a termés nagyban függ az esőtől. A tenger 150 km-re van tőlünk. Ha a monszun késik, az emberek imádkoznak, könyörögnek esőért. A keresztények körmeneteket járnak. Édesapám is a mezőgazdaságban dolgozik, főleg rizst termelünk. Négyen vagyunk testvérek, két fiú, két lány. Én második vagyok a sorban. Mindhárom testvérem már családos. Bár faluban születtem, azért volt lehetőségem tanulni, mert a család összefogott. Sok fiatal nem tud tovább tanulni Indiában, mert nincs elég lehetőség, és mindenért fizetni kell. Nincs állami támogatás. Nehéz a családoknak. Sokan az általános iskola után abbahagyják a tanulást. Nem tudom elfelejteni, amit öcsém mondott, mikor általános iskolás volt: Te menjél, tanulj tovább, én fogom támogatni a családot a munkában. Nagy áldozat volt ez a részéről. Ő tudta akkor már, hogy én Krisztusért akarok dolgozni. Vállalta helyettem, nagyobb fiú helyett, hogy a családi otthonban marad, szüleink mellett, és munkájával segít a család fenntartásában. Mai napig hálás vagyok neki, igazi keresztény ember. Neki köszönhetem, hogy most itt lehetek Magyarországon, teológiát tanulok, és majd pap lehetek. – A családom katolikus. Édesanyám hindu vallású volt, mielőtt férjhez ment. Hindu hagyományokban nőtt fel, a szülei, testvérei is hindu emberek. A házasságkötéskor vette fel a keresztény vallást, akkor keresztelkedett meg. A családja semmilyen ellenállást nem tanúsított. Édesanyám sokat imádkozik. Most „vallásosabb”, mint édesapám.

– A Lourdu nevet hogyan kaptad szüleidtől?

– Szülőfalum temploma, ahol megkereszteltek, a Lourdes-i Szűz Máriának van szentelve. 105 éves most a templom, annak idején európai misszionáriusok segítettek az építkezésben. A falu a pátrónája a lourdes-i Szűz Mária. A louerdes-i Szűz Mária után kaptam nevemet édesanyámtól. Egész életemben érzem a Szent Szűz közbenjárását és segítségét. A falunak nagy áldás a Szűzanya. Sokszor láttam gyermekkoromban, és nagyon megható volt számomra: amikor az emberek elindulnak dolgozni, megállnak a nagy Mária-szobor előtt és tiszteletet adnak. A hindu emberek is. Munkából visszajövet is hálát adtak, bementek a templomba, virágot vittek. A különleges tisztelet jele nálunk: kókuszdiót törni a szobor előtt. Az indiai hagyományokat beleszövik a keresztény hagyományba. A szent misék is indiai jellegűek, pápai engedéllyel indiai sajátos liturgia szerint folyik a szentmise. Nálunk a pap a közösséggel együtt ül egy alacsony asztalnál. Így személyesebb, hatékonyabban tudja Krisztust közvetíteni az embereknek.

A mi falunkban rengeteget dolgoznak az emberek, de nem hagyják el az Istent, akár szenvednek, akár késik az eső, ha nincs mit enni. Az indiai ember a hitet nem hagyja el, bármelyik vallást is gyakorolja. Az indiai ember közösségi ember, nagyon erős az optimizmus, a remény. Nagyon erősek az emberi, közösségi kapcsolatok, a házasság az egyik legnagyobb érték Indiában. Egy egész életre választunk párt, és a házasság előtt tilos az intim kapcsolat.

– A keresztény ünnepeket hogyan ülitek meg a faluban?

– A fő ünnepeket – a karácsonyt, a húsvétot és a falu ünnepét: Lourdes-i Szűz Mária napját február 11-én – ünnepeljük mi is. A februári búcsú előtt három héttel már folynak az esti litániák, felkészülésként az ünnepre. Ünnepi szentmisével, rózsafüzérrel, különböző programokkal kezdünk, aztán egy zászlót helyezünk ki Szűz Mária képével, ez jelzi, hogy közeledik a búcsú napja. Mivel a február nálunk már lassan meleg, az egész család, idősek és gyermekek is eljárnak a litániákra. A harmadik héten az imádkozás mellett, különböző programokat szervezünk az embereknek, pl.: Biblia-ismereti verseny, sportverseny az ifjúságnak, lelki napok, kulturális programok a családoknak. Minden család ad valami adományt, amit otthon termel, rizst, gyümölcsöt vagy zöldséget. Ebből az ünnepnapon közösen étkeznek.

– Milyen az indiai katolikus zene?

– Természetesen indiai – mosolyog. – Ez annyiban is érdekes, hiszen tudjuk, a zene, a tánc Indiában szent, elsősorban a templomokban használjuk. A mi zenéink nem pörgősek, inkább lassúak, elgondolkodtatóak. Általában közösen éneklünk. Az európai latinos zenei kultúra nem vert gyökeret nálunk.

– A karácsonyt hogyan ünneplitek?

– Hasonlóan, mint itt Magyarországon, mivel ott is latin rítus van. Azt is nagy előkészület előzi meg, mégis kicsit más; otthon már az adventi időszak előtt lehet érezni a karácsony közeledtét, itt még én nem érzem, hogy az emberek készülnének. Advent első hetében nagy szertartásokat tartunk, a templomban hatalmas adventi koszorút állítunk, amit nem fenyő, hanem más örökzöld borít. Advent előtt ültetünk rizs és búzamagot, ami karácsonyra szépen szárba szökken. Első naptól fogva be vannak különböző csoportokba osztva a fiatalok – ők viszik az imádságot, az örömöt a családokhoz minden este.

– Vannak olyan emberek, akik ilyenkor jótékonysági rendezvényeket szerveznek a plébánián: a szegényeket meghívják egy étkezésre vagy utcagyerekeknek ruhát ajándékoznak (legszegényebb családok gyermekei!). Ez maga a külső és belső készülődés. Karácsonykor az emberek rengeteg adományt hoznak, amit a plébános aztán kioszt a szegények között.

– A karácsony előtti böjtöt is megtartjátok?

– Persze. Férfiak, asszonyok egyaránt.

– Fenyőfa Indiában nem állítható, milyen jelkép kötődik nálatok a karácsonyhoz?

– Minden család állít betlehemet, kis szobrocskákkal. Sajátos indiai szokás, hogy már adventi időben kiteszünk egy csillagot a ház tetejére. Ezzel fejezzük ki a reményünket Krisztus megérkezésére. Az éjféli szentmise után az emberek nem mennek haza. Énekelnek, beszélgetnek, teáznak, együtt ünnepelnek. Otthon könnyebb, mint itt, hisz nincs olyan hideg decemberben. Utána hazamennek a népek, és a következő nap már a családdal ünnepelnek. Ez pihenőnap. A szülőfalumban sok hindu is megtartja ezt az ünnepet. Meg szoktuk őket hívni a családi ebédre. Ha nekik van valami más ünnepük, ők is hívnak minket. Húst egyébként nem minden nap eszünk, általában vasár- és ünnepnap fogyasztjuk, baromfit vagy bárányt. Amióta itt vagyok Magyarországon, sok húst eszünk, meg is híztam … – mondja Lourdu nevetve.

– Karácsonykor haza tudsz utazni?

– Nem. Már 13 éve nem vettem részt a karácsonyi ünneplésben. Háromévente egyszer megyek haza, de az nem karácsonyra szokott esni. Sokszor érzem, hiányzik, hogy a családommal legyek, ilyenkor karácsonykor. De a hivatás, amire meghívott az Úr, mindig bátorít. Az első karácsony volt a legnehezebb, mert akkor éreztem igazán, milyen messze vagyok a családomtól.

– Milyen messze van a szülőfölded Budapesttől?

– 6500 km-re.

– Az Isteni Ige Társaságnál, a verbitáknál szolgálsz. Az adventi időszakban milyen missziós programjaitok vannak?

– Tegnap este leültünk és húztunk egy nevet egymás közül, akiért imádkozni fogunk az adventi időszakban. Hiszen nekünk ez a családunk. A Szentestét a saját kápolnánkban ünnepeljük. Lesz egy karitatív program az adventi időszakban, amikor meglátogatunk különböző közösségeket: szegény gyerekekhez megyünk, én egy cigánytelepet fogok felkeresni, és különböző plébániákon tartok lelkigyakorlatot. .

– Adventi személyes fogadalmak?

A látogatások során tanúságot tenni a hivatásomról. A másik, hogy a szeretetet jobban szeretném gyakorolni: erősebben szeretni Istent és az Embertársaimat. A harmadik programom, hogy minden magyar ismerősömnek küldtem egy képeslapot, imádkozom értük. Végül, több magyar családért imádkozom, hiszen a Karácsony a Szent Család ünnepe.

– A verbitákhoz a világ minden tájáról érkeztek szerzetesek…

– Igen, vannak társaink itt, a missziós házban, Afrikából, a Fülöp-szigetekről, Indonéziából, Lengyelországból, Erdélyből, Felvidékről… Egy a célunk, szolgáljuk Krisztust. Életünkkel, lelkiségünkkel Krisztust követni és hirdetni Őt a világnak. Két közösségünk van Magyarországon, az egyik Kőszegen, a másik itt Budapesten.

– Már Indiában elkezdtem a papi hivatásra való készülést. 1995-ben léptem be, ekkor kisszeminarista voltam még. Majd otthon folytattam a tanulmányaimat, azalatt tanultam az angol irodalmat, részt vettem más programokban. 2005-ben kaptam a missziós meghívást. Két évre jöttem a tengerentúlra, mint kispap. Jelenleg a Budapesti Sapientia Hittudományi Egyetemre járok, jövőre fognak pappá szentelni, Indiában.

– Boldog vagyok, hogy lassan közeledik a karácsony. Ez a szeretet ünnepe, amely arra figyelmeztet, hogy Isten emberré lett. Arra figyelmeztet, mutassuk meg, mit jelent igaz embernek lenni – hinni, szeretni és szolgálni. Ezért a célért született Krisztus. Most ünnepeltük Krisztus Király ünnepét. A királyról a világnak más a fogalma, a világ számára a király hatalmas. Krisztus király szegény családba születik. Király, aki egyszerű életet élt. Emberré lett, bűneinket képes volt megváltani, megbocsát és szeret minket, életét adta a szeretteiért. Isten ennek az ünnepnek a fényében egy jászolt kínál nekünk. Minden ember szíve legyen egy kis jászol, amivel várjuk Krisztus érkezését. Az a sok minden, ami történik az életünkben, egy kis jászollá válik, de Isten akkor is mer a szívünkben megszületni. Mi eldugjuk azt a kis jászolt, bűneinkkel, mulasztásokkal, reménytelen helyzetünkkel, a haraggal, a félreértésekkel, a gyűlölettel bepiszkítjuk. Sok mindennel van tele a mi kis jászlunk, a belső világunk. Krisztus akkor is minden karácsonykor meg mer születni. Krisztus mindenkor velünk akar lenni. Örülni kell annak, hogy Krisztus találkozni akar velünk. Én várom Krisztust és Krisztus is vár engem.

– Kívánok neked kegyelmekben gazdag karácsonyi ünnepet, szolgálatodra Isten áldását.

– Kívánok én is minden kedves Olvasónak áldott karácsonyt. Fogadjátok be Krisztust az életetekbe.

A csoportkép a verbiták kőszegi rendházában készült (forrás – internet)

Karácsony Melbourne-ben

Szeretettel köszöntöm a dunaharaszti és a taksonyi egyházközség minden tagját! Angela kérésére írok pár sort arról, hogy mi Melbourne-ben hogyan ünnepeljük a karácsonyt.

Vajon van különbség egy ausztráliai karácsony és egy magyarországi karácsony között? A lényeget tekintve semmi különbség nincsen. Mi is Jézus Krisztus születését ünnepeljük, csakúgy, mint minden keresztény szerte a világon. Természetesen a karácsonyt itt is megelőzi az adventi időszak, amelyben az Úr első eljövetelének megünneplésére készülünk, ugyanakkor meg Krisztus második, jövőbeli eljöveteléről is elmélkedünk. A külsőségekben vannak kisebb-nagyobb eltérések.

Adventről még annyit, hogy a karácsonyi díszek már ekkor felkerülnek a közterületeken, az áruházakban, sok családi ház kertjében, de még a kórházakban, illetve a bankokban is. Advent kezdetével megkezdődnek a céges karácsonyi partik is. Az embernek tehát már november végétől karácsonyi hangulata lehet.

Gondolom, sokan tudják, hogy itt nyáron van karácsony, hiszen a déli féltekén vagyunk, ahol pl. Magyarországhoz képest fordítva vannak az évszakok. Itt a nyári hónapok a december, a január, és a február; a március, az április és a május az őszt jelenti, és így tovább. A nyári karácsonyban kockázatos a szaloncukrot a karácsonyfára aggatni, hiszen a nem ritka 30-35 fokos melegben egyszerűen kifolynak a csomagolásból. Egyszer karácsonykor nem a szokott nyári meleg volt, hanem viszonylag hűvösebb idő, s ekkor az egyik ausztrál hívünk így szólt: „Most valahogy nincs karácsonyi hangulatom.” Itt Ausztráliában meg lehet tenni azt, hogy december 24-én, délután, az ember egy jó kis tengerparti fürdőzéssel hangol szentestére. (Kivéve persze a papokat, akik az ünnepi szentmisékre készülnek.) Nekem ezen a délutánon egy 70km-re lévő kisebb városba kell mennem, az ottani magyaroknak elő esti szentmisét bemutatni 17 órakor. Itt egy tengerparti kis templomban van a magyar nyelvű szentmise. Annak ellenére, hogy itt eleve ki van zárva az ún. fehér karácsony, mégis nagyon hangulatos ennek a kis templomocskának a környéke. Szeretem itt kezdeni az ünnepet. E szentmise után visszajövök Melbourne-ben, majd készülök az éjféli misére. Az éjféli mise a liturgiát tekintve teljesen ugyan olyan, mint Magyarországon. Ha szerencsénk van éjjelre lehűl egy kicsit a levegő, és nem kell legyezgetnünk magunkat a meleg miatt. December 25-én napközben, délelőtt 11 órakor van egy szentmise az ausztrál hívek számára (van egy kis ausztrál plébániám), majd déli 12-kor megint egy magyar nyelvű szentmise azoknak, aki az éjféli misére nem tudtak eljönni.

Karácsony napján - természetesen - nagy családi összejövetelek vannak, ünnepi ebéddel. Leginkább ekkor adják át az ausztrálok ajándékaikat egymásnak. Sokan ezen a napon kimennek a parkokba, vagy éppen a tengerpartra piknikezni, krikettezni. Vannak olyanok is, akik már karácsony előtt egy-két nappal elutaznak nyaralni, ők nyaralás közben ünnepelnek valahol, valamelyik turista paradicsomban. Én az ebédet a plébánián fogyasztom el, amelyet délutáni pihenő követ. Esti mise nincs, viszont itteni baráti körömmel az este folyamán karácsonyi kerti partira jövünk össze valamelyikünk otthonában. Ilyenkor előkerül a grill sütő (pontosabban a barbecue), rá jó nagy darab steak-ek, és persze jégbe hűtött italok, valamint finom sütemények.

Karácsony második napja az ún. „Boxing Day”. Az elnevezés egyesek szerint onnan származik, hogy régen a tehetősebb angolszászok, ezen a napon az ünnepi étel és sütemény maradékokat dobozokba (box) tették, majd kiosztották a szegényeknek. Ma már ez a nap arról híres Ausztráliában, hogy ekkor az üzletek óriási árengedménnyel adják megmaradt áruikat, és persze, mivel az itt élő emberek is szeretnek olcsó dolgokat vásárolni, ezért nagy tömegek rohamozzák meg az áruházakat. (Turistáknak ez egy külön látnivaló, az ott dolgozóknak pedig egy őrültekháza.) Igazából a karácsony megünneplése ezzel véget is ér. Boxing Day után már szedik szét a karácsonyfákat, és a boltok polcain már készítik a helyet a húsvéti nyusziknak (!). Az emberek jól megérdemelt nyaralásukat kezdik meg, hacsak már meg nem kezdték az ünnep előtt. A templomokban viszont még jó néhány napig Jézus születését ünnepeljük.

Azok, akik nyitottak, meg tudják találni a nyári karácsony jó oldalát is, mert van olyan is. Viszont vannak itt olyan magyar ismerőseim is (többségük nem vallásos), akiknek csak a fehér karácsony az igazi karácsony. Nyilvánvalóan, számukra a külsőségek a legfontosabbak, s csak remélni tudom, hogy egy napon az ünnep igazi értelmét is felfedezik, s akkor mindegy lesz számukra, hogy karácsonykor hó borítja-e a tájat, vagy pedig zöldellő, virágzó növények.

Kívánok mindannyiuknak kegyelemteljes karácsonyt és áldott új évet!

Pető Gábor atya

Svédországi misszió

2010. december 3-tól 7-ig

A Svédországban élő magyar testvérekhez immár ötödször kaptam meghívást, hogy egy hét végét köztük töltsek, és tartsak szentmisét több városban, magyar nyelven. Három szentmisét végeztem. Szombaton Malmőben és Helsinborgban, vasárnap délután pedig Göteborgban. Megkereszteltem egy kisgyermeket magyar nyelven és meglátogattam néhány családot.

Advent II. vasárnapja volt, Mikulás ünnep körül. Beszéltem nekik az adventi készület jelentőségéről, valamint a keresztényi helyes karácsonyi felkészülésről. Beszéltem Szent Miklós szegények iránti szép példájáról, és emlékül egy Szent Miklós képet adtam ajándékba nekik. Hála Istennek szép számmal részt vettek a szentmisén, bár utána a kávézásra és beszélgetésre kevesebben jöttek be a plébániára, talán a rossz időjárás miatt. Meg aztán, biztos otthon is ünnepelték a gyermekekkel a Mikulást.

Az eddig tapasztalatom most is megmutatkozott: sajnos nagyrészt az idősek és a középkorúak vettek részt a szentmisén, egy-két fiatal család kivételével. Valószínű, hogy akik a fiatalabbakból gyakorolják hitüket, a svéd szentmisére járnak. Ott vannak a barátaik, osztálytársaik, velük járnak az egyházi programokra is.

A kávézáson többen érdeklődtek a magyarországi hitéletről, egyházközségeink életéről. Örömmel számoltam be nekik mindarról, ami egyházközségeinkben építi, gyarapítja a hívek számát, elmélyíti a hitéletet.

A külföldön élő magyar testvéreink nagy anyagi áldozatot hoznak azért, hogy magyar szentmisén vehessenek részt. Minden hónapban vagy két hónaponként innen Magyarországról hívnak lelkiatyát. Fizetik az utazását és az ottani teljes ellátását. Vállalják, mert fontos nekik az anyanyelvük megőrzése és magyar identitásuk ápolása.

A szentmiséken kívül csak két program volt, az egyik hegyről megtekintettem a szikrázó napsütésben a hóval fedett Göteborg városát, és ellátogattam egy szerény szabadtéri állatkertbe, ahol fókákat, őzeket és rénszarvasokat csodáltam meg.

Ellátogattam egy áruházba is, amelyben már a karácsonyi kínálatot árasztotta minden üzlet. Ott nem volt kis Jézus, nem volt Mikulás, sem Télapó, hanem karácsonyi Manó minden méretben és mennyiségben. Az öt centiméterestől a másfél méteresig.

Mindig szívesen teszek eleget a meghívásnak, mert tapasztalom, hogy hálásak a látogatásért, és számomra is érdekes tapasztalatgyűjtést jelent az ottani életről és hitéletről.

Szívesen osztottam meg olvasóimmal élményeimet, és szeretettel kérek mindenkit, hogy imáiban emlékezzék meg külföldön élő magyar testvéreinkről, hogy megőrizzék hitüket és magyar értékeiket, és át tudják ezeket adni a felnövekvő nemzedéknek is.

András atya

ADVENTI HANGVERSENYEK

DUNAHARASZTIBAN

2010. december 5-én

TAKSONYBAN

2010. december 12-én

HIRDETÉSEINK

KARÁCSONYI PROGRAMOK

December 24. SZENESTE
Délután 3 órakor betlehemes játék gyerekeknek a Szent István nagytemplomban
Délután 4 órakor betlehemes játék gyerekeknek a Taksonyi templomban
Éjféli mise éjjel 22 órakor a Taksonyi templomban
Éjféli mise éjjel 22 órakor a Dunaharaszti Ligeti templomban
Éjféli mise éjjel 24 órakor a Dunaharaszti Nagytemplomban

December 25. KARÁCSONY ÜNNEPE
Szentmisék: Nagytemplom reggel 7 és de. ½ 11 órakor;
Taksony reggel ½ 9.órakor;
Liget de. ½ 10 órakor

December 26. SZENT CSALÁD ÜNNEPE
Szentmisék Nagytemplom reggel 7 és de. ½ 11 órakor
Taksony reggel ½ 9 órakor.
Liget ½ 10 órakor
A mise alatt családok megáldása

December 31. SZILVESZTERI HÁLAADÁS
Taksony délután 4 órakor
Liget délután 5 órakor
Nagytemplom délután 6 órakor

PROGRAMOK 2011.

ÚJÉV, Január 1. szombat
Szentmisék: Nagytemplom reggel 7 és de. ½ 11 órakor
Taksony ½ 9 órakor és este 18 órakor Szent Anna templomban Újévi áldás
Liget de. ½ 10 órakor

VÍZKERESZT ÜNNEPÉN január 2-án vasárnap
délután 14 órától bejelentés alapján HÁZMEGÁLDÁST végzünk

ÖKUMENIKUS IMAHÉT január 16-23-ig
Taksonyban január 16-án vasárnap
Dunaharasztin január 17-23-ig.
Hétköznap este 6 órakor valamelyik templomban
Vasárnap (23-án) este 5 órakor ünnepélyes befejezés a baptista imaházban

Január 30-án, vasárnap ELSŐÁLDOZÓK BEMUTATÁSA
Taksonyban ½ 9 órakor
Dunaharasztiban ½ 11 órakor

Április 17-én vasárnap VIRÁGVASÁRNAPI PASSIÓ
Taksony ½ 9 órakor a Szent Anna kórus előadásában
Dunaharaszti nagytemplom délelőtt ½ 11 órakor
Szent Cecília kórus előadásában

Április 23 NAGYSZOMBAT FELTÁMADÁSI KÖRMENET
Dunaharaszti nagytemplom Du. 15 óra 30 perckor
Taksonyi templom este 20 óra 30 perc

Advent a dunaharaszti Tájházban

Olyan korban élünk, amely folyamatosan az újdonságokat hajszolja, mindig valami mással, valami eddig nem látott dologgal kíván előrukkolni, akár még a hagyományőrzés esetében is. Nincs is ezzel baj, hiszen – úgy hírlik – a kíváncsiság, a tudásvágy, az új dolgok keresése volna a fejlődés záloga, a haladás feltétele.

Mégis van valami bensőségesen megnyugtató az évről évre kiszámítható azonossággal visszatérő eseményekben. Nem unjuk meg, hogy minden évben majdnem pontosan ugyanolyan formában épül fel a betlehemes jelenet a tájház udvarán, a gyerekek minden alkalommal örömteli várakozással figyelik, simogatják a bábuk mellett ugrálóbégető hús-vér állatokat. Miközben a vásárlási kedvet serkenteni szándékozó marketing stratégia eredményeképpen a sikítófrász kapja el az embert az áruházban a „Jingle bells" hallatán, itt, ebben a környezetben egyáltalán nem zavaró, ha mondjuk, tizedszerre csendül fel a „Stille Nacht". Nem bánjuk, ha évről évre ugyanazok ugyanazt a betlehemest játsszák el, mint ahogyan bizonyos ételek is egyszerűen hozzátartoznak az ünnephez, s nélkülük lehangoló hiányérzetünk támadna.

Így születnek meg a hagyományok, s bizony néhány év alatt a tájházi betlehemes is hagyománnyá vált Dunaharasztin. A tájház fenntartóinak deklarált szándéka volt mindig is, hogy a szokások feleleventésével kapcsolódjanak az év nagy egyházi ünnepeihez. Másik fontos szempontjuk, hogy minél több szervezetnek, csoportosulásnak vagy nevelési intézménynek adjanak lehetőséget a megmutatkozásra, a fellépésre, és minél szélesebb réteget szólítsanak meg a felkínált programmal.

Német Nemzetiségi Tájház lévén hangsúlyos szerepe van a sváb hagyományok megjelenítésének, és az is cél, hogy német nyelven szólaljanak meg énekek, hangozzanak el jelenetek, versek. Sokan „Tracht"-ot (viseletet) hordanak ezen a délutánon, így adják meg a tiszteletet az ünnep előtt. Bár a forralt bor általánosságban inkább a télhez, mintsem egy konkrét népcsoporthoz kapcsolódik, mellé a jellegzetes sváb karácsonyi süteményeket kínálják. A kézművesek portékáinak esetében azonban elsősorban a minőségi és az esztétikai színvonal, kevésbé a népművészeti jelleg dominál.

Hogy mennyire nem „kirakat" rendezvényről van szó, hanem valódi értékközvetítésről és ennek élvezetéről, azt számomra még mindig a tavalyi év története példázza a legjobban. Akkor a hirtelen leesett nagy hó miatt az utolsó fellépő zenekar csak késve tudott megérkezni, már csak páran lézengtek a sátorban, valójában már nem is volt „érdemes" zenélni. Ők mégis kipakolták a hangszereket és játszottak annak a néhány embernek, maguknak, az ünnepnek, a Karácsonynak.

Idén is remélhetőleg ez a karácsonyváró, adventi lelkület vibrál majd a levegőben, amikor december 18-án, szombaton, háromnegyed négykor az ünnepélyes megnyitó és Láng András atya áldása után színpadra lép a Szent István és a Szent Cecília Kórus, amikor a Blumenstrauß Quartett és a Zipfelmütz Trió előadásában a régi sváb dallamok csendülnek majd fel, és a Dunaharaszti Sváb Dalkör énekét hallhatjuk. A legkisebbeket a Mese Óvoda gyermekei fogják képviselni, de nem maradhat el a három általános iskola (Hunyadi, Rákóczi és Kőrösi) és a Baktay Ervin Gimnázium tanulóinak karácsonyi összeállítása sem. Játszanak majd nekünk a Dunaharaszti Zeneiskola növendékei, a Szigeti Fiúk és a Heimatklang zenekar, majd végezetül a Hunyadi iskola alsó tagozatos diákjai adnak elő egy betlehemest.

Most itt az írás végén puffogtathatnék frázisokat arról, hogy mindez milyen fontos, milyen nemes, milyen jó – ám úgy vélem, hogy a sátrat évről évre kis híján szétvető tömeg a legérzékletesebb bizonysága annak, hogy valóban fontos, valóban nemes és valóban jó a betlehemes a tájházban. Most is, jövőre is, minden évben ugyanúgy!

Schwarz Ildikó

Akik gyermekeinket nevelik… 6/

Zsigmond Károly,
a II. Rákóczi Ferenc Általános Iskola igazgatója

Tanulmányai: Az általános iskola első két osztályát a Rákócziban végzi, azután zenetanulás céljából szülei átíratják a soroksári Táncsics Mihály Zenei Általános Iskolába. Hegedülni tanul. Tehetséges, fölveszik a Konzervatóriumba, ő azonban a műszaki pályát választja.

A Bem József Szakközépiskola és Gimnázium tanulója 1970-től. Tanulmányait a Bánki Donát Gépipari Műszaki Főiskola gépész szakán folytatja, az üzemmérnöki és tanári diplomát 1978-ban szerzi. További tanulmányait a BME Közoktatás vezető szakán, (1998), valamint a Pécsi Tudományegyetem Pedagógia szakán (2000) végezte.

Munkahelyei: Nyolc évig gépészmérnökként dolgozik, majd a szigetszentmiklósi 208. sz. Szakmunkásképző és Szakközépiskolában tanít 1990-ig. 1994-től a Mechatronikai Szakközépiskola és Gimnázium tanára. 1999 óta a dunaharaszti II. Rákóczi Ferenc Általános Iskola igazgatója.

1990-ben miniszteri dicséretben részesül. 2009-ben megkapja az „esélyt teremtő pedagógusnak” járó Teleki Blanka-díjat.

Tősgyökeres dunaharaszti lakos, születése óta Rákóczi-ligeten él. Nős, feleségével 34 éve szentségi házasságban élnek. Két felnőtt gyermeke és két kis unokája van.

– Hogyan lehetséges, hogy egy tehetséges fiatal hegedűst fölvesznek a Konzervatóriumba, ami nagyon nagy szó, ő pedig fogja magát, és inkább elmegy gépészmérnöknek?

– Igaz, nagyon szerettem a zenét, és bizonyára volt is tehetségem hozzá, de nagyon sok tehetséges gyerek volt még rajtam kívül. Azt már ilyen fiatalon is reálisan föl tudtam mérni, hogy ha a zenei pályát választom, legfeljebb harmadik hegedűs lehetek egy zenekarban. Gyerekként ez nem motivált, úgy éreztem, ennél több van bennem. Vonzott a műszaki pálya. A zene szeretete azonban a mai napig megmaradt. A kettő nem „üti” egymást, sőt valahol összekapcsolódik: nem véletlen, hogy pihenésképpen sok mérnök-ember zenél!

– Milyen zenét szeret?

– A klasszikusok közül a kedvencem Vivaldi, tőle is a Négy évszak. A modernek közül Santana „A világ” c. zenéje tetszik legjobban.

– Ma is aktívan műveli a zenét: egyházközségünk Szent Cecília kórusában énekel. Vasárnapról vasárnapra, és az ünnepi liturgiákon hűségesen ott áll a karzaton. Ezért úgy érezzük, hogy – református létére – Ön azért a ”miénk” is.

– A Szent Cecília kórusban baráti kapcsolatok fűznek mindenkihez, tíz éve járok énekelni. Amikor hívtak, gondoltam, előbb megkérdezem András atyát, nincs-e ellenére, ha egy református énekel a katolikus énekkarban. András atya örömmel és nagy szeretettel fogadott. Szívesen énekelek, a próbákat, szerepléseket nem mulasztom el (kivéve a hosszú utazásokat, amelyeket, sajnos, nem tudok vállalni). A zenélés önmagában is szép, de azt gondolom, hogy templomban énekelni még több. Aki az éneklésével imádkozik, az szolgálatot tesz. Igaz, reformátusnak kereszteltek, de minden egyházzal próbálok igazgatóként is, meg személyesen is jó kapcsolatot kialakítani. Mindig részt vettem a Gondolkodó esteken, amelyeket Háló Gyula baptista lelkész szervezett. Ezek nagyon jók voltak. Fájlalom, hogy ő elment a városunkból. Amikor működött, a baptista ifjúsági klubnak, az „Avanának” is helyet adtunk. Az ökumenikus imahét keretében egész napos keresztény ökumenikus játszóház van az iskolában. A református gyülekezettel is jó kapcsolatban vagyok, már csak a szomszédság miatt is segítjük őket: a vasárnapi istentisztelet alatt például beállhatnak az autók az iskola udvarára. Kölcsönös tisztelet és bizalom alakult ki közöttünk. Nagy örömmel és lelkesedéssel kapcsolódtam be az újjáalakult református énekkarba is. Nálunk egyébként tényleg be van építve a hittan az órarendbe, a lelkészekkel egyeztetett időpontban, és akkor nem engedek semmilyen más programot: se szakkört, se ünnepet, se mást tartani.

– Láttuk, hogyan lett a zenészből mérnök, de hogyan lett a mérnökből iskolaigazgató?

– Édesapám az Állami Nyomdánál volt tördelő szerkesztő, és ezt tanította is. Láttam, ahogyan a nyomdász tanulókat oktatja. Ez példa értékű volt számomra. Tanulmányaim során tudatosan készültem a pedagógiai pályára, sőt, a vezetői feladatra is. Már tanítottam, amikor 1999 nyarán a régi általános iskolám pályázatot hirdetett az igazgatói állás betöltésére. Öt pályázó közül választottak ki.

– Milyen elgondolással indult neki az igazgatói pályázatnak?

– Tősgyökeres haraszti vagyok. Itt nőttem fel, itt van a családom, itt vannak a barátaim. A szülők többségét gyerekkortól ismerem. Jól szót értünk, támogatnak. Úgy éreztem, hogy tudok tenni valamit a lakóhelyemért, a városomért. Szerettem volna kipróbálni, milyen az, ha nem nekem írják elő a szabályokat, hanem én alakítom ki őket.

– Milyen szabályokat akart kialakítani?

– Az elsődleges cél: a továbbtanulásra felkészíteni a gyerekeket. Ennek jegyében az én tíz évemben itt, a Rákócziban informatikai fejlesztés volt. Már a szakközépiskolában sok jó tapasztalatot szereztem a számítógéppel segített oktatásról. 2001-ben itt volt az országban először interaktív tábla általános iskolában! Ez nem csak az oktatásban jelentett szemléletváltást. Meg kellett tanulnunk gazdálkodni is, hiszen tíz éve sem volt olyan az anyagi helyzet, hogy egy 2 millió Ft-os beruházást egy iskola csak úgy finanszírozni tudjon. Ezért kitaláltuk, hogy az autólízing mintájára lízingszerződést kötünk a táblára. Ezt is mi csináltuk először az országban! Ez még az önkormányzatnak is olyan új volt, hogy külön tárgyalniuk és szavazniuk kellett róla, de szerencsére támogattak minket – köszönet érte! Ez a tábla megforgatta a világot itt a Rákócziban: látványos, más módon folyik az oktatás, a gyerekeket motiválja. Én informatikát tanítok, de arra törekedtem, hogy a szaktantárgyaknál is használjuk a táblát. Először a kémiában, majd a fizikában vezettük be a multimédiás oktatás. A gyerekek versengtek, hogy ki mehet a táblához! Végül, a gyerekek unszolására, és látva a jó eredményeket, az eleinte még húzódozó kollégák is belátták a tábla hasznát, úgyhogy ők is maguktól átálltak az új eszközre. Azóta már egy-két kivétellel az összes teremben van ilyen táblánk – és használjuk is! –, még alsó tagozatban is. Nagyon nagy képi élményt ad a gyerekeknek. Rövidfilmek, kísérletek, trükkök – lassítás, ismétlés –, játékok: mind-mind segítik a tanulást! Sokkal több anyagot le lehet így adni, mint hagyományosan, mert a gyerekek vizuálisan jobban befogadják.

– A Rákóczi honlapján azt olvassuk, hogy az iskola egyik pedagógiai célja az együttműködés és a szeretet lelkületét kialakítani a tanulókban. Hogyan lehet ezt elérni a fiataloknál ma, egy „állami" iskolában?

– Ez ott kezdődik, hogy én is így állok hozzájuk. Állandóan nyitva van az igazgatói iroda. Énhozzám be mernek jönni a tanulók. Hány iskolában van az, hogy a gyerekeknek nem kell félniük az igazgatótól: a cigány kislány is bátran, természetesen bejön a kérésével? *(Valóban, beszélgetésünk alatt két cigány kislány is jött, egyikük ügyes-bajos dolgával, a másik pedig, hogy Károly bácsi segítsen neki a tanulásban)*. Megváltozott a gyerekanyag, de ne panaszkodjunk! Azzal kell főznünk, amink van. A hátrányos helyzetű gyerekek 40%-a hozzánk jár. Öröm ám őket is tanítani! Rávezetni arra a gondolkodásmódra, ami az iskolában pedagógiai elvként van jelen. Ennek ellenére a beiskolázási mutatóink minden tekintetben versenyképesek a többi városi iskoláéval.

Vannak erre célzott módszerek is. Sok közös programunk van, például Nagykarácsonyba együtt kirándulunk, ünnepeinkre együtt készülünk a szülőkkel. Az oktatásban is hangsúlyos a kooperatív módszer, a projektoktatás. Az osztályfőnöki óra nálunk „életpályaépítés", a hagyományos témákat dolgozzuk fel, de célzottan ebből a szempontból. Együttműködő feladatokat csinálunk, ahol a szülő, a gyerek és a tanár együtt dolgozik. Mondok egy konkrét példát: például ötödikben a gyerekeknek azt a feladatot adjuk, hogy „Mutasd be a családfádat!". Sok család nem is foglalkozik a saját múltjával. Ha egy diák ezt elkezdi kutatni, attól nő a családi kötődés: a gyerek elkezdi kérdezgetni a szüleit, aztán a nagyszüleit, a rokonságot, és sok érdekes dolog kiderül. Nagyon fontos, hogy ezt be is tudja mutatni a többieknek! A mai társadalom nagy hendikepje, hogy a család nem nagybetűvel szerepel benne. Ez ellen szeretnénk hatni. A gyerek elkezd büszke lenni a családjára, erősödik az identitás-tudata. Önkéntelenül is el kell gondolkodnia, hogy „én ebben hol akarok elhelyezkedni?". A múltunkból építkezünk, azokra a gyökerekre lehet alapozni. Ez indirekt nevelés. A pedagógiában a tanár szerepe átalakul. Már nem nekem kell megmondanom a tökéletest, hanem a gyermek tevékenységén keresztül mondjuk meg, hogy mi a követendő út. Mintegy saját maga jön rá erre. Ha ő is odateszi a maga munkáját, arra, és az abból levonható tanulságra még harminc év múlva is fog emlékezni!

– A nevelés a családban is akkor eredményes, ha a felnőttek egységesek a gyerekek körül. Ez néha két felnőttnél is tudatosságot igényel. Önnek egy egész tanári kart kell „hadrendbe állítania".

– A segítőtársak nagyon fontosak! Az én iskolámban stabil a tanári kar: évi egy cserélődés van. Közösen kialakított elvek szerint dolgozunk. Sok tanításon kívüli közös programunk van, amelyek erősítik az egységet. Nyolc éve működik nálunk egy ún. „Módszertani klub". Megtiszteljük egymást azzal, hogy eljövünk és meghallgatjuk a kollégákat. Ha valamelyik tanárnak sikerült valami jót csinálni, vagy továbbképzésen hallott valami érdekeset, azt itt be tudja mutatni. Sokat tanulunk egymástól. A legutóbbi alkalommal este 7 után is alig akartunk hazamenni, pedig mindenkit vár otthon a család! Itt meg tudjuk beszélni a fölmerülő problémákat, közös gondolkodást tudunk kialakítani. Ez nagyon fontos azért, hogy egységesen tudjunk föllépni például a

devianciák ellen. Van is eredménye. Meg lehet nézni: a szekrényeink, a padjaink (direkt hófehér padokat rendeltem!) tiszták, épek, pedig sok hátrányos helyzetű gyerekünk van. Vigyázunk az értékekre, tiszteljük a másik munkáját. Ez nem megy magától, sok munka van benne. Koméniusz jelmondatát vallom a magaménak: „Tervszerűség, tudatosság, fokozatosság". A nevelés pici lépésekkel, időnként visszalépésekkel történik. Senki sem mondja, hogy mindig sikeresek vagyunk.

– Mi jelenti a legnagyobb segítséget a munkájában? Honnan töltekezik?

– Az én munkám az iskolán túl kisugárzik a városba, a kultúrába, a civil szervezetekbe, az egyházakba. Fontos számomra, hogy tudjanak, merjenek tőlem kérni. De az, hogy én ezt mind meg tudom tenni, a feleségemnek köszönhető. Támaszom, segítségem ő. Biztat, helyre-igazít, visszairányít a mindennapi valóságba, ha a sikerek miatt elrugaszkodnék. Ami otthon vár, biztos alapot nyújt nekem. Ő az első feleségem, és ez így is marad. 34 éves házasok vagyunk. Feleségem katolikus, egyházi házasságot kötöttünk. A hetvenes években ez nem volt egyszerű. A Bazilikában kötöttünk házasságot, nagy élmény volt számomra! Az évfordulónkkor mindig elmegyünk oda. Református ként nyilatkoznom kellett, hogy a gyermekeimet katolikus nevelésben részesítem. A fiam és a lányom is fontosnak érezte, hogy egyházi házasságot kössön. Két pici unokám van, Marcell és Réka, itt laknak ők is Harasztiban. Munka után minden nap megfordulok náluk, játszom velük.

– Református embert nem illik a legkedvesebb szentjéről kérdezni, de bizonyára van olyan ember, akinek az élete, gondolkodása például áll Ön előtt.

– Egyszer az unokatestvéremtől kaptam egy Gyökössy könyvet. Nagyon megfogott. Azóta minden könyvét megveszem. Nagyon tisztelem őt, fontos a számomra, és néhány gondolatát talán meg is tudom valósítani a hétköznapokban. Gyökössy Endre azért jó, mert a mai világot látja. Annak ellenére, hogy elkötelezett ember, reális értékrenddel tudja elhelyezni magát is, a körülötte élő embert is a világban. A mai embernek nagyon fontos, hogy a megfelelő kapaszkodókat találja meg az életében.

(Pozsgai Nóra interjúja)

KÖZLEMÉNYEINK:

Tájékoztatjuk Olvasóinkat, hogy a jövedelemadó-bevallások során a személyi jövedelemadó 1 + 1 %-ról

* a **Magyar Katolikus Egyház** javára a **0011** technikai szám,
* a **Taksonyi Szent Anna templomért Alapítvány** részére a **18686517-1-13**,
* a **Dunaharaszti Szent István templomért Alapítvány** részére a **18686524-1-13**,
* a **Dunaharaszti „Szent Imre Római Katolikus Templomért" Alapítvány** részére a **18702563-1-13**

adószám feltüntetésével lehet rendelkezni.

Adományokat:

* a **Taksonyi Szent Anna templomért Alapítványnak** a **65000025-11002020**,
* a **Dunaharaszti Szent István templomért Alapítványnak** a **65000018-11003674**,
* a **Dunaharaszti „Szent Imre Római Katolikus Templomért"** alapítványnak a

11600006-00000000-09873755 bankszámlaszámokra lehet befizetni.

Egyházadót:

a **„Dunaharaszti római katolikus Főplébánia" 11742180-20075426** bankszámlaszámon, a **„Rákócziligeti római katolikus egyházközösség" 11742180-20065661** és **a „Taksony római katolikus plébánia" 11742180-20075983** bankszámlaszámon is lehet rendezni, ugyanezen célra csekkek a templomokban találhatók.

A jubiláns házaspárok csoportja
a Dunaharaszti Szent István plébániatemplomban, 2010. november 14-én

a Taksonyi Szent Anna templomban, 2010. november 21-én

CHIARA LUCE BADANO

2010. szeptember 25-én hetvenegy ország harmincezer fiatalja gyűlt össze Rómában, hogy részt vegyen egy – alig két évtizede elhunyt – társuk boldoggáavatásán. Az Egyháznak nem szokása elkapkodni a kanonizálást. Ki hát ez a sassellói fiatal lány, aki akkor fejezte be földi pályafutását, amikor mások igazából nekikezdenek?

Chiara Badano tizennyolc évéből leginkább csak epizódok maradtak fenn. Nem tett világrengetően nagy dolgokat, nem volt csodagyerek, csak egy rendkívül vidám, eleven kislány. *„Chiara csupa élet volt, csupa frissesség, egy kicsit bolondos kislány és nagyon szimpatikus játszótárs. Mindenkinek elmondta az örömét, és mindig mosolygott: a tisztaság sosem tűnt el a tekintetéből. Az életkedv volt a legtöbbre értékelt tulajdonsága."* Ahogy Luciának, akkori barátnőjének szavait olvasom, a gyermek Szent Erzsébetet juttatja eszembe. Milyen mások a mi emberi elvárásaink a szentekkel szemben: legyenek kellően komolyak, sőt komorak – csak semmi vidámkodás! Úgy látszik, Isten „ízlése" kicsit más…

Ahogy serdülni kezd, mint minden más kamasz, rendszeresen összejár barátaival a közeli kávézóban, hétvégenként elmennek pizzázni. Köznapi értelemben véve is „teljesen normális" életet él. Édesanyja egyszer rá is kérdez, beszél-e társainak Jézusról. De ő nem *beszélni* akar Jézusról, hanem *adni Őt*: a többiek türelmes meghallgatásával, a viselkedésével és mindenekelőtt a szeretetével. Hát igen, ez a nehezebb út – sokan hajlanánk rá, hogy inkább az előbbit válasszuk.

Chiara életében igen jelentős szerepe van a Fokoláré mozgalomnak, amivel kilenc évesen ismerkedik meg. Chiara Lubich, az alapító, nevezi őt el „Lucé"-nak, azaz „Fény"-nek, sugárzó életére utalva. De Luce sosem téveszti szem elől az igazi Fényforrást, Krisztust, akire egész életét rátette.

Egyik levelében így ír: *»Új fényben fedeztem fel az evangéliumot. […]. Most azt szeretném, hogy ez a csodálatos könyv legyen az életem egyetlen célja. Nem szeretnék, és nem is maradhatok analfabéta egy ilyen különleges üzenettel szemben«.* – Milyen bátor határozottság! A boldoggáavatást vezető bíboros is erre szólította fel a fiatalokat és a felnőtteket: *„Ne maradjatok <analfabéták>!"* – Pedig mennyivel könnyebb „menekülőre fogni" valahogy így: „Nem tudom, mit akar tőlem Isten. Nem értem…" Aztán vakvágányon ácsorogni évekig-évtizedekig…

Aki azonban ilyen egyértelműen Istent választja, annak életében nem szoktak késlekedni a próbatételek: Chiaránál tizenhét évesen csontrákot diagnosztizálnak. A lány döbbenetesen higgadt: *»Nem fogok meggyógyulni, ezt megértettem: Isten akaratát kell tennem, és kész vagyok rá, hogy megtegyem«.* Betegségét (szó szerint) emberfeletti erővel és derűvel viseli. Az édesapa meséli: *„Egyszer mondtam Maria Teresának,* (az édesanyának – szerző megjegyz.) *hogy amikor benyitunk hozzá, mindig mosolyog… De valahogy nem tudtam megérteni ezt. Azt hittük, miattunk mosolyog. Aztán néha benéztem hozzá a kulcslyukon, hogy megértsem, milyen, amikor senki sem látja. És megértettem, hogy Chiara mindig ilyen."*

Betegsége egyre súlyosbodik, elveszti járóképességét is. Többször mondogatja, hogy ha választania kéne aközött, hogy járni tudjon vagy a mennyországba jusson, habozás nélkül az utóbbi mellett döntene, leginkább azért, hogy Jézusával találkozhasson. Nem akarja elkerülni a szenvedéseket. A morfiumot visszautasítja, mert a kábulatot nem lehet odaajánlani semmiért, de nem *keresi* a fájdalmat: sem a testi, sem a lelki kínokat. Utolsó karácsonyát nagyon szeretné otthon tölteni, ha már úgyis meg kell halnia – de engedelmességből hagyja, hogy a kórházba vigyék. Tudatosan készül a halálára: a temetésre mennyasszonyi ruhát választ. Legyen ünnep, és senki ne sírjon, hiszen a Jegyes látogat el hozzá. Néhányan egy csokor boglárkát küldenek neki: *„De szép, pont esküvőre való!"* – mondja.

Halála előtt mindenkitől el akar búcsúzni: bár alig van ereje, minden családtaghoz, baráthoz, látogatóhoz van egy kedves gesztusa. Egyik barátjának, Giulianónak, ezt mondja: *„Vennünk kell a bátorságot, hogy félretegyük a nagyravágyást és a terveket, amik lerombolják az élet igazi értelmét, ami a hit Isten szeretetében és semmi más."* – Milyen kemény beszéd ez egy ifjú embertől, akinek még tele kellene lennie tervekkel! És mégis, Chiara képes mindezt – Szent Pállal szólva – szemétnek tekinteni úgy, hogy közben nem keseredik bele ezek felajánlásába, hanem mindez „jó illatú áldozattá" válik tőle. A kórházban minden körülötte lévő testi-lelki szenvedőt vígasztal. Annak ellenére vagy azzal együtt, hogy ágyhoz kötött beteg, mély közösséget él meg a családjával, barátaival, a Fokoláré mozgalom tagjaival és minden szenvedővel. Halála előtt így búcsúzik el: *„Anya, légy boldog, mert én az vagyok! Szia!"* Utolsónak odaadományozza a szaruhártyáit. Tisztán és jól beszél róla, ez az ajándéka.

Amilyen gyorsan terjedt életszentségének a híre, úgy terem egyre több „gyümölcs” ennek nyomában. A Vatikán ezek alapján döntött a boldoggáavatásról. *„Csak hálával és csodálattal tekinthetünk arra az ajándékra, amit Chiara Luce Badano jelent számunkra és az egész egyház számára. Tanúságtételén keresztül Isten arra késztet, főként benneteket, fiatalokat, soha ne fojtsátok el magatokban azt a fiatalos vágyat, hogy életetek több legyen, a – sokszor persze helyes igények közt leélt – mindennapiságnál; hogy életetek távlatokat kapjon, teljes szépséget, és képesek legyetek arra az egyetemes szeretetre, melyet Isten pecsételt az ember természetébe, amikor saját képmására megalkotta őt.”* – fejezte be beszédét Bertone bíboros a római szertartáson.

És hogy mit jelent ez számomra? – Azt, hogy a szív mélye nem „újraírható CD”: az ember vagy az Isten által beléírt törvény szerint lesz boldog – vagy sehogy.

BOLDOG CHIARA LUCE, JÁRJ KÖZBEN ÉRTÜNK! AMEN.

Bánfalvi Bella

(Az idézetek a Magyar Kurír „Epizódok Chiara Luce Badano életéből I.-II.” és „Bertone bíboros a fiatalokhoz Chiara Luce Badano boldoggáavatásán” c. cikkeiből valók.)

SZENTMISÉINK RENDJE:

Taksony
Szent Anna templom
vasárnap ½ 9 óra,
hétköznap hétfőn és pénteken,
valamint szombat este 6 óra,
kedd reggel 8 óra

Dunaharaszti
Szent István plébániatemplom
vasárnap
reggel 7 óra és de ½ 11 óra,
hétköznap hétfőtől csütörtökig
reggel 7 óra,
elsőpénteken este ½ 5 óra

Ligeti Szent Imre kápolna
vasárnap de ½ 10 óra,
pénteken reggel 7 óra,
szombaton este ½ 5 óra

***

Fogadóóra:
A dunaharaszti Főplébánián
szerdán du 4-6 óráig
(kivéve ünnepek)

Dunaharaszti
Szent Erzsébet karitász hírek

A Ruff-pékségnek tisztelettel megköszönjük az ajándékba sütött Szent-Erzsébet-kenyeret!

Köszönjük Bagó Évának és Lillának a szép, kézi munkával készült karácsonyi mécseseket, amelyeket – több ajándéktárgy között – a városi jótékonysági vásáron, a Kerkai parkban, november 28-án és december 19-én, 17 órától megvásárolhattak az érdeklődők.

Itt a jótékonysági vásáron kapható az *„Egymillió csillag a szegényekért” gyertya. A* gyertyákért adott adományokból származó összeget a Nemzetközi Karitász minden országban (mi itt Dunaharasztin), a hátrányos helyzetűek megsegítésére fordítja. A gyertya fénye a szeretet lángját szimbolizálja, a körülöttünk élő szegényekre; a megélhetési gondokkal küzdőkre szeretné a figyelmet irányítani.

Ruhaosztást / ruhaátvételt tartunk
január 14-én és **21-**én ; **február 4**-én és **február 11**-én
(pénteki napokon),
a Fő út 73-ban (a Szent István Főplébánia mellett), délután
16.30-18 óráig.

Az elvitt ruhaneműekért szerény összeget elfogadunk, hogy a még szegényebbeknek segíthessünk. Az érdeklődőket szeretettel várjuk!

Köszönjük 2010-ben az adományokat, a kedves figyelmet, a segítséget; Jézusnak adtátok mindezt a jót!

Mindenkinek áldott karácsonyt és békés, boldog, új évet kívánunk!

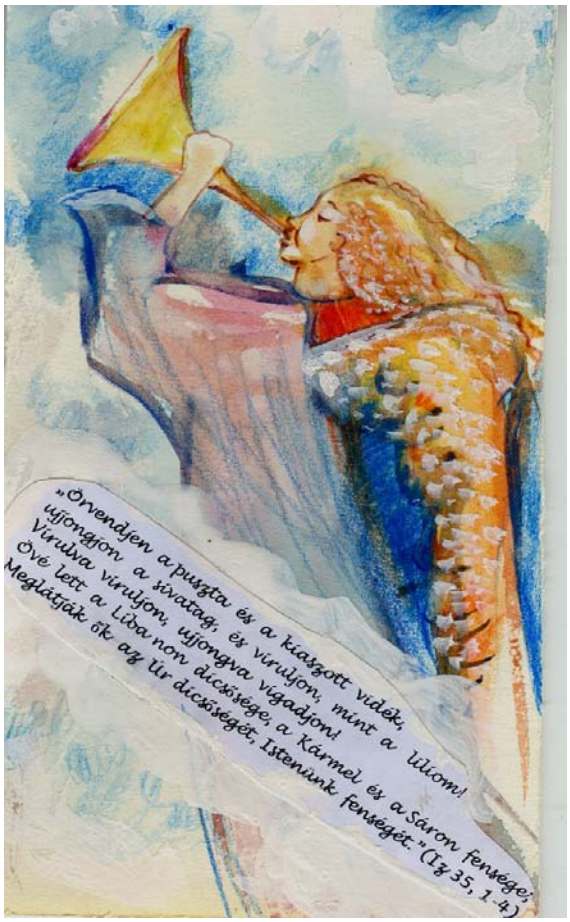

Wass Albert:
ADJÁTOK VISSZA A HEGYEIMET!
(részlet)

Éjszaka elállt az eső. A levegő megcsípősödött, s reggelre dér lepett mindent. Napkelte után elindultam, hogy lőjjek valami húst, de alig tértem ki a plájra, valahol fönt a Pávelben megszólalt egy géppisztoly, és utána még egy. A sorozatok végigropogtak a patakok fölött. Behúzódtam egy fiatal fenyvesbe, és áldottam az Istent, hogy elvitte a havat, s vele a nyomainkat is. Később kiabálást hallottam lentről. Még egy darabig ott lapultam és a plájt figyeltem, de nem mozdult semmi. Akkor visszamentem a barlanghoz. Azok is hallották a géppisztolyokat, és eloltották a tüzet, nehogy a füst elárulhassa a búvóhelyünket. Ott ültünk a sziklákon egész délután és figyeltünk, de nem hallatszott több semmi. Este sem gyújtottunk tüzet. Ültünk a sötétben és arra gondoltunk, hogy az ember úgy él már, mint a vad, akire vadásznak.

Régen sötét volt már, mikor a sziklák között hirtelen mozgás hallatszott. Fegyvereink után kaptunk és lehasaltunk a barlang szájába.

A mozgás az ösvény felöl jött. Akkor jött fel a hold éppen, és a derengésben látni lehetett, ahogy több ember egymás nyomában igyekezett felénk. A kovács emelni kezdte a puskát.

– Várj – súgtam oda neki – hátha….

Ekkor megszólalt ott kint egy hang.

– Mi vagyunk, nehogy belénk puskázzatok!

Megismertük a báró hangját. Mögötte ott jött dideregve a doktorkisasszony és még egy tucat ember.

– Vadászatot rendeztek reánk – mondotta a báró. – Gyergyó felől jöttek. Valaki elárulhatta, hogy a Magurán vagyunk. Szétugrottunk, de a Pávelben mégis elértek kettőt. Elfogták őket, vagy agyonlőtték. Egyik a besztercei román esperes fia volt, aki annak idején a vasgárdistákhoz tartozott…

Az emberek bejöttek a barlangba. Rongyosak voltak és soványak, szakállasok és mogorvák. De mindegyiküknél volt fegyver.

– Hova lettek? – kérdeztem a bárót.

– Átmentek Fileházának – felelte –, követtem őket egy darabig. Tüzet gyújthatsz nyugodtan.

Meggyújtottam a tüzet. A doktorkisasszony vacogva kuporodott le mellé. A láng megvilágította az arcomat és megismert.

– Te vagy az? – kérdezte és szemében öröm csillant föl. – Mit üzent a vőlegényem? Jön már?

Az emberek kíváncsian néztek reám. És én feltérdeltem a tűz mellett és mondtam:

– A főhadnagy úr azt üzeni a kisasszonynak, hogy jönni fog, ha itt lesz az ideje, röpülni fog, mint a madár. De most várni kell.

– Várni kell… – suttogta a doktorkisasszony, és a hold megvilágította sápadtan az arcát, és a szája mosolygott, és a szeméből könnyek hullottak alá.

Aztán ott éltünk a barlangban együtt, mint egy csorda farkas.

Jött a tél, és jöttek új emberek közénk, mindenfélék. Asszonyok is. Mind olyan kivertek, otthontalanok, üldözöttek. Szerencsére nagy volt a barlang és elfértünk benne. Mogorvák voltunk és harapósak, mint a farkasok éppen. Abból éltünk, amit elvettünk másoktól. Nappal jártunk már, és többen együtt. Mikor megnőtt a hó, lesbe álltunk az országutak mellett, és nem szekerekre vadásztunk már, hanem teherautókra, olyanokra, amelyikeken katonák ültek. Vadak voltunk és gonoszak. Rablók. És egyre többen gyűltünk össze ott a sziklák között. Lent a völgyekben akkor terelték el a férfiakat csapatostul Oroszországba, bányamunkára, és sokan megszöktek a sorból. És azok odagyűltek hozzánk.

És sokat gondolkoztam akkoriban a sorsról, ami reánk vár, és nem láttam egyebet, mint hogy rendre majd agyonvernek és lelőnek bennünket, mint ahogy agyonverik és lelövik a ragadozó vadállatokat. Rendre, egyenként, ahogy sorra kerülnek. És néha valóban lelőttek közülünk egyet-egyet, és ilyenkor napokig nem szóltunk egymáshoz. Én pedig éjszakánként a tűznél nyomoztam az életemet visszafele, mint ahogy lőtt vadat nyomoz az ember, hogy megtalálja a vadászt, aki meglőtte. Én is kerestem azt, aki engem meglőtt, aki elpusztította az életemet, aki rablóvá tett. És odajutottam el mindig, hogy azért lettem rabló, mert nem dolgozhatok egyebet, mert ha lemegyek az emberek közé, akkor elfognak. És hogy mindez azért van, mert annak idején, amikor a papírokat osztogatták, nekem nem jutott. Azért nem jutott, mert én megszöktem a hadifogságból. Megszöktem, mert a fogság nem embernek való, s mert nem érdemeltem meg a fogságot. Hiszen nem vétettem egyebet, minthogy a hazámat védtem. Védtem, mert így kívánta a tisztesség és a becsület. És itt úgy éreztem, hogy végére jutottam a nyomnak és megleltem azt, aki lelőtt. Nem tudtam megvédeni a hazámat, sem az otthonomat, sem Anikót, sem kicsi Andrist, és azért kellett rablóvá legyek, veszett farkassá. És eszembe jutott a zászlós úr, aki azt mondta: ha elveszítjük a háborút, nincsen Isten. És én is azt mondtam sok-sok éjszakán keresztül ott a barlangban, a tűznél: nincsen Isten. Aztán eljött a nap, amikor elmondhattam ezt egy papnak is, ott a tűz mellett, éjjel.

A pap valahonnan Gyergyóból került oda. A báró akadt reá farkasvadászat közben. Valahol a Magura túlsó lejtőjén, és elhozta, hogy meg ne fagyjon a hóban, kemény tél volt már akkor, talán december eleje. A hó vastagon állt a hegyeken. Csupa vér volt a pap, és a báró a hátán hozta el, mert már nem tudott járni a gyöngeségtől. Véres sebek éktelenkedtek az arcán és a testén, és látni lehetett, hogy korbácsveréstől való sebek voltak. Pálinkát itattunk vele, aztán enni adtunk neki, fiatal ember volt még, és így néhány nap alatt kiheverte a bajt. Megtudtuk, hogy a templomban hangos szóval kérte az Istent egy vasárnapon, mentené meg a népet az

ördögtől, és másnap már vitték is bilincsben. Amíg verték, minden ütésnél és minden rúgásnál megkérdezték tőle, hogy segít-e már rajta az Isten? És egy éjszaka, amikor csak ketten ültünk a tűznél, megkérdeztem én is tőle ezt. Hogy vajon az Isten meghallgatta-e az imádságot, amelyikért a verést kapta?
– Az Isten mindent meghallgat – felelte a pap.
– És mikor segít azokon, akik hozzá imádkoznak?
– Amikor eljön az idő.
Én akkor azt mondtam a papnak, hogy nem hiszek már az ilyen mesékben, és alighanem a zászlós úrnak volt igaza, amikor azt ordította a háború végén, hogy nincs Isten. A pap nem szólt semmit erre, csak szomorúan nézett bele a tűzbe. S hajnal fele, mikor már kezdtünk elaludni, ennyit mondott még:
– Majd eljön az idő, s én akkor emlékeztetlek téged. És akkor majd meglátod, hogy akik hisznek Őbenne, azoknak minden javukra vagyon.
De aztán telt az idő, és mi éltünk tovább, mint a farkasok, hó, fagy, vér és rablás között, és nem történt semmi. Csak ránk fagyott a piszok és a vér, mint egy keserű kéreg, és ránk fagyott a gazdátlanság és a magányosság, mintha nem is emberek lettünk volna, akiknek valaha házuk, otthonuk, családjuk és békességük volt ezen a földön. A napok teltek, reggelek, esték és éjszakák, éhezések, fázások, véres kalandok és rettenetes undorodások és havazás és csikorgó hó és dermedt csönd a hegyek közt, és kivertség és keserűség, és más semmi, semmi. Aztán jött egy éjszaka… és ez éjszaka karácsony éjszakája volt.
Egy asszonynak jutott az eszébe, hogy karácsony van. Különös, hogy az ilyesmi rendesen az asszonyoknak jut az eszükbe. Különös és szép.
Az asszony egyike volt azoknak, akiket az oroszok annak idején meztelenre vetkőztettek a templomban. Betegséget kapott, és ezt a betegséget úgy hurcolta magával, mint egy bosszúálló fegyvert. Ott lézengett vele másfél esztendőn keresztül a kantinok és a kaszárnyák körül, és görcsös vackorfabotjára egy rovást vésett föl, valahányszor tovább adhatta egynek azok közül, akik az életére rátapostak. Bosszúálló volt és kegyetlen. Azt beszélték róla, hogy egy tisztnek keresztülharapta a torkát, és hogy ez a tiszt volt, aki annak idején rászabadította embereit a templomra. Csíktól Nagyváradig gyalogolt a tiszt után, amíg meglelte, s közben másfél esztendő telt el, kaszárnyák és kantinok tövében, rongyokban és betegséggel a testében, másfél keserves esztendő. És a boton gyűltek a rovások, és végül Nagyváradon meglelte a tisztet és átharapta a torkát.
Azóta a halál járt vele az úton, és a halál éjszakázott mellette az utak árkában, és azt mondták, hogy a vasúti állomásokon vörös falragaszok hirdették a nevét, és ezer Sztálin-rubelt ígértek annak, aki a hóhér elé viszi. Nem tudom, mi volt az igaz ebből és mi nem. De az asszony huszonhatévesnek mondotta magát, és olyannak látszott, mintha hatvan lett volna, és rongyos volt, tetves és borzas. Valamikor háza volt lent Csíkban és földje, és két szép gyermeke, és az ura négyökrös gazda a faluban. Valamikor. És mindezekből csak egy betegség maradt a testében, s egy ádáz, kegyetlen düh azok ellen, akik beletapostak az életébe, odalent Csíkban. És ennek az asszonynak jutott az eszébe egyedül, hogy karácsony van.
Nem is gondoltam rá. Hogyan is gondolhattam volna: hármasba lestük az országutat egész napon át. Jégcsapok lógtak a sziklákról, és mi vacogva lapultunk a jégcsapok alatt, kezünket olykor a kőhöz verdestük, hogy ne gémberedjen meg a puskacsövön, és figyeltünk lefele az útra. A nap nem sütött. Köd ült a Maros fölött egész napon át, és odaragasztotta a hideget a sziklához és a hóba temetett erdőkhöz. A hó szürke volt tőle, és mi fáztunk. Az úton néha egy-egy magányos öregasszony ballagott át, és hallani lehetett, ahogy magában beszélt, Isten tudja, kivel. Néha batyus emberek jöttek hosszú, fáradt menetben, fegyveres katonák kísérték őket és nem lehetett hallani egyebet, mint a fáradt lépések csüggeteg csikorgását a havon, és néha a katonák idegenszavú káromkodását, ahogyan rárivalltak a maradozókra. Nyugatról haladtak kelet felé, mindig csak nyugatról kelet felé. És már régen nem lehetett látni őket, mikor a lépéseik még mindig ott nyöszörögtek a csöndben, és a káromkodások gonosz idegen szavai csattogtak a hegyek lábán, mint valami förtelmes véres ostor, és mi felnyögtünk ilyenkor és szorosabbra markoltuk a puskát ott fönt a sziklák között, és volt úgy, hogy valamelyikünknek megcsikordult a foga, és azt mondottuk:
– Ha még egy ilyen menet jön, közibük lövünk, a többit aztán lássa az Isten!
És még egy jött és még egy. És még egy. És nem lőtt a katonák közé egyikünk sem, mert sokan voltak, s mert hármunknak csak hét lövése volt már. Hogyan is gondolhattunk volna arra, hogy karácsony van.
Napnyugta felé végre meghallottunk egy teherautót. Lentről jött. Orosz katonai teherkocsi volt, és súlyosnak látszott. Az első lövést én adtam le, amikor a kocsi lent a kanyarnál szembe fordult velünk, és az üveg mögött látni lehetett a két ember arcát. Az ötödik lövésre megrándult a kocsi eleje, az út szélének szaladt és a sziklaperemen alábillent. Mint egy lőtt medve, úgy hempergett alá a Marosra.
Az egyik orosz még élt, annak kést nyomtunk a torkába. Aztán lehúztuk a lábukról a hócsizmákat és a kezükről a kesztyűket. Szerencsénk volt, mert a gépkocsi lőszert és élelmiszert szállított. Egyikünk őrt állt, mint rendesen, s a másik kettő sorra átcipelte a Maroson a ládákat és a zsákokat. Derékig gázoltunk a vízben, és a ruha keményre fagyott a testünkön. Az úton nem járt senki, és a köd is egyre sűrűbb lett. Gyorsan reánk szakadt az este. Honnan is tudhattuk volna, hogy éppen ezen az estén született meg a kicsi Jézus.
Mikor az utolsó ládát is áthoztuk, már sűrű sötétség volt. És akkor elindultunk föl a barlanghoz, hogy hírt vigyünk a többieknek. Zsebeinket megtömtük tölténnyel, és hátizsákunk feszesen dudorodott a kenyértől és a konzerves dobozoktól. Néhány üveg vodkát is találtunk. Aztán tapostuk a havat fölfele a Korbuly üverén, és még mindig nem gondoltunk arra, hogy karácsony van.

Nem volt csillag, a köd felért az égig. A gerincen megálltunk fújtatni, és megszagoltuk a levegőt.
– Havazás kellene – mondotta valamelyikünk –, mert gyűlnek a nyomok.
Napok óta ez a gond rágott mindannyiunkat. Gyűltek a nyomok, és az égből nem akart új hó hullani, hogy befödje őket, és félni lehetett attól, hogy ha megint vadászni kezdenek reánk, meglelik a barlangot is.
A barlang szájában égett a tűz, amikor fölértünk, és rőt fénye megvilágította a Butka katlanában a ködöt. A félszemű kovács ott guggolt a tűznél, és alighanem valami történetet mesélt újra a gyerekkorából. Odébb az öreg báró hasalt farkasbőrein, és fehér szakállán olvadt zúzmara csillogott.
Az adóhivatali írnok, rongyos kapcáit szárította, és csupasz talpait odatartotta melegedni a lángok elé. A doktorkisasszony egy szénaszálat rágott, és úgy bámult bele a tűzbe, mintha még mindig Barótot látta volna égni.
Beléptünk a tűz fénykörébe, és egyszerre valamennyien felénk fordultak. Meggyújtottam a tüzet. A doktorkisasszony vacogva kuporodott le a láng mellé. A láng megvilágította az arcomat, és megismert.
– Te vagy az?
A kovács abbahagyta a mesélést, a doktorkisasszony fölugrott.
– Találkoztatok a vőlegényemmel? Megmondtátok neki, hogy itt vagyok?
Én feleltem neki hármunk helyett, mint mindig:
– Azt üzeni a főhadnagy úr, hogy még nem jött el az idő.
– Még nem jött el az idő… – sóhajtotta tompán, és visszaült a tűzhöz.
A barlang mélyében mozgás támadt, és többen körénk gyűltek. Beszámoltunk a vadászatról. A szemek felcsillantak, és a bozontos arcokra kiült az öröm.
– Kenyeret eszünk, kenyeret! – ujjongott föl az írnok, és lyukas csizmáját földobta a levegőbe.
Kioldottuk a hátizsákjainkat, és szétosztottuk a kenyeret meg a konzerveket. Néhányan készülődni kezdtek le a Maroshoz, a holmi után. Az öreg báró kezébe vett egy vodkásüveget és vadászkésével kipiszkálta belőle a dugót.
– Adjon Isten mindenkinek vidám meghalást! – mondotta és szájához emelte az üveget. Nagyokat kortyolt, és minden kortynál mozdult egyet a szakálla. A barlang megtelt az evés és ivás hangulatával. A félszemű kovács keze aggodalmasan nyúlt ki a báró felé az üveg után, és éppen szólni akart valamit, amikor hirtelen a barlang sötét mélyéből előcsendült egy hang. Egy tiszta, kissé mély női hang. Énekelt. És azt énekelte:
– Mennyből az angyal…
És akkor egyszerre mindnyájan rádöbbentünk, hogy karácsony van. Az arcok elsápadtak. A kovács keze megállt a levegőben. Szája nyitva maradt és a félszeme elkezdett csillogni, fátylasan, furcsán. A báró kezéből kicsúszott az üveg, és koppant a kövön. Nem nyúlt utána senki. A doktorkisasszony térdre ereszkedett és összetette a két kezét, mint aki imádkozik, és szemében az őrültek földöntúli öröme izzott. És a betegtestű asszony, az, aki az idegen tiszt torkát átharapta, szép tiszta hangon énekelte bent a barlang mélyén, hogy „mennyből az angyal…"
Megkövülve álltunk, és lassan, egyenként levettük fejünkről a kucsmát. Hirtelen fojtott zokogás hallatszott, és mind odanéztünk. Az öreg báró nekitámasztotta ősz fejét a penészes sziklafalnak, és hajlott vállait rázta, rázta a zokogás.
És az asszony ott bent énekelt. És valamennyien, akik ottan álltunk, emlékeztünk valamire abban a percben, házra, asszonyra, gyermekre, régi karácsonyestékre, és ez az emlékezés sajgott. Mint az égett seb, és az

alacsony barlang megtelt körülöttünk súlyos, fekete sajgással. Valaki felnyögött tompán, és a félszemű kovács fogai megcsikordultak. És az asszony énekelt.
Az asszony énekelt. Egyedül énekelt, és mi álltunk mozdulatlanul és leszegett fejjel. És olyan volt, mintha valami csillogó, szép kísértet jelent volna meg a szemünk előtt, valami szép, szelíd és jó kísértet a múltból, és a szemeink megteltek könnyel, mert tudtuk, hogy kísértet csupán. Mert tudtuk, hogy aki meghalt, az nem támad föl többé, és ami elmúlt, az nem tér vissza soha.
Aztán az asszony hangja ott bent a sötétségben elcsuklott, és az ének belefulladt a siket csöndbe. Csak a báró zokogása hallatszott, és a tűznél ott térdelt imádkozó kezekkel a doktorkisasszony, és a szeme földöntúli ragyogással nézte a barlang penészes boltozatát, és olyan volt éppen, mint egy földre szállott angyal. Egy nehéz csizmába, ócska katonaruhába öltözött, álruhás angyal.
És akkor valahonnan előlépett a gyergyói pap és odaállt a tűz elé. Sovány, fehér arcán pirosan izzottak a korbácsütések nyomai. Összetette a kezét és mondta. Hangja mély volt és zengő, és a szavai megtöltötték a barlangot. És mi összetettük a kezünket, mint valamikor, midőn még templomba jártunk, és szemünk ott csüngött a pap összevert arcán. És a pap mondta:
–Testvéreim az Úrban! Hitet vallani jöttem tiközétek, és bizonyságot tenni a megszületett Jézus jászola előtt.

Hogy derüljön orcátok nagy-nagy örömre, mert megkönyörült rajtatok az Úr és az Ő szeme megszánakozott rajtatok! Mert íme kivezérelt e pusztulásnak földjéről véretekből való férfiakat és nőket, s kiválasztá őket a maga végtelen kegyelmével, hogy megőriztessék általuk e nemzet s kimentessék a gyehennának tüzéből. E magyar férfiak és nők ott élnek távol nyugaton, szabad emberek szabad földjén, élnek, imádkoznak és dolgoznak érettetek, s a magyar névnek tisztességet szereznek a földön. Bizony meghirdetem néktek, hogy úgy élnek ők, miként hajdanta az apostolok, szentségben és testvéri közösségben, és nincsen közöttük egy is erkölcs és hűség nélkül való! Hála legyen az Úrnak, hála és tisztesség, mert számlálva vannak már a förtelemnek órái e véresre taposott hazának földjén, s miként Csaba királyfi, úgy jönnek az igazságnak, az erkölcsnek és a szeretetnek mindent elsöprő erejével nyugaton munkálkodó véreink, kimenteni bennünket a gonoszságnak karmaiból! Alleluja, alleluja, áldassék az Úrnak neve!

Így mondta a pap, és mi mondtuk magunkban utána: alleluja, alleluja, áldassék az Úrnak neve, s áldottak legyenek véreink ott távol nyugaton, kik szabadulásunkon munkálkodnak, s kiknek ereje és nagy lelki tisztasága hasonlatos az apostolokéhoz. …

Hullott a hó és elfödte nyomunkat, hogy akik ránk akarnának törni, ne lelhessenek meg minket, és ne veszejthessenek el. De ugyanakkor olyan volt, mintha valahol bennünk is hó hullott volna, és ez a belső hó elfödte puhán a belső nyomokat is, melyek által önmagunkat veszejthettük volna el.

Másnap egész nap a barlangban ültünk, és harmadnap is. És közben a pap beszélt nekünk Istenről és Jézus Krisztusról, és arról, hogy miképpen váltja meg Jézus bűneitől a világot a szenvedéseken át. És elmondta, hogy amíg mi préda után jártunk, ő éjszakánként lement a völgyekbe, és bekopogtatott a házakba, és mindenütt csak szenvedést látott, de mindenütt ott látta a szenvedés mellett a hitet és a reménységet is, mert érzi már a világ, hogy Isten országának eljövetele nem késhetik soká.

Két napig beszélt nekünk a pap, és amikor nem beszélt, akkor énekeltünk, vagy gondolkoztunk a magunk dolgairól. És a harmadik éjszaka egyedül maradtam a pappal a tűznél. A többiek aludtak mind, csak mi ketten virrasztottunk. És akkor megkértem a papot, hogy beszéljen valamit az Istenről, azokról a magyarokról, akik nyugaton vannak. A pap azt felelte:

– Csak Istenről tudok beszélni, és arról, hogy akik Őbenne hisznek, el nem vesznek soha.

Aztán beszélni kezdett a magyarokról, akik nyugaton vannak.

Azon az éjszakán megértettem mindent, amit a pap mondott: Hogy Isten megbocsájtja a emberek bűneit, mert szereti őket, de a hibákat, amiket elkövetnek, nem teheti meg nem történtekké, és ezeknek a hibáknak a következményeit viselni kell.

Amit a pap mondott: hogy Isten azokat sújtja, akiket szeret, és amit a pap nem mondott: hogy ahol bűnösök háborúznak, ott mindig a gonoszabbik győz, és a kevésbé gonosznak megadja az Isten a módot, hogy a legyőzetés megaláztatásában és szenvedéseiben közelebb kerüljön az igazsághoz, és megtalálja az egyenes és tiszta utat, amelyik a békességhez vezet. Amit a pap mondott: hogy Istennek szeme az elnyomottakon vagyon, és amit nem mondott a pap: hogy az igazságot, a békét és a megértést mindig csak azok keresik a földön, akiket legyőztek és eltapostak.

Mindezt megértettem azon az éjszakán. És a pap elmondta még, hogy van a tengereken túl egy hatalmas ország, amit Amerikának hívnak. …Elmondta még a pap, hogy azok a magyarok, akik nyugatra szakadtak és szabad földön élhetnek, éjjelt és nappalt egybetéve dolgoznak azon, hogy tisztára mossák az igazságszeretet nagy népe előtt a mi igazságunkat, és emlékeztessék őket a szerződésre, amire esküt tettek… És végül azt mondotta még a pap, hogy ha valaki a szabad országok népéből csak egynek is fölnyitja a szemét, hogy tisztán láthasson a mi dolgunkban, és kinyitja a szívét, hogy megérezhesse a mi tragédiánkat, úgy többet és hasznosabbat cselekedett, mintha halomra öldösi idehaza megtévedt felebarátait, kik,bár gonoszságnak útján járnak, de éppen úgy Isten gyermekei, mint mi magunk. Ezeket mondotta a pap. És én akkor már tudtam, hogy mit kell cselekednem.

Virradt már, mikor fölálltam a tűz mellől. A barlangban ébredeztek az emberek. Szembefordultam velök és azt mondtam:

– Én most elmegyek. Elmegyek oda messze nyugatra, ahol szabad még az igazságot szólani, és beállok azok közé, akik úgy élnek, mint az apostolok. Tudom, hogy egyszerű és tanulatlan ember vagyok, s így nem lehetek apostol, csak szolga. De hű és becsületes szolga akarok lenni, és szolgálni akarom az igazságot. És addig megyek és addig beszélek, amíg meghallják a hangomat az idegenek, és megértik a szavamat. És nem lesz nyugvásom addig, míg föl nem ébrednek, s jóvá nem teszik azt, amit velünk szemben elmulasztottak. Isten engem úgy segéljen!

Ezeket mondtam. És az emberek némán álltak a barlangban és voltak, akik levették a kucsmájukat. Az öreg báró hozzám lépett, megölelt és szeméből könnyek peregtek alá a szakállára.

– Eredj, fiam, Isten segítsen. S ha valamikor visszatérhetsz ide, a szabadsággal együtt, úgy ne törődj azzal, ha mi addigra meg is döglöttünk, mint a kutyák.

A doktorkisasszony megcsókolt, és aztán elindultam. A kovács és a pap velem jöttek a plájig. A kovács félszeme csillogott nagyon, amikor megszorította a kezemet.

– Én az Istenről nem szólhatok – mondotta –, de tudnod kell, hogy mi várni fogunk reád idefönt, ha fagyökéren élünk is addig, s ha minden csepp vérünk el is csorog.

A pap magához ölelt, és nem mondott egy szót sem. Aztán mentem és nem néztem vissza többet. De éreztem, hogy ottan állottak mind a ketten a gerincen, és tekintetük úgy kísért kétoldalt, mint két szárnyas angyal. És ottan állanak ma is még. És várnak.

„Krisztus parancsai irányítanak bennünket, hogy a bűnt elkerüljük és a jót tegyük.
Ő azt akarja, hogy keressük Isten országát és az ő igazságát, hogy kövessük őt
a kereszthordozásban, hogy szelídek és alázatosak legyünk, ellenségeinket szeressük. …”

KRISZTUS: AZ ÚT
(A katolikus hit rövid összefoglalása: Éneklő Egyház c. imakönyvből)

GYERGYÓSZÉK AZ ADVENTBEN

Advent a **Karácsony** előtti bűnbánás, Jézus Krisztus születése várásának időszaka. Az Advent arra hívja fel a figyelmünket, hogy várnunk kell Jézus Krisztusnak a születését és ezt nem csak szavakkal, hanem tetteinkkel kell bizonyítsuk. Ebben az időszakban Jézus eljövetelére készülünk, a befele való fordulásra próbál bennünket irányítani, hangsúlyozni, azt, hogy önmagunkba nézéssel, az embertársainkra való odafigyeléssel készüljünk Jézus Krisztusnak a születésére. Az adventi koszorú jelzi, hogy mennyi van még karácsonyig, segít bennünket a ráhangolódásra, rákészülésre, a bűnbánásra. Az egyéni és közösségi felkészülésnek tulajdonképpen az a célja, hogy Jézus születésére készülve egy új állapotot érjünk el, kicsivel többek legyünk együtt, mint eddig.
Székelyföld keresztény lakossága a hagyományok felelevenítésével, megőrzésével igyekszik a jövő nemzetségnek átadni azokat a szép, egyházi szokásokat, amelyeket évszázadokon át az őseink megtartottak és nemzedékről nemzedékre átadtak. A világ változásával új szokásokat is bevezetnek, ezzel hozzájárulnak az emberek közötti kapcsolatok mélyebb, lelki közelségének erősítéséhez.
Gyergyószentmiklóson, Advent első vasárnapján az esti szentmisék után (két katolikus, egy örmény-katolikus és egy református egyház templomaiból) több százan gyűltek össze a város főterén is, az adventi koszorú első gyertyájának a meggyújtására várva. A körforgalomban kiépített óriás koszorún is felgyúlt az első gyertya, amely ugyanakkor az adventi vásár megnyitója is volt. A papok áldása után nem oszlott fel a tömeg, mivel a polgármesteri hivatal által készíttetett kis faházikókból ünnepi díszeket, kürtőskalácsot, teát, forralt bort kínáltak fel a részvevőknek. Igazi ünnepi hangulat alakult ki és folyamatosan tart az Advent ideje alatt Karácsonyig, Újévig a városban.

Az óriás koszorú Gyergyószentmiklós város központjának körforgalmában

Karitatív céllal városunkban idén is megtartották a hagyományos adventi vásárt. A bevételt a rászorulók megsegítésére fordítják. A római katolikus templom kertjében, valamint a város központjának parkjában nagy volt a sürgés-forgás, különböző lelkiségi csoportok, idősek, fiatalok, gyermekek és felnőttek kínálták eladásra a saját kezükkel készített emléktárgyakat: adventi koszorúkat, karácsonyfadíszeket, gyertyákat, képeslapokat, apró Mikulásokat és sok más ötletes tárgyat. A sok vásárlótól begyűlt pénzt a csoportok a szeretetkonyhának ajánlják fel, hogy örömet szerezzenek a rászorulóknak, a félárva gyerekeknek valamint ezek a városi Mikulás csomagjait gazdagítják. Az adventi vásár megteremtette a Karácsony hangulatát, és aki bármilyen kis összegre is vásárolt, azzal az érzéssel mehetett haza, hogy segített szebbé, boldogabbá tenni valakinek ezt az ünnepet.

Miklós (Mikulás) püspök érkezése a Szent István templomba

Advent időszakára esik a város névadójának az ünnepe, a Szent Miklós napok. A város vezetősége nagy hangsúlyt fektetett a méltó megünneplésére. Mozgósította a város összes civil és nem civil szervezeteit, egyesületeit, alapítványait. Többnapos, gazdag programokat szerveztek, melyek sportversenyek, kultúrműsorok, könyvbemutatók, szabadtéri koncertek, főzőverseny, műalkotások kiállítása valamint számos egyéb akciók a gyerekek, fiatalok, felnőttek részére. Záróaktusként a részvevő csoportok felvonultak a város főterén, díjakat osztottak ki és a hagyományos Mikulás-érkezéssel zárultak a városnapok.

Felvonulás a városban a városnapok záróünnepén

A búcsú-szentmisére, december 6-án, Miklós napján a kárpát-medence több helységéből (Magyarországról, Délvidékről) valamint a Gyergyói medence minden falujából érkeztek zarándokok. Mise után a város központjában a kikerülő következett, ahol a Szent Miklós szobrát a hagyományokhoz híven ökörszekérrel vitték, a fúvószenekar szent énekeinek kíséretében.

Székelyföldön, Gyergyói medence összes községeiben az Advent időszakában szorgalmason készülnek a Karácsony méltó megünneplésére.

Így például székely betlehem-készítő vetélkedőt szervez a szárhegyi plébánia. Az érdeklődőknek a Kisjézus születésének a Bibliából jól ismert jelenetét kell megformálniuk. A plébánia és a szárhegyi művelődési ház közössége a családok vagy egyének saját készítésű munkáit várja. A kiértékelőre december 19-én, advent negyedik vasárnapján kerül sor, délután 15 órakor a község kultúrotthonában. A zsűri jutalmakkal és oklevelekkel fogja értékelni a munkákat, melyek kiállításra is kerülnek.

Szent Miklós szobrát négyökrös szekérrel viszik a kikerülésen a központban

A Kisjézus születése helyének, körülményének bemutatása

Ebben a vetélkedőben a szárhegyi falu-turizmus keretében megalakult „TORZSÁSOK” egyesülete is – a helyi káposztatermelők alakították –, (melynek e sorok írója is tagja), készül a megméret-tetésre. Ez nem csak formaság, külsőség, fizikai jelenlét, hanem belső, lelki felkészülés is mindnyájunk részére. Az Advent üzenetei által megújulva várjuk a Kisjézus születésének napját, a szent Karácsonyt. Áldott, békés Karácsonyi ünnepet kívánok Krisztus Fénye minden olvasójának, Székelyföldről, testvéri szeretettel:

Gáspár József

Gáspár József ny. matematikatanár, Gyergyószárhegyen él. A magyarországi székhelyű Székelyföld Szerelmesei Egyesület elnökhelyettese. Dunaharaszti kötődése – az egyesület két elnökségi tagja dunaharaszti, s további hét tag él településünkön. Az egyesület országos, Magyarországról és Székelyföldről 70 tagot számlál, alapító oklevelében rögzítette a keresztény értékrend követését és terjesztését. Az egyesület jövő évi, őszi közgyűlését Dunaharasztiban tartja.

Hét magyar ferences vértanú

Assisi Szent Ferenc 1209-ben határozta el, hogy apostoli szegénységben folytatja életét. Durva csuhában, mezítláb, szegénységben prédikált a megtérésről. Hamarosan követte őt az első tanítvány, majd több barátja csatlakozott hozzájuk. Első tizenegy követőjével Rómába ment, majd III. Ince pápa engedélyével 1209. április 16-án megalapította a ferences rendet. A rend tagjait fráterekneknek, azaz testvéreknek nevezték. Céljuk az apostoloknak adott krisztusi útmutatás szerinti élet volt. Ennek érdekében szegénységi fogadalmat tettek, és vállalták, hogy életüket Isten szolgálatának rendelik alá. Szent Ferencnek a hosszú évszázadok alatt mindig akadtak követői, így olyan magyar ferencesek, akik Isten szolgálatát mindennél, saját életüknél is fontosabbnak tartották. Nemrég kelt szárnyra a hír, hogy a rend hét ferences vértanú boldoggá avatását kezdeményezte a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia támogatásával. Az előkészítő bizottság vezetője Kálmán Peregrin atya, a Magyarok Nagyasszonya Ferences Rendtartomány tagja. Az ő publikált kutatásai nyomán ismerhetjük meg a hét ferences papot és vértanúságukat.

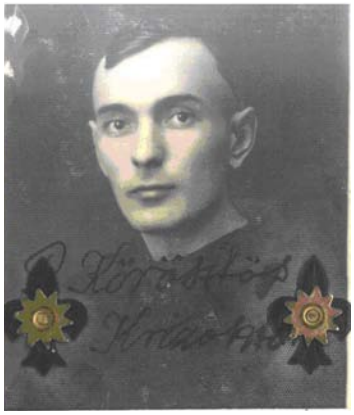

Körösztös Imre Krizosztom (1909–1944), 1932-ben lett pappá szentelve. Szécsényben, majd Mohácson teljesített szolgálatot, 1938-tól az amerikai magyarok papja volt. 1941-ben katonalelkészként az orosz frontra került, ahol részt vett csapatának sikeres hazamenekítésében. 1943 júliusában az újvidéki kolostor házfőnöke lett. A Don-kanyar szenvedéseit magán viselő papot környezete harmincöt éves kora ellenére csak „öregbarátnak" nevezte. 1944. október 23-án a várost szerb partizáncsapatok szállták meg. A veszélyt látva többször felajánlották neki a hazatelepülést. *„Miért fusson az ártatlan? Amíg hívek jönnek a templomba, a pap nem hagyhatja el a rábízottakat!"* – mondta az utolsó pillanatban is, és a fokozódó veszély ellenére sem hagyta el Újvidéket. Tito partizánjai néhány óra alatt összeszedték a magyar férfiakat. Azt mondták, hogy kiszűrik közülünk a bűnösöket, a többiek hazamehetnek. Egész listával rendelkeztek, melyen szerepelt Krizosztom atya is. Letartóztatása után betegségére tekintettel szabadon akarták bocsátani, de ő ezt csak rendtársaival együtt tudta volna elképzelni, így 1944. október 28-án többedmagával őt is kiemelték a tömegből. Este szórakozásként a partizánok hármasával összekötötték, majd harmonikaszó mellett futásra kényszerítették a kiemelt foglyokat. Énekelve, mulatva kínozták, ütlegelték, végül agyonverték őket, majd néhány teherautóval kivitték a tetemeiket a Duna-partra, ahol a holttesteket elásták. A barakkokban maradtak szemtanúi voltak társaik halálra kínzásának. Egyikük, Kamarás Mihály túlélte az elhurcolást, ma a budapesti Margit körúti ferences közösség tagja.

Mártírsors várt **Kovács Kristóf** (1914–1944) szerzetes papra is, aki 1944-ben külön kérte provinciálisát, hogy Újvidékre mehessen, mert vértanú akar lenni Krisztusért. Őt is letartóztatták, majd november 1-jén rendtársával, Kamarás Mihállyal együtt a menetben Pétervárad felé hajtották. A papokkal szemben különös kegyetlenséget tanúsítottak a partizánok, mert tevékenységüket fasiszta szolgálatnak minősítették, így amikor a két ferencest papi ruhában láttak, azt mondták, hogy ez nagyon jó, legalább viszik a gépfegyvert. A két atyát futva kényszerítették a fegyverhordozásra, Kristófot vasvesszővel, puskával ütötték. Homloka az ütésektől fölrepedt, a verésektől nem tudott menni, ezért le akarták lőni, de társai segítették. Később Indijja község határában – mivel fájdalmai következtében elájult – egy arra haladó orosz teherautóra fektették, de az őr felugrott és egy sorozatot lőtt a fekvő szerzetesbe, akinek utolsó szavai ezek voltak: „*Sic debuit esse"*, vagyis így kell ennek történnie.

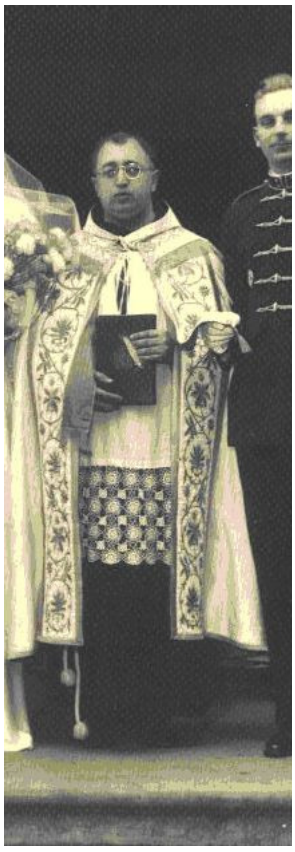

Hajnal Zénó (1900–1945) Nagyatád ferences rendfőnöke a háború utolsó szakaszában vált vértanúvá. A település a harcok ütközőzónájába került. A front közeledtével a katonaság elrendelte Nagyatád kiürítését. Ekkor Hajnal Zénó maga állt a nagyatádiak élére, az ő vezetésével vonultak ki az emberek Gyékényes felé. A falu határában a bolgár és A német csapatok keveredtek harcba egymással. Húsvétvasárnap volt. A bolgár katonák házról házra foglalták el a falut. Amikor a plébániához értek, onnan kiparancsolták Martincsevics Pál plébánost és a nála meghúzódó Hajnal Zénót is. Egy bolgár lovas katona a reverendát és ferences habitust viselő két pap láttán visszafordult, a

menekülő tömegből kiparancsolta, és agyonlőtte őket. Az otthonukat elhagyó magyarok közül csak őket végezték ki. *„Az emberek melletti kitartás itt ismét a vértanúság vállalását jelentette, az egyházi ruhát viselők szisztematikus kivégzése pedig nyilvánvaló bizonyítéka az egyház iránti gyűlöletnek.”* – írja róluk Kálmán Peregrin atya**.** Az újvidéki papok vértanúságában az évtizedek óta uszított szerbek vérszomjas magyargyűlölete is nagy szerepet játszott.

Kiss Szalézt (1904–1946), egy szegedi cipészmester gyermekét, 1928-ban szentelték pappá. Nemzete iránti elkötelezettségéből fakadóan sokszor kemény írásai gyakran jelentek meg a harmincas évek katolikus újságjában, a Korunk Szavában. Később öt évet töltött Amerikában, ahol több lapban is publikált. Mindig visszavágyott szülőföldjére, s 1942 januárjában az utolsó Európába induló személyhajóval hazatért. Debrecenben lett házfőnök és plébános. Szemben állt minden elnyomó rendszerrel, emiatt a Gestapo felfigyelt rá, de Gyöngyösre való áthelyezése – a ferences Hittudományi Főiskola pasztorális tanszékének tanára lett – megmentette. Legfontosabb feladatának az ifjúsággal való foglalkozást tartotta. Megalakította a Keresztény Demokratikus Ifjúsági Munkaközösséget, tagja, majd alelnöke lett a helyi Kisgazdapártnak. Ezzel kivívta az időközben hatalomra jutott kommunisták ellenszenvét is. 1946. április 28-án, Húsvét vasárnapján, több fiatallal együtt elhurcolták azzal az ürüggyel, hogy szervezője volt az 1945-46 folyamán, szovjet katonák ellen, Gyöngyösön elkövetett merényleteknek. Kiss Szaléz először az Andrássy út 60-ba került. Ott kezdték vallatni, kegyetlenül, válogatott módon kínozták. A jegyzőkönyvek szerint Szaléz atya beszámolt arról, mit gyóntak neki vádlott társai. Később szabadult fogolytársai szerint papjukat felismerhetetlenségig verték, de a gyónási titkot nem árulta el. A tárgyalást a szovjetek tolmács nélkül vezették, és Kiss Szaléz atyát Kizmann Ottóval, Bodnár Lászlóval és Kiss Sándorral együtt golyó általi halálra ítélték. A bíróság még magyarul sem tudott, az ítéletet mutogatással hozták a vádlottak tudomására. A többieket Szovjetunióban letöltendő kényszermunkára ítélték. Kiss Szaléz további sorsa bizonytalan. Egyesek szerint a pátert három társával együtt 1947 márciusában Sopronkőhidán kivégezték – ez tűnik valószínűbbnek –, mások azonban látni vélték egy szovjet bányában. Biztosat nem lehet tudni, sírja ismeretlen.

A hatvani ferencesekről a Dunaharasztin többször is járt egykori kitelepített, Zsákai Piroska is szót ejtett egyik előadásán. Hatvanban **Lukács László Pelbárt** (1916–1948) 30 éves ferences hittanár és nyelvész vörös posztó volt az ÁVÓ szemében. 1946 májusában tartóztattak le Zachar Imre Róbert, Farkas Imre Jozafát és P. Richter Károly Regalát lelkészekkel együtt. Ügyét a Kiss Szaléz-perhez csatolták. A koholt vád szerint összekötő volt Hatvan és Gyöngyös között a szovjetek elleni szervezkedésben, és tudott a gyöngyösi katonagyilkosságok előkészületeiről. A későbbi jogi vizsgálat bebizonyította, hogy tanúvallomását a kommunisták írták, a szövegben számtalan ellentmondás található. A ferences hittanár rendkívüli nagysága nemcsak tudásában mutatkozott meg, hanem hősies testvéri szeretetében is. Az ellene folytatott perben mindent magára vállalt, minden gyanút elhárított rendi testvéreiről, akiket bizonyítékok hiányában szabadon engedett a rendőrség. A magyar hatóságok Pelbárt atyát átadták a szovjet bíróságnak, és perét ugyanolyan jogellenes körülmények között tárgyalták, mint Szaléz atyáét. Az ártatlan papot tíz év kényszermunkára ítélték, és a Szovjetunióba, a Finn-Karéliában működő munkatáborba hurcolták. Betegségét nem kezelték megfelelően. Gégerákban halt meg, rabtársai szerint embertelen kínok között, 1948. április 18-án, melyről a Vöröskereszt küldött értesítést. Hamvai a munkatábor körül, ismeretlen helyen nyugszanak.

Kriszten Rafaelt (1899–1952) szintén Hatvanból hurcolták el 1950-ben. 1941 és 1946 között a Margit körúti rendház házfőnök-plébánosaként zsidókat menekített a katolikus egyházba, és sebesülten is több száz kilométeres gyaloglást vállalt, hogy a nunciatúrán kapott menleveleket a címzettekhez juttassa. 1949 augusztusában, már betegen került Hatvanba házfőnöknek. 1950. június 19-én, a szerzetesrendek elhurcolásának idején piarista szerzeteseket és szerzetesnőket deportáltak a kolostorba. A kommunista rendőrség, azt híresztelve, hogy a ferenceseket akarják elvinni, fellázította a lakosságot. Az emberek a templom elé vonultak, a rendőrség pedig felszólította Kriszten Rafaelt, hogy oszlassa fel a tömeget, amit a házfőnök nem tudott teljesíteni. Ezért éjszaka a rendőrség brutális módon feloszlatta a tüntetést, a kolostor lakóit pedig véresre verte. A négy ferencest az Andrássy út 60-ba szállították. Rafael atyát a demokratikus államrend megdöntésére irányuló szervezkedés címén életfogytiglani börtönre ítélték. Kriszten Rafael házfőnököt az ítélet kimondása után rendtársaival együtt Vácra szállították. 1952.

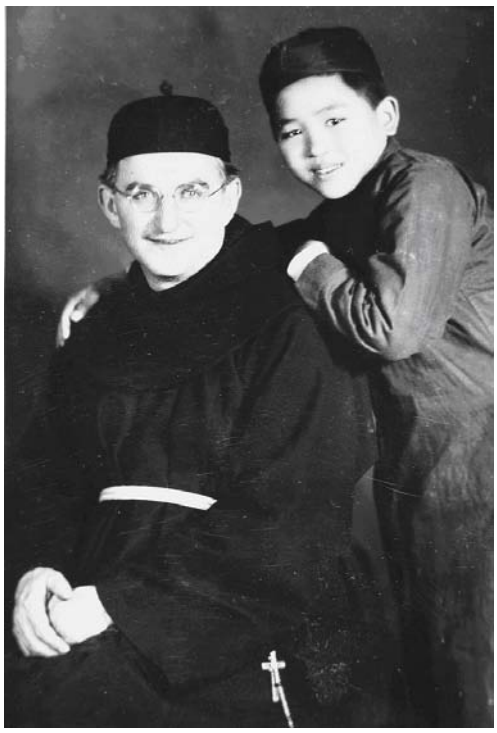

szeptember 15-én halt meg a börtön embertelen körülményei között. A börtönélet fizikai és lelki kínzásaira jellemző történet szerint egy téli napon kabátban, ing nélkül szállították át Rafael atyát egyik helyről a másikba. Amikor az őr meglátta a teherautóról leszálló ing nélküli rabot, gúnyosan így szólt: *„Te, pucér Krisztus, hol hagytad az ingedet?”*

Károlyi Bernát (1892–1954) is börtönben halt meg. Bernát atya 1929 és 1938 között a ferencesek kínai missziójának alapító vezetője volt. Missziós tevékenysége során az elhagyott, magatehetetlen betegeket ápolta, árvaházat alapított, iskolát, orvosi rendelőt létesített, letelepítette a Szatmári Irgalmas Nővérek Rendjét. 1938-ban jött vissza Magyarországra, ahol a misszió anyagi támogatásának szervezésén dolgozott, újságkiadással foglalkozott. A zsidóüldözés idején ferences habitust adott a menekülteknek, és abban rejtegette őket. A szovjet front előretörésekor Kecskemét város köztisztviselőinek távollétében ő irányította a várost, vezette a kórházat, ahova bevitte a házaknál hagyott betegeket, és ingyen konyhát nyitott a délről érkező menekülteknek. 1945-ben tiltakozott a kommunista rendőrség embertelen túlkapásai ellen. Zsidóellenesség és izgatás vádjával 1949. november 26-án letartóztatták. 1950. november 18-án, államrend elleni szervezkedés vádjával, bizonyítékok nélkül elítélték. A börtönben kegyetlenül kínozták, de Bernát atya megőrizte jóságát: titokban gyóntatott, mindenkit segített, bátorított. Súlyosbodó betegsége ellenére is helyén maradt, tudatosan vállalva a szenvedést és a vértanúságot. 1954. március 2-án halt meg a budapesti Rabkórházban, sírja a 301-es parcellájában található. *„Károlyi Bernát fogalom volt a rabok között, és ahol rettenthetetlen kis alakja feltűnt, sereglettek köré az emberek. Szerették, mert jóságos tekintete vigasztaló volt, és szavai gyógyítottak …”* – olvasható róla a rabtársaktól fennmaradt beszámolókban.

Hét szelíd és alázatos ferences, akik hitüknek, szerzetesi fogadalmuknak haláluk percében is eleget tettek. Boldoggá avatásuk nem csak a magyar, de az egész egyház jövője szempontjából is példaértékű lehet: *„ha a vértanúk vére a keresztények magvetése, akkor jogos az elvárás, hogy a harmadik évezredben felvirágozzék az egyház, főként ott, ahol a legtöbbet szenvedett a hitért és az evangéliumi tanúságtételért.”* – vallják XVI. Benedek pápa 2005. április 25-én, a Szent Pál bazilikában mondott szavait a kezdeményezők.

(Közreadja Gáll Sándor)

Az ünneplőbe öltözött Taksony.

Advent 3. vasárnapja

Szentmise gyerekszemmel

XVI. Benedek pápa 2005-ben a családról és a keresztény közösségről szóló római találkozón a következő bevezetőt mondta:

„Jól tudjuk, hogy a hiteles neveléshez nem elégséges az igaz elméletek vagy tanítások közvetítése. Ennél valami sokkal nagyobbra és emberibbre van szükség: arra a naponta megtapasztalható közelségre, amely a szeretet sajátja, s amelynek legkedvezőbb helye mindenekfelett a családi közösség, de megjelenik a plébánián is, az egyházi szervezetekben vagy mozgalmakban, ahol az emberek törődnek a testvéreikkel, mert Krisztusban szeretik őket, különösképpen a gyermekekkel, a fiatalokkal, de a felnőttekkel is, az idősekkel, a betegekkel és magukkal a családokkal.
A nevelők nagy védőszentje, Don Bosco így figyelmezette lelki gyermekeit: „a nevelés a szív dolga és Isten az egyedüli mestere”. (Epistolario 4, 28)

Bizonyára ennek a törődésnek egyik szép példája a gyermekmise. E szentmisék kifejezetten a gyermekeknek és természetesen családjuknak szólnak.

Megkérdeztünk néhány gyermeket, hogy mit is jelent nekik szentmisén lenni:

CSEND ÉS TALÁLKOZÁS
„Azért megyünk a templomba, hogy találkozhassunk Jézussal. A gyerekmisén jobban megértjük, hogy mit prédikál az atya, mert hozzánk szól, a gyerekekhez, a mi nyelvünkön. Szeretjük a csendet a templomban, mert ebben a csendben jó Jézussal találkozni, együtt imádkozni.
Az is jó a gyerekmisében, hogy a kisebb gyerekek is végig tudják hallgatni, mert rövidebb. Olyan énekeket énekelünk, amiket a hittan órán már tanultunk. Az atya egy példával vagy hasonlattal jobban érthetővé teszi a kisgyerekek számára az evangéliumot. A mise után jót játszunk a templomkertben egymással.” *(Dékány Dorottya és Szabolcs)*

KICSINYEK
„Az a jó, hogy lehet látni és vannak más gyerekek.” *(Pozsgai Csanád)*

ODAFORDULÁS
„Jó, hogy értelmesen és érthetően szólnak a gyerekekhez, és kérdeznek minket.” *(Pozsgai Bálint)*

„Olyan dolgokról beszél az atya, amiket megértünk, és úgy is mondja, hogy megértsük.” *(Pozsgai Dániel)*

TANÚSÁGTÉTEL
„…atyával elénekeltük, eljátszottuk kedvenc énekem:
Kicsiny kis fényemmel világítani fogok…
Elrejtsem e fényemet? Nem! Világítani fogok!
Idom Őt mindennap és mindenhol…” *(Fülöp Nóra)*

JELENLÉT
„Tetszik, hogy OTT lehetek,
és ott találkozhatok Jézussal”. (Németh Bálint)
„Nekem minden jó!” *(Pozsgai Cicelle)*

ÁLDÁS
„Kis keresztet kaptam.” *(Németh Anna)*

(Közreadja Némethné Tóth Ágnes)

Téged illet a dicsőség
Dicsérjétek gyermekek az Urat,
Dicsérjétek az Úr nevét,
Dicsérünk téged,
himnuszokkal ünneplünk.
Nagy dicsőségedért áldunk.
Úr, Isten, Atyja Krisztusnak,
az ártatlan Báránynak,
Aki elveszi a világ bűneit.
Téged illet a dicséret,
Téged illet minden himnusz,
Téged illet a dicsőség,
Atya, Fiú és Szentlélek,
századok századain át.

(6. századi egyiptomi imádság)

Equipes Notre Dame – közösségben Jézussal

Két éve működik Dunaharasztin az E.N.D. közösség (Equipes Notre Dame, Együtt Nagyasszonyunk Dicsőségére), mint katolikus házastársi mozgalom, amelyet jelenleg öt házaspár és Berci atya, kísérő papként alkot. Hála Istennek most alakul egy újabb csoport is fiatal házaspárokkal. Az E.N.D. célja, hogy házasságunkban a házasság szentségét a lehető legteljesebben meg tudjuk élni; Krisztus jelen legyen köztünk és családjainkban. „Azt is mondom nektek: Ha ketten közületek egyetértve kérnek valamit a földön, meg fogják kapni mennyei Atyámtól. Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük (Mt 18,19-20).

Közösségi alkalmainkat havonta tartjuk, mindig más-más család látja vendégül a többieket. Együttlétünk alapja a megosztás: közösen költjük el a vacsorát, eközben megbeszéljük, melyik családdal mi történt az előző hónapban. Közös imánk a találkozás legfontosabb része. Ezután egy témát vitatunk meg. Majd megosztjuk társainkkal, mennyiben sikerült az előző hónapban az ún. sarkalatos pontokat megvalósítanunk. Ez az E.N.D. házastársi „regulája”, amely segít bennünket, hogy Istent megismerni törekedjünk, és Őt tudjuk szolgálni. Néha játszunk, ezáltal is jobban megismerjük egymást. Végül elimádkozzuk a Magnificatot – Mária oltalmában élünk –, és Berci atya áldásával térünk haza otthonainkba.

Házastársi szabályzatunk, amelyet fokozatosan próbálunk életünkben megvalósítani:

1. A Szentírás rendszeres olvasása.
2. Minden nap személyes imádságban találkozunk Istennel. Imádkozzuk az E.N.D. himnuszát, a Magnificatot.
3. Minden nap imádkozunk házastársunkkal és családunkkal.
4. Minden hónapban időt szakítanak a házaspárok arra, hogy „igazi” találkozásban őszintén beszélgessenek egymással. Ez az „éberség órája”.
5. Életszabályunkban rejtőzik az E.N.D. sajátos karizmája: A mindennapos, mások számára talán jelentéktelennek tűnő jócselekedeteink, önmegtagadásaink közelebb visznek házastársunkon keresztül Istenhez.
6. Minden évben részt veszünk közös lelkigyakorlaton. Az idén Iszkaszentgyörgyön megélhettük közösségünk lelki megújulását Berci atyával együtt, Varga Lászlónak, a kaposvári Szent Imre-templom plébánosának lelki vezetésével.

Az E.N.D. kiváló lehetőséget teremt arra, hogy egyre jobban megismerjük egymást, a felebaráti szeretet légkörében megéljük és gyakoroljuk a kölcsönös segítségnyújtást, hogy a megosztások által, a személyes példákon és tapasztalatokon keresztül tanuljunk egymástól, testvéreinktől Krisztusban. Az E.N.D. egyben feladat is. Mindannyiunknak azon kell munkálkodnunk, hogy a közösségünket – ahogy a házasságunkat is – fokozatosan építsük, tartalommal töltsük meg. Szeretnénk elérni, hogy csoportunk valódi keresztény közösséggé váljon, amelyből mindannyian erőt meríthetünk, olyan közösséggé, ahol mindannyian megerősödhetünk hitünkben, hogy érett keresztényként lehessünk jelen a világban. Legfontosabb közös célunk: a csoportot alkotó házaspárok emberi és keresztény töltődése, emelkedése. Az a házaspár, amely emberileg és keresztényi értelemben fejlődik, egyre jobban tudja szolgálni embertársait, és egyre jobban fog tudni apostolkodni is. Bár tisztában vagyunk vele, hogy ez a cél egyenként meghaladja az erőinket, de éppen ezért vagyunk együtt, ezért alkotunk közösséget. Ahogy azt az E.N.D. alapdokumentuma megfogalmazza: „Mivel ismerik, ha nem is akaratuknak, de erejüknek a gyengeségét, határait, mivel azt tapasztalják a mindennapokban, hogy milyen nehéz a világban keresztényként élni, de hisznek a felebaráti segítségnyújtás megingathatatlan erejében, elhatározták, hogy közösséget alkotnak.” Igen, a magunk ereje kevés céljaink eléréséhez, ám Jézussal, aki mindig jelen van velünk, semmi sem lehetetlen. Ennek a gondolatnak az alkalomról alkalomra történő megtapasztalása lendít minket tovább, egyre feljebb, az Úr felé.

Dékány Zsolt és Németh Árpád

Lev Tolsztoj: PANOV BÁCSI KARÁCSONYA

Élt egyszer, valamikor réges-régen, egy messzi orosz falucskában egy öreg cipészmester.

Panov volt a neve, ám senki sem nevezte Panovnak, vagy Panov úrnak, de még csak Panov cipésznek sem. Bárkivel találkozott, mindenki egyszerűen Panov bácsinak szólította. Panov bácsi nem volt túl gazdag. Egyetlenegy piciny kis szobával rendelkezett, melynek ablaka az utcára nézett. Ebben a szobácskában élt, és itt készítette, foltozgatta, javítgatta szorgalmasan a cipőket.

Azonban azt sem állíthatjuk róla, hogy szegénységben élt, hisz voltak szerszámai, volt egy ütött-kopott tűzhelye, amelyen megfőzhette ebédjét, amely mellett melengethette meggémberedett tagjait; egy nagy fonott széke, melyben néha-néha megpihent, sőt olykor el is szundikált; egy jó erős ágya férctakaróval, na meg egy kis olajlámpája, amelyet akkor gyújtott meg, amikor ráköszöntött az esti sötétség. És az emberek állandóan jöttek hozzá. Hol új cipőt rendeltek nála, hol foltozni, talpalni, esetleg új sarkat rakatni hozták régi lábbelijüket. Így aztán Panov bácsinak mindig volt elegendő pénze, hogy kenyeret vásároljon a péknél, kávét vegyen a szatócsnál, vagy beszerezze a káposztát kedvenc leveséhez.

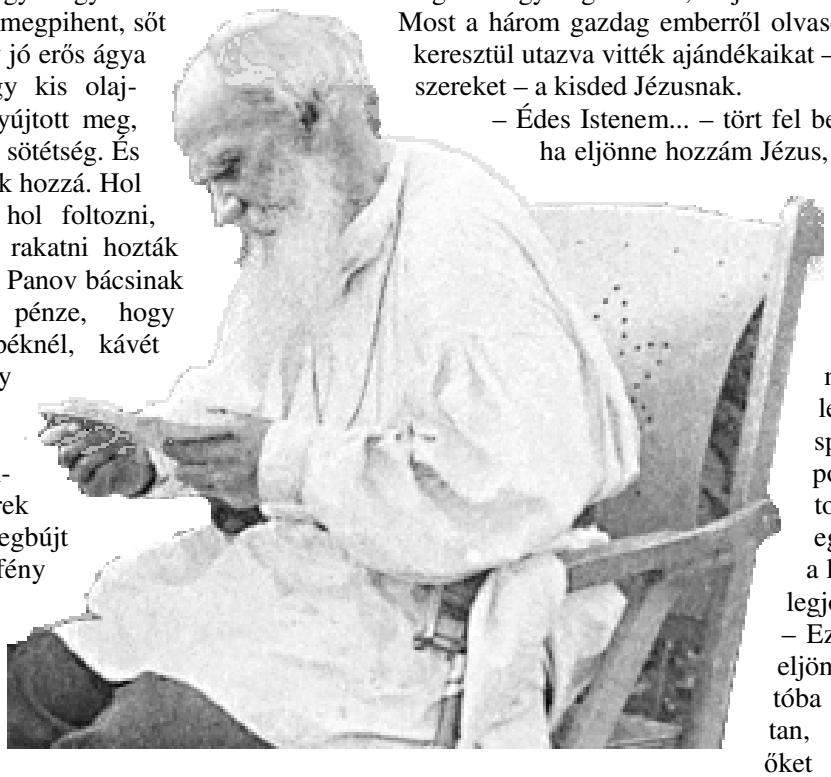

Az öreg cipészmester boldog volt. Kicsiny, kerek szemüvege mögött megbújt szeméből mindig vidám fény sugárzott. Szeretett énekelni, szívesen fütyörészett, és az utcán mindig jókedvűen köszöntötte ismerőseit.

Ezen a napon azonban másként alakultak a dolgok. Panov bácsi szomorúan állt szobácskájának ablakánál. Elhunyt felesége jutott az eszébe, meg a fiai és lányai, akik rég elhagyták a családi fészket. Karácsony előestéje volt, családi ünnep, amikor együtt van a család, csak neki kell egyedül töltenie ezt az estét. Nézte a szomszédos, gyertyák és lámpák fényétől világos ablakokat, amelyek mögött néhol feldíszített karácsonyfákat is megpillantott. Az utcáról játszadozó gyermekek ricsaja, felszabadult kacagása hallatszott be szobájába, ajtaja repedésein keresztül pedig a karácsonyi sült hús orrcsiklandozó illata lopta be magát a kicsiny cipészműhelybe.

– Istenem, Istenem – mondta szomorúan, fejét csóválva Panov bácsi. – Istenem, Istenem – ismételgette, miközben szemében kialudt a vidám fény.

Aztán egy nagyot sóhajtott, meggyújtotta az olajlámpát, odasétált a magas polchoz, és leemelt róla egy régi, megsárgult könyvet.

Lesöpörte munkaasztaláról az ott maradt kis bőrdarabokat, kávét tett föl a tűzhelyre, majd kényelmesen helyet foglalva nagy fonott székében olvasáshoz kezdett. Mivel soha életében nem járt iskolába, csak nagyon-nagyon lassan tudott olvasni. Ujjával gondosan kísérte a sorokat, s minden egyes szótagot hangosan mondott ki.

A történet karácsonyról szólt. Arról, hogy egy Jézus nevű kisfiú nem meleg szobában született, hanem istállóban, mivel szülei nem kaptak szállást a vendégfogadóban.

– Lám, lám – dünnyögte Panov bácsi a bajszát pödörgetve. Ha ide jöttek volna, nálam megalhattak volna. Betakartam volna a kisgyermeket fércpaplanommal, és eljátszadoztam volna vele.

Panov bácsi fölkelt székéből, és megpiszkálta a tüzet. Odakint sűrűbbé vált a köd, a szobára is vastagabb sötétség borult, így hát felerősítette egy kicsit a lámpáját. Töltött magának egy bögre kávét, majd visszatért a könyvhöz.

Most a három gazdag emberről olvasott, akik sivatagokon keresztül utazva vitték ajándékaikat – aranyat és illatos fűszereket – a kisded Jézusnak.

– Édes Istenem... – tört fel belőle a szó –, de hisz ha eljönne hozzám Jézus, nem tudnék mit adni neki! Aztán hirtelen elmosolyodott, szemében ismét ott bujkált a vidám fény, fölkelt az asztaltól, odalépett a magas polchoz, és leemelt róla egy spárgával átkötözött, poros dobozt. Felnyitotta s kivett belőle egy pár apró cipőt. Ez a két kis cipő volt élete legjobb munkája.

– Ezeket adnám neki, ha eljönne hozzám látogatóba – mondta határozottan, majd visszahelyezte őket a polcra, ő maga pedig ismét helyet foglalt fonott székében, és sóhajtva hajolt könyve fölé.

Talán azért, mert a szoba kellemes melege elbágyasztotta, vagy talán, mert későre járt már, Panov bácsi csontos ujja lecsúszott a könyv lapjáról, és kis, kerek szemüvege az orrára ereszkedett.

Odakint egyre sűrűbb köd ülte meg a tájat. Homályba vesző árnyak haladtak el az ablak előtt. Az öreg cipész azonban nem látta őket. Halkan hortyogva aludt székében.

Egyszerre csak egy hang hallatszott a szobában: – Panov bácsi! Az öregember felpattant székéből. Szürke bajsza remegett, amikor megkérdezte: – Ki az? Ki van itt? Senkit sem látott, mégis úgy érezte, rajta kívül még valaki van a szobában.

– Panov bácsi – szólt ismét a hang. – Azt szeretnéd, hogy meglátogassalak. Ajándékot akarsz adni nekem. Holnap erre fogok járni. Figyeld hát az utcát hajnalhasadástól szürkületig, és találkozni fogsz velem! De vigyázz! Nem fogom megmondani, ki vagyok! Neked kell felismerned engem!

Ismét csend telepedett a szobára. Panov bácsi a szemét dörzsölgette, de nem látott senkit. A faszén lassan égett a tűzhelyben, az olajlámpa már alig pislákolt. Kintről harangszó hallatszott: megérkezett a karácsony.
– Ez csak Ő lehetett – dünnyögte bajsza alatt az öreg cipészmester. Ez Jézus volt. És ha csupán álom volt az egész? Akkor is... Egész nap várni fogom, remélem nagyon, meglátogat engem. De hogyan ismerem majd fel? Hisz nem maradt mindörökre kisded. Férfi lett belőle, király. Azt mondják, Isten volt.
Az öregember lehajtotta fejét, s elmélázott: Nagyon jól kell megfigyelnem az utcát, nehogy észrevétlenül elmenjen mellettem!
Panov bácsi nem feküdt le ezen az éjszakán. Fonott székében ült, szemben az ablakkal. Éberen figyelte, mikor köszönt be a hajnal.
Lassan megjelentek az első napsugarak a domb felett, és bevilágították a hosszú, kanyargós, macskaköves utcát. Járókelő azonban még nem jelent meg a házak között.
Készítek magamnak egy csésze finom kávét karácsonyi reggelimhez – gondolta jókedvűen Panov bácsi. Befűtött a tűzhelybe, föltette a jókora adag kávét, de fél szemmel állandóan az ablakot figyelte, nehogy várva várt látogatója észrevétlenül továbbmenjen.
Végre megjelent valaki. Egy közeledő emberalak volt kivehető az utca végén. Panov bácsi dobogó szívvel a jégvirágos ablaküveghez szorította orrát. Talán éppen Jézus érkezik, gondolta magában izgatottan. Aztán kiábrándulva visszalépett az ablaktól. Nem Jézus volt az, csak a minden héten errefelé járó öreg utcaseprő haladt háztól házig talicskájával és seprűjével.
Panov bácsi rosszkedvűen bámult ki az utcára. Aztán elfordult az ablaktól. Fontosabb dolgom van nekem, gondolta magában, semhogy egy öreg utcaseprőt figyeljek. Fontos vendégre várok: Istenre, a királyok királyára, Jézusra. Csak akkor fordult vissza, amikor már úgy vélte, az utcaseprő elhaladt a ház előtt. De az öregember még mindig ott volt az utca szemközti oldalán. Talicskája mellett átfagyott kezét dörzsölgetve fázósan toporgott a hidegben. Panov bácsi hirtelen megsajnálta: a szerencsétlen ember szemmel láthatóan nagyon fázott, és ráadásul éppen karácsony napján kellett dolgoznia.
Kikopogott neki az ablakon, de mivel az utcaseprő nem vette észre, kinyitotta az ajtót, és onnan szólította:
– Hé, barátom!
Az utcaseprő félve emelte fel tekintetét – az emberek gyakran durván bántak vele munkája miatt –, ám megnyugodott, amikor észrevette Panov bácsi arcán a széles mosolyt.
– Gyere, térj be hozzám egy csésze kávéra! – hívta barátságosan a cipészmester. Úgy látom, csontig átjárt a hideg.
Az utcaseprő otthagyta talicskáját, és belépett az öreg műhelyébe. – Köszönöm – mondta. Nagyon kedves tőled. Igazán nagyon kedves.
Panov bácsi megkeverte a tűzhelyen levő edényben a kávét.
– Ez a legkevesebb, amit tehetek – mondta anélkül, hogy megfordult volna. – Utóvégre karácsony van.
Az utcaseprő szipákolva válaszolta: – Ez minden, amit én a karácsonytól kaptam. Átvette Panov bácsitól a csésze kávét, majd odacsoszogott a tűzhelyhez, hogy egy kicsit felmelegedjen. Nyirkos ruhájából fanyar szagú pára szállt fel.
Panov bácsi visszasétált az ablakhoz, és az utcát bámulta.
– Vendéget vársz? – kérdezte az utcaseprő komoran. – Úgy értem, rendeset, nem olyant, mint én vagyok.
Panov bácsi lehajtotta fejét: – Hát... Hogy is mondjam? Hallottál Jézusról? – kérdezte.
– Jézus ugyanaz, mint Isten. Nem?
– Nos, Őt várom ma – mondta Panov bácsi.
Az utcaseprő meglepődve pillantott fel, aztán lassan beletörölte orrát kabátja ujjába.
Panov bácsi ekkor elmondta neki az egész történetet.
– Ezért lesem állandóan az utcát – fejezte be. – Várom, mikor érkezik meg.
Az utcaseprő a tűzhely szélére helyezte kávéscsészéjét. – Hát akkor, sok szerencsét – mondta, és már indult is az ajtó felé. – Egyébként... köszönöm a kávét – fordult vissza, miközben arcán első ízben jelent meg mosoly. Odakint fogta a talicskáját, és tovább indulva folytatta munkáját.
Panov bácsi addig nézett utána műhelye ajtajából, amíg alakját elnyelte a messzeség.
A téli napsütés szokatlanul erős volt, fényessé varázsolta az utcát, s még egy kis meleget is adott, amely felolvasztotta a jeget az ablakokon és az utca kövein.
Megjelentek az első járókelők. Néhány részeg az éjszakai mulatozás után támolyogva kereste az utat háza felé, másutt ünneplő ruhába öltözött családok indultak rokonaik meglátogatására. Sokan udvarias főhajtással köszöntek Panov bácsinak, aki cipészműhelye ajtajában állt.
– Boldog karácsonyt, Panov bácsi! – mondták neki. Az öreg nyájasan viszonozta a köszöntést, azonban senkit sem állított meg. Hisz mindannyiukat ismerte. Akire ő várt, az nem falubelije.
Éppen vissza akart térni szobácskájába, amikor valaki fölkeltette a figyelmét. Egy fiatalasszony botorkált a házak tövében. Sovány volt, arca fáradt, ruhája kopottas. Karjaiban kisgyermeket tartott.
Már-már elhaladt a cipészműhely előtt, amikor Panov bácsi megszólította:
– Gyertek be, fiatalasszonyka! Gyertek be, melegedjetek fel egy kicsit nálam!
A fiatal nő ijedten rezzent össze a hangra, s indult is volna tovább, csakhogy a jóindulatú fény Panov bácsi szemében bizalmat ébresztett benne az öreg iránt.
– Köszönöm, nagyon kedves magától – mondta, miközben belépett a cipészműhelybe.
Panov bácsi azonban csak vállat vont. – Semmiség – felelte. – Úgy látom, alaposan átfáztatok. Messzire mentek?
A szomszédos faluba – válaszolt nyíltan a fiatalasszony. – Négy mérföldet kell még gyalogolnunk. Ott lakik a rokonom, akit meg szeretnék kérni, hogy fogadjon be bennünket. Ahol eddig laktam, nem maradhatok, mert nem tudom fizetni a lakbért. Ugyanis férjem elhagyott.
Panov bácsi közelebb lépett hozzá. – Van kenyerem, főzök levest, és megebédelünk, jó? Ám a fiatalasszony büszkén megrázta a fejét. Rendben van, de ennek a kicsinek azért adunk egy kis meleg tejet – mondta az öreg, és azzal máris

kivette a kisgyermeket édesanyja kezéből. – Ne aggódj, nekem is voltak gyermekeim! – tette hozzá csillogó tekintettel. Melegített egy fazék tejet, majd megetette a kisdedet, aki egész idő alatt vidáman gőgicsélt, és jókedvűen rugdalózott az öregember ölében.

– Ni csak! – kiáltott fel Panov bácsi. Nincs neki cipője!

– Nem volt miből venni neki – tört fel a keserűség a fiatalasszonyból.

És Panov bácsi agyát erősen ostromolni kezdte egy gondolat. Megpróbált nem figyelni rá, de a gondolat csak nem hagyta békén. Végül is felállt, s megint levette a polcról azt a dobozt, amelyben élete legszebb művét – a kis gyermekcipőt – tartotta. Felpróbálta őket a kisded lábacskájára, és azok furcsa módon tökéletesen ráillettek.

– Hát akkor, használja őket egészséggel! – mondta gyengéden. A fiatalasszony nem tudta elrejteni örömét. – Hogyan hálálhatnám meg jóságát? – kérdezte örömtől reszkető hangon.

Panov bácsi azonban nem is figyelt rá. Megint az ablaknál állt, s az utcát nézte figyelő szemmel. Remélem, gondolta, nem haladt el Jézus, miközben én a gyermeket etettem.

– Történt valami? – kérdezte a fiatalasszony.

– Hallottál Jézusról, aki karácsonykor született? – fordult vissza hozzá az öreg cipészmester.

A fiatalasszony bólintott.

– Őt várom – mondta Panov bácsi. Megígérte, hogy ma meg fog látogatni.

És elmesélte neki álmát, ha egyáltalán álom volt az, ami az éjjel történt vele.

A fiatalasszony figyelmesen végighallgatta. Aztán, bár tekintetéből látszott, nem igazán hiszi az egészet, kedvesen megérintette az öreg kezét, és így szólt hozzá: – Remélem, az álom valóra fog válni! Megérdemli, hogy valóra váljon, már csak azért is, amiért ilyen jó volt hozzám és gyermekemhez.

És ezzel ő is folytatta útját.

Panov bácsi becsukta utánuk az ajtót, nagy tál káposztalevest főzött magának ebédre, majd visszatért az ablakhoz.

Múltak az órák, az emberek jöttek-mentek az utcán. Panov bácsi figyelmesen fürkészte az arcokat, ám Jézus nem volt közöttük.

Lassan szorongás vett erőt rajta. Lehet, hogy Jézus már elhaladt erre, és ő nem ismerte fel! Lehet, hogy éppen akkor haladt el az ablak előtt, amikor ő egy pillanatra elfordította tekintetét, vagy fölkelt megpiszkálni a tüzet! Nem volt türelme a fonott székében ülni, fölkelt, megint kiállt az ajtó elé.

Különféle emberek jártak az utcán: gyermekek, öregek, koldusok, jókedvű és komor arcú emberek. Egyesekre Panov bácsi rámosolygott, másoknak biccentett, a koldusoknak pénzt vagy kenyérszeletet adott.

De Jézus csak nem érkezett meg.

Amikor beesteledett, Panov bácsi elveszítette minden reményét. Sűrű decemberi köd ereszkedett alá, a járókelők ritkulni kezdtek, és felismerhetetlen, homályos árnyakká váltak.

Az öreg cipészmester szomorúan gyújtotta meg lámpáját, rakott a tűzre, és készített magának vacsorát.

Utána elővette könyvét, beletelepedett nagy fonott székébe, de szíve túlságosan bánatos volt, szeme túl fáradt ahhoz, hogy olvasni tudjon.

– Csak álom volt az egész – motyogta bánatosan. – Pedig nagyon akartam hinni benne. Nagyon szerettem volna, hogy meglátogasson engem!

Szemüvege mögött két nagy könnycsepp homályosította el tekintetét.

Egyszerre, mintha megváltozott volna a szoba. Könnyein át Panov bácsi menetelő emberáradatot vélt felfedezni kicsiny műhelyében.

Ott voltak: az utcaseprő, a fiatalasszony a gyermekével és a többiek mind, akiket aznap látott, mindenki, akit aznap köszöntött.

S ahogy elhaladtak mellette, ezt suttogták neki: – Hát nem láttál engem? Tényleg nem láttál engem, Panov bácsi?

– Kik vagytok? – kiáltott az öreg cipészmester. – Mondjátok meg, kik vagytok!

Egyszerre ugyanaz a hang töltötte be a szobát, amelyet előző éjszaka is hallott, de hogy merről jött, azt Panov bácsi most sem tudta megfejteni.

– Éhes voltam, és adtál ennem. Szomjas voltam, és adtál innom. Nem volt ruhám, és felruháztál. Amikor ma segítettél az embereken, nemcsak rajtuk segítettél, velem is jót tettél.

És megint csend telepedett Panov bácsi szobácskájára.

Szemében a könnycseppek felszáradtak. Tiszta tekintettel szétnézett, ám senkit sem látott.

– Lám, lám – szólt akkor csendesen, hosszú, szürke bajszát pödörgetve. – Szóval mégis itt volt.

Elgondolkodva csóválgatta a fejét, majd elmosolyodott, és kicsiny, kerek szemüvege mögött a szemében ismét felvillant a megszokott, vidám fény.

Babits Mihály:
KARÁCSONYI ÉNEK

Miért fekszel jászolban, ég királya?
Visszasírsz az éhes barikára.
Zenghetnél, lenghetnél angyalok közt:
mégis itt rídogálsz, állatok közt.

Bölcs bocik szájának langy fuvalma,
jobb tán mint csillag-űr szele volna?
Jobb talán a puha széna-alom,
mint a magas égi birodalom?

Istálló párája, jobb az neked,
mint gazdag nárdusok és kenetek?
Lábadhoz tömjén hullt és arany hullt:
kezed csak bús anyád melléért nyúlt.

Becsesnek láttad te e földi test
koldusruháját, hogy fölvetted ezt?
S nem vélted rossznak a zord életet?
te, kiről zengjük, hogy „megszületett”!

Szeress hát minket is, koldusokat!
Lelkünkben gyújts pici gyertyát, sokat.
Csengess éjünkön át, s csillantsd elénk

……

Rejtvény

Díszítsd fel a fát a karácsonyfagömbökbe való betűkkel! A feladványokra a megoldásokat sorrendben, a nyíllal megjelölt irányban helyezd el a fűzérben. A megfejtett szó utolsó betűje egyben a következő szó kezdőbetűje is. Ezeket a betűket jelzik a szürke gömbök. Végül, a számokkal jelölt gömbökből a betűket helyezd a megfelelő négyzetbe, így kirakhatod Babits Mihály Karácsonyi ének című versének utolsó sorát.

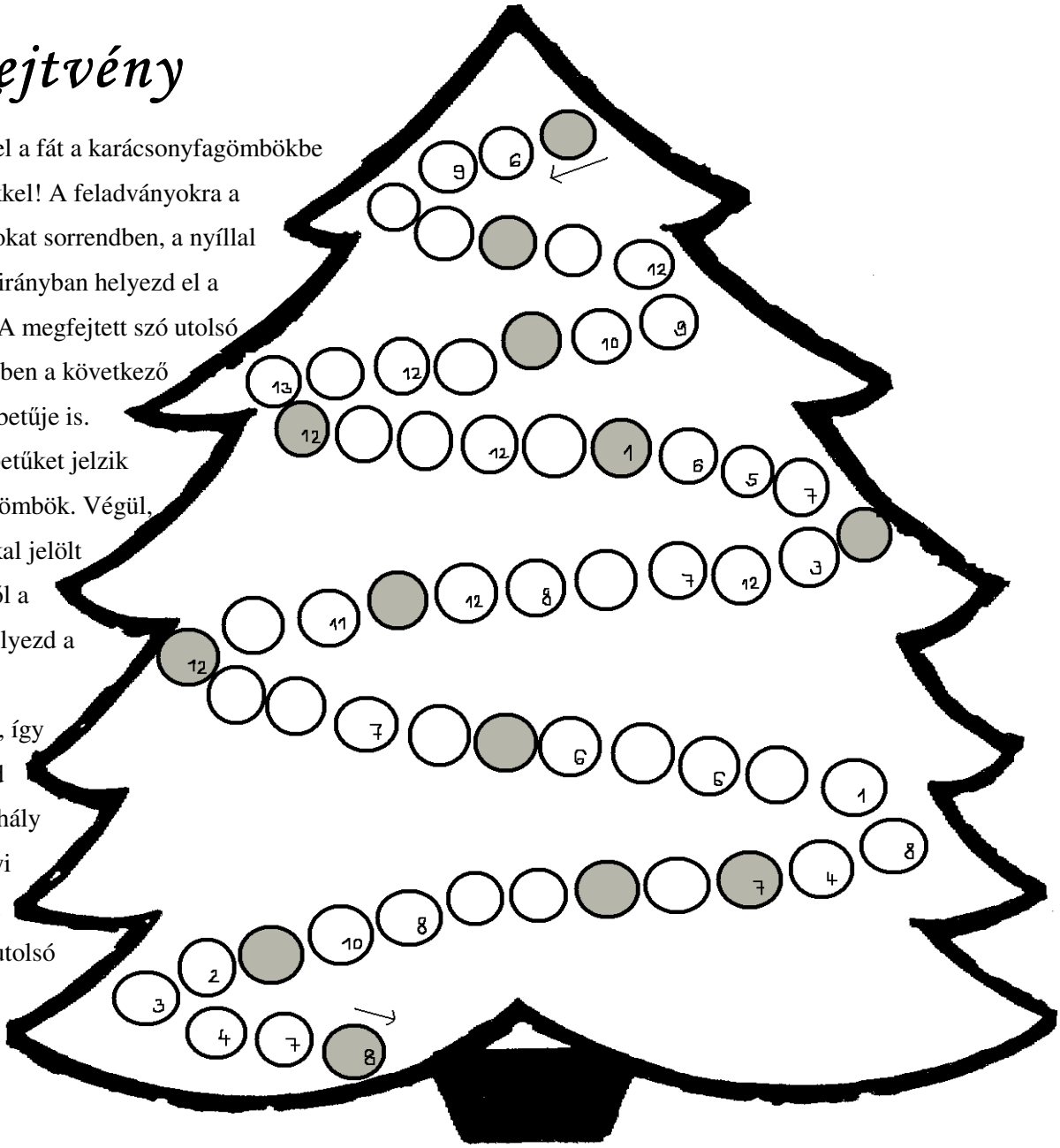

1. karácsonyi sütemény
2. az egyik próféta
3. a gabonafélék cséplése után visszamaradó szár
4. szárított gyümölcs másik jelzője
5. ebben gyúrták a kenyeret
6. vigyáz Rád minden percben
7. december 13. - …. napja
8. rénszarvas éke
9. vértanú szent
10. legfényesebb égitest
11. csecsemő - …… baba
12. „szamárhaj”

1	2	3	4	5	6	7	8

9	10	1	4	5	11	7	5	12	1

12	3	6	13	4	7	8	1

Rákosszentmihályi búcsú

2010. október 3. vasárnap

Egyik kedvenc kápláni állomáshelyem, Rákosszentmihály volt, 1975-1979-ig.
Az itt töltött négy esztendő alatt sikerült színessé, gazdaggá tenni az Egyházközség életét. Megszerveztem az ifjúsági hittant, a bibliaórát, a minden vasárnapi diákmiséket, a buszos kirándulásokat, a karácsonyi pásztorjátékokat, csak a legfontosabbakat említve.

Azután négy nagyon szép lelkipásztori év után elhelyezett a Püspök atya Kerekegyházára, hogy folytassam, amit itt sikeresen megvalósítottam.
Azóta, hogy elkerültem, harmincegy éve, nem is nagyon látogattam vissza. Egy esküvőt tartottam egy ottani barátom fia kért meg, Szafranszky Péter azt mondta, ragaszkodik hozzá, hogy én eskessem, és én szívesen el is vállaltam. Ekkor hallottam a sekrestyéstől egy jó mondást. Ő már több pap mellett is szolgálta a templomot, mondta büszkén. – Tetszik tudni, minden papnak van valami *szisztériája*! Ezzel méltatta és értékelte papi „főnökeit". Nagyon tetszett ez a mondása, nem is felejtettem el.
Még egy alkalommal voltam a templomban, amikor kedves plébánosuk, Fülöp Dezső atya meghalt, és meghívtak a temetésére.

Kápláni utódom Urbán Gábor atya volt, akivel éveket töltöttünk együtt a szemináriumban, Egerben. Az áthelyezésünk előtt, a szomszédban, Sashalmon volt káplán. Éppen egy három hetes körútról jöttünk haza Jugoszláviából, az ő Wartburg személygépkocsiján, amikor közölték velünk, hogy mindketten megkaptuk az áthelyezést, Ő Rákosszentmihályra helyettem, én pedig Kerekegyházára.
Jelenleg ő a Rákosszentmihályi plébános, és harmincegy év után meghívott, tartsam meg nála a Szent Mihály búcsút. Örömmel el is vállaltam, mert Szentmihály mindig a szívem egyik csücske maradt.

Csak néhányat az ott tapasztalt élményeimből: akik abban az időben ott éltek, úgy fogadtak, mintha tegnap találkoztunk volna.
Felhívott a búcsú előtti Lauberné Magdi, mit szeretnék enni a búcsúi ebéden, mi a kedvencem. Hirtelen nem is tudtam, mit mondjak. Én mindent megeszem, amit szeretettel készítenek.
A búcsúi ünnepi szentmise után bejött a sekrestyébe egy asszony. – Nem ismerem meg? Hát arcról nem, de a hangja alapján azonnal rájöttem, ki ő. Ifjúsági hittanosom volt. S amikor diafilmeket házilag hangosfilmekké alakítottunk, mindig ő volt az édesanya hangja, Don Boscónak, Bernadettnek, Szent Ferencnek.
Egy másik asszony a plébánia előtt állított meg, és egy levelet adott át. Személyesen is elmondta a levél tartalmát. Azt mondta, amikor 1978. december 23-án mínusz 20 fokban temettem az édesanyját, milyen nagy vigasztalást, megerősítést kapott a temetési szertartásban. Őszintén, meghatódtam.
Egy idős nyolcvanon felüli néni, Márta néni, szépen becsomagolt füzetet adott át. Saját kezűleg írta tele, gyöngybetűkkel, kedvenc verseivel a füzetet és ajándékozta nekem, mert annak idején harmincegy néhány éve én segítettem vissza a Jó Istenhez.
Találkoztam akkori legjobb munkatársammal, Pálmai Pistával, az akkori fiatal kántorral, akivel szerveztük éveken át a diákmiséket, és a beat miséket. Most már az ő fia vezeti a gitáros kórust.
Tele élménnyel és örömmel jöttem haza erről a búcsúi ünnepről. Jól eső érzés volt, Isten kegyelmével, nem volt hiábavaló az a négy esztendő, amit Rákosszentmihályon töltöttem. Deo gratias! (Istennek legyen hála)

Kedves Olvasók! Örülök, hogy megoszthattam Önökkel ezeket az élményeimet. Az ilyen élmények adnak új erőt, amikor elcsügged az ember a sok fáradozás miatt.

András atya

Az egyházközségi testületek megújítása

Az Egyházközségi Szabályzat szerint négyévente meg kell újítani az egyházközségi képviselőtestületeket. Mi 2006-ban megújítottuk a testületeket, ünnepélyes eskütétel keretében. 2007-ben Püspök atya javasolta, hogy ahol nem működnek jól a testületek, ott feloszlatja Pünkösd ünnepével hivatalosan, és háromtagú gazdasági és háromtagú lelkipásztori tanács vezesse ideiglenesen az egyházközségeket. Mi nem oszlattuk fel a testületeket, mert jól működtek.

Most azonban, amikor aktuálissá vált a megújítás, úgy láttuk jónak, hogy gondoljuk át a testület működését és hatékonyságát, valamint értékeljük, mennyire felel meg a mai kihívásoknak, és az egyházközség minél jobb előrehaladásának, Krisztustól rendelt küldetésének.

A megújított testületet két feladatkör ellátására osztjuk ketté. A gazdasági tanácsra és a lelkipásztori tanácsra. Az **egyik** az anyagi javakkal, egyházi épületekkel kapcsolatos feladatokat látja el, a **másik** pedig az egyházközség lelki életének feladatait, a hitéletet, a templomi szertatások méltó végzését, hitoktatást, valamint a hívek egyházukhoz való közeledését van hivatva szolgálni.

Megkívánjuk a megújított testület tagjaitól, hogy ennek a nem könnyű munkának valamelyik területében aktívan, azaz tevékenyen vegyen részt.

Ez a megújítás folyamatban van. Éppen ezért szeretnénk, ha jelentkeznének olyan személyek, akik eddig nem vettek részt ebben a tevékenységben.

Ennek a megújításnak az a nagy célja, hogy a hitéletet minden területen még gyümölcsözőbben végezzük, hogy minél több embert el tudjunk érni egyházközségünk területén. És ehhez biztosítani tudjuk az anyagi hátteret, az egyházközségi hozzájárulás eddigi rendszerének módosításával.

Bízunk abban, hogy Isten áldása lesz fáradozásukon, és ehhez kérjünk a hívek, testvérek imáit.

András atya

„Menjetek el az egész világra,
és hirdessétek az egész evangéliumot
minden teremtménynek.” Mk 16,15

FÜLÖP KURZUS

2010. szeptember 10-12. között került megrendezésre a Fülöp kurzus Taksonyban, a Szent Anna templom plébániáján.

A kurzust a Szent András Evangelizációs Iskola tartotta három felejthetetlen evangelizátorral, Anikóval, Apollóniával és Gáborral. A szemléletes előadásban nagy segítségükre voltak, Johanna és László. S hogy kinek köszönhetjük, hogy helyünkbe hozta ezt a csodálatos lehetőséget lelki megújulásunkra? Pákozdy Richárd volt az, aki már részt vett korábban ilyen kurzuson, és úgy gondolta, ezt másoknak is át kell élni. Negyvenkét ember érezte, hogy több szeretne lenni vasárnapi kereszténynél, hogy közelebb szeretné tudni magát Istenhez.

A kurzus tematikája Szentírás-olvasásból, tanításból, úgynevezett dinamikákból és sok éneklésből állt.

A közös Biblia-olvasás közelebb hozott bennünket egymáshoz. A tanítások mondanivalója és az azt követő dinamika mindenki számára megrázó, szívbemarkoló volt, hiszen szembesültünk önmagunk gyarlóságával, gyengeségeivel, ugyanakkor minden szó Isten végtelen szeretetéről beszélt és arról, hogy nemcsak nekünk van szükségünk Őrá, hanem Neki is szüksége van ránk.

Sokszor küszködtünk a könnyeinkkel, mert lelkünk mélyéig felkavart bennünket ez az élmény. De talán erre volt szükségünk ahhoz, hogy valami megmozduljon bennünk ott belül, és azt érezzük, ezután már nem lehetek az, aki előtte voltam. A legcsodálatosabb élmény az imádkozás a Szentlélek áradásáért volt.

Sokan megtapasztalhattuk, hogy valóban jelen van közöttünk Isten, hiszen azok a szavak, amelyek elhangzottak, csak Isten előtt tudott, személyes és más által nem ismerhetett jellemzőinkre utaltak.

A közösen átélt élmények során világossá vált, egyedül kevesek, gyengék vagyunk, szükségünk van egymásra. Együtt sírtunk, nevettünk, lelki testvérekké váltunk, akik, ha találkoznak, lelkendezve elevenítik fel, milyen jó volt a Fülöp-kurzus.

Nagy szeretettel várjuk a Szent András Evangelizációs Iskolát a következő kurzusra.

Nagyné Vadkerti Zita

A Taksonyi Karitasz hírei

2010. november 20-án a taksonyi Művelődési házban került megrendezésre a **4. KARITASZ batyus bál**. A fenyőágakkal, fényfüzérekkel, mécsesekkel feldíszített terem már a karácsony meghitt hangulatát idézte fel minden jelenlévőben.

Az est fényét emelték András atya szavai, aki a szeretetről, a mások iránt érzett felelősségről, a csoport nehéz és felelősségteljes, de ugyanakkor nagyon szép és felemelő munkájáról beszélt. A szívhez szóló gondolatok után Isten áldását kérve a csoport további terveihez András atya teret engedett a zenének, és megnyitotta a kimondottan jó hangulatú, hajnalig tartó mulatságot.

Boldogság töltötte el a szívünket, amikor olyan asztaltársaságokat láttunk, akik már az első bál óta részt vesznek rendezvényünkön, így támogatva az elesettebbeket. Köszönet érte, hiszen az adományokból, a többszöri ruhavásárok és a bál bevételeiből tudjuk kiváltani a gyógyszereket, élelmiszercsomagokat készíteni, tüzelőt vásárolni.

Ebben az évben elég sok baj érte az embereket: árvíz, iszapkatasztrófa. Az egyházon keresztül a Karitasz is mindannyiszor a természeti katasztrófát szenvedett emberek segítségére sietett. Gyűjtéseket szerveztünk a plébánián, és sikeresen eljuttattuk ezekre a területekre.

Köszönetet mondunk mindenkinek, aki bármilyen formában támogatott bennünket.

Köszönjük a Jóistennek, hogy ilyen sok segítőkész embert irányít felénk, köszönjük az erőnket és a sok kegyelmet, amit egész évben érezhettünk.

Áldott karácsonyt és új esztendőt kívánunk Mindenkinek!

Taksony, 2010. december 4-én

a Taksonyi Karitasz Csoport

HumIrZen

azaz Humoros, Irodalmi és Zenei jótékonysági est a taksonyi művelődési házban ☺

November 6-án ismételten jótékonysági estet tartottunk. Most az iszapkatasztrófa áldozatainak megsegítésére gyűjtöttünk. Rövid, de lényegre törő, hol vicces, hol pedig komolyabb előadásokat hallhattak és láthattak nézőink. Nagy izgalommal készült mindenki erre az estére. Elérkezett a 7 óra, a kezdés ideje. „De még nincsenek itt a miséről jövők!"– szólalt meg valaki. Gyors töprengés, mit is tegyünk, de jött az ihlet pillanatok alatt.☺

Előkapták zenészeink a bogaras énekeskönyvet és kiválasztottak egy számot: „Kezdjünk ezzel!". Az ének alatt megérkeztek a misén résztvevők is, így elkezdhettük előadásunkat.

A műsorban láthattak kedves vendégeink olyan előadásokat, melyeken nagyokat kacaghattak. Ilyen volt, melyben érdekes adatokat mutattak be; melyben kisegítettek bennünket, hogyan bocsássuk el alkalmazottainkat; amiben segítettek, hogyan telepítsük szívünkbe a szeretet programját; melyek bemutatták a vidéki embereket, akik kicsit belegabalyodtak a modern technika találmányaiba. De hallhattak csodálatos zeneszámokat is, amik melengették szíveiket.

Az előadásban szerepeltek külsős barátaink, is mint Markéta, a cseh származású tanárnő, a csodás klarinétjátékot játszó Judy, a hegedűvirtuóz leányzó vagy épp az Orleans-i Máriát dicsérő éneket előadó fiatalok. Záró számként még egyet énekeltünk, melyben arra bíztattuk barátainkat, bízzanak ők is az Úrban, mert Ő mindig velünk van.

Előadásunkat ismét sikeresnek mondhatjuk. 177ezer forint gyűlt össze, melyet a Devecseri plébániának utaltunk át. Köszönjük minden kedves testvér bőkezű adományát. Isten fizesse meg!

A Szentjánosbogarak

A Kereszténység Szakrális Építészete
4. fejezet

Az újkor szakrális építészete
Reneszánsz, Quattrocento
Filippo Brunelleschi

2. rész

Az újkori építészet egyik sajátossága, hogy a jelentős épületek mögött ismert tervező is áll. Az alkotó kilétét nem fedi homály, mint a „sötét középkor" időszakában. Az épületek minőségét, újszerűségét, egyediségét az építőművész nagyszerűsége, tehetsége határozza meg. Az építész egyénisége olyan többlet tartalmat ad művéhez, amellyel korszakot alkot. A korszakalkotó stílusjegyek felismerhetők maradnak, de egyéni többlet tartalommal, humánummal teljesednek ki.

1972 nyarán egyszerű márványlap került elő a firenzei Dómban, a XIII. századi Santa Reparata templom alapfalainak feltárása során. Felirata mindössze ennyi: „Corpus magni ingenii viri / Philippi ser Brunelleschi fiorentini" (Filippo Brunelleschi, a nagy tehetségű firenzei férfiú holtteste). Ez a nagy tehetségű férfi az építészetben nyitott új korszakot, holott eredetileg ötvös volt. Személye új irányt adott, új távlatokat nyitott az építészetben, azon belül a keresztény szakrális építészet területén is.

A Firenzei Dóm

Filippo először 1404-ben tűnt fel a nagy templom, a firenzei Dóm építkezésén, a szerkezeti problémák megoldását kutató bizottság tagjaként. Ekkoriban látogatott el Rómába, ahol gondosan tanulmányozta az antik művészet emlékeit. Hazatérése után matematikai és mechanikai tanulmányokat folytatott, majd belemélyedt a tudományos térábrázolást megalapozó perspektíva elsajátításába. Az 1480-as években született első, Antonio di Tuccio Manetti által írt életrajzától fogva mindmáig csaknem kizárólag neki tulajdonítják a helyes perspektívaszerkesztés kitalálását. Első nagy feladatánál, a Dómkupola felépítésénél kivételes szerkezeti érzékével tűnt ki. A roppant nehéz probléma érzékeltetéséhez szükséges az előzmények rövid áttekintése: Az 1294-ben megkezdett székesegyház építése a XV. század második évtizedében befejezéséhez közeledett. Ekkoriban született a város címerének liliomára utaló elnevezése, a Santa Maria del Fiore. A nyolcszögű kupolatér leendő boltozatának 13 m magas tamburja 1413-ban készült el, ám egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy a 41,70 m átmérőjű kupola felépítése szinte megoldhatatlan. 1418-ban pályázatot írtak ki a kupolára. Több ácsmestert és kőművest megelőzve a hivatalosan még mindig ötvös Brunelleschi győzött. Ám a kivitelezés megkezdése előtt bizonyítania kellett, hogy hihetetlennek tűnő javaslata megvalósítható. Az akkori technikai adottságokat figyelembe véve valóban nehéz lehetett meggyőzni az építtetőket, hogy a hatalmas kupolát aláállványozás nélkül felépíti. A kivitelezés alapjául szolgáló modellhez írásos ismertetés is készült, amely lényegében Brunelleschitől származik. Tartalma szerint a szerkezeti váz 24 bordás. 8 borda van a sarokrészeken, 2-2 kisebb a nyolcszög oldalain. A felfelé összehajló bordákat támívhez hasonlóan falazott, vízszintes bordák merevítik, és kőből, fából, valamint vasrudakból készített gyűrűk fogják össze. A bordákkal merevített kolostorboltozat a középkorban ismert volt, de ekkora méretben sosem épült. A szerkezeti erőjátékból adódóan, a falazat teljes megszilárdulásáig állványzatnak kellett védenie a boltozatot a beomlás ellen. Brunelleschi páratlan újítása éppen abban állt, hogy olyan falszerkezetet gondolt ki, amely feleslegessé tette a roppant költséges és időigényes alátámasztást. A Dómkupola az építészet tudománnyá válásának első nagyszabású bizonyítéka. Ismeretes, hogy Beauvais-ben, a legmagasabb francia székesegyház 48 m magas főhajója néhány évvel elkészülte után beomlott. A firenzei Dómkupola 55 m magasságból emelkedik fel, a laterna alatti nyílásig további 31,30 m magasságot ível át. Az antik római Pantheon 42,70 m átmérőjű kupolája óta először épült ismét nagyméretű boltozat, amely ráadásul jóval merészebb szerkezetű távoli elődjénél. A firenzei kupola szabadon, lendületesen emelkedik a magasba. A fehér carrarai márvánnyal burkolt sarokbordák hatá-

S. Lorenzo, Sagrestia Vecchia

rozottan rajzolódnak ki a vörös cseréppel fedett cikkelyek között, és a hatalmas tömeg valóságos súlyánál könnyebbnek látszik. Szerkezeti és esztétikai jelentősége mindmáig a városkép uralkodó szimbólumává tette. Brunelleschi a roppant nehéz feladattal rövid idő alatt megbirkózott, így 16 év elteltével, 1436 nyarán IV. Jenő pápa felszentelhette a kupolát.

Capella Pazzi

Jelentős, új tervezési elvek tanulmányozhatók a Medici-család emlék- és sírkápolnájánál, amely később a San Lorenzo templom sekrestyéje lett. Ez a nagyszerű épület a Sagrestia Vecchia. Az épület eredetileg szabadon állt, ma már csak laternás kupolája látszik a környező épületek között. Egyszerű, tiszta tömegéről csak rajzok tanúskodnak, de a belső önmagában is híven tükrözi az első reneszánsz egyházi épület jelentőségét. A kor eszméit jelképi erővel kifejező központos téralakítást Brunelleschi a világegyetem harmóniájának építészeti vetületeként fogalmazta meg. A Sagrestia Vecchia korszakos jelentősége az elméletben kiszerkesztett és világosan érzékletessé alakított arányok összhangjában rejlik. A részletképzésben még tapasztalható a kötődés a protoreneszánszhoz, de a téralakítási koncepció teljesen új. Ez az épület első állomása volt annak a fejlődési folyamatnak, amelynek végén a reneszánsz építészeti eszméket legtökéletesebben kifejező alkotás, a római Szent Péter bazilika kilencosztású központos terve megszületett.

A mester az 1429-ben sekrestye építésénél szerzett tapasztalatait felhasználta és tovább is érlelte következő művénél a Capella Pazzi-nál. A kápolna a Santa Croce templom déli keresztházához simul, a kolostor első udvarának mélyén. A tér kettős funkciót elégített ki: a megrendelő család kápolnája és a kolostor szerzeteseinek tanácsterme volt. A matematikai-geometriai szerkesztés szervesen összefűzi az előcsarnokot a belső tércsoporttal. A Pazzi-kápolna az első olyan bővített központos tér, amely a reneszánsz igényeknek megfelelően,

S. Lorenzo

következetes arányelvek szerint épült fel. Brunelleschi harmadik központos temploma, a S. Maria degli Angeli. Ozorai Pipó, temesi bán kezdeményezte a kolostorkápolna építését.

Amikor 1418-ban elhatározták a XI. sz-i S. Lorenzo templom átalakítását, először gótikus mintájú tervek készültek. A félbeszakadt építésbe 1442-ben kapcsolódott be Brunelleschi, de mindössze négy évig ügyelhetett tervének betartására. Halála után tanítványai vezették az építkezést. A központos terekhez hasonlóan a S. Lorenzoban is döntő szerepe van a rajzosságnak. A reneszánsz első hosszelrendezésű templomterénél világosan megmutatkozik, hogy Brunelleschi a kötöttségek ellenére is keresztül vitte tudományos térfelépítését. Perspektívikus törvényszerűségekre támaszkodva „adta össze" a téregységeket.

S. Spirito

A Santo Spirito templomnál a mester maradéktalanul megvalósíthatta a latinkereszt alaprajzú tér reneszánsz változatát. Egy lebontásra ítélt XIII. századi Ágoston-rendi templom helyére kellett újat terveznie. Első rátekintésre igen nagy a hasonlóság a S. Lorenzo és a S. Spirito elrendezése között. A bazilikális felépítésű latinkereszt térforma teljesen kiérlelt megoldásának kulcsa abban rejlik, hogy a mellékhajók és az oldalkápolnák körbefonják a főhajó, kereszthház és szentély alkotta belső magot. A tektonikus elemek elhelyezése és plasztikája fokozottan kiemeli a tiszta, anyagszerű szerkesztést. A mellékterek gyűrűje a központos hatást erősíti a négyzet körül, a középső latinkereszt oszlopos-árkádos térhatárolásával tökéletesen összecseng az oldalkápolnákba nyíló ívek sora. A templomban olyan téralakító faltömegeket érzékelünk, amelyek különleges élettel telítik a minden részletben kiérlelt, fenséges nyugalmú belső világot. Lorenzo Bernini, a klasszikus ihletésű barokk építész a S. Spirito-t a világ legszebb temploma elnevezéssel illette.

Brunelleschi életművében a központos és hosszelrendezésű tereknél egyaránt azonos felismerés vezetett el az eszményinek tartott térkompozícióhoz. Firenze, a reneszánsz lényegét jelképező város és a nagy építészeti újító neve elválaszthatatlanul összetartozik. Az utókor, elsősorban az építészek számára a fejlődést meghatározó épületei hirdetik a reneszánsz alkotói szellemet és a hivatását megalkuvás nélkül folytató művész magatartását.

Felhasznált irodalom: B. Szűcs Margit: Az építészet története: Újkor, Reneszánsz

Összeállította: Érces Gergő

A család értékeinek felmutatása, intézményének erősítése érdekében a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia meghirdette a Család Évét. A Család Éve 2010. december 26-tól, Szent Család vasárnapjától 2011. december 29-ig tart.

2011

A CSALÁD ÉVE

Amikor **a Magyar Katolikus Egyház meghirdeti a Család Évét**, a harminc évvel ezelőtt, 1981-ben megjelent Familiaris Consortio-ra, II. János Pál pápa apostoli buzdítására is emlékezve, sokrétű célt szeretne megvalósítani. A Családok Nagy Pápája sokat idézett gondolata: „Család, légy az, ami vagy!" A családév szeretné erősíteni a család belső identitását, ugyanakkor szeretné tudatosítani a család missziós felelősségét is. A család ugyanis egyszerre tárgya és alanya az evangelizációnak. Tárgya az evangelizációnak, rá irányul. Ebben az értelemben az egyházközségek segítsék és bátorítsák a fiatalokat a megalapozott házasságra. A távolabbi felkészülést segíti a családi életre nevelés, a közelebbi pedig a párkapcsolatokat irányítja a szentségi házasság felé, már a jegyeskort megelőzően. Fontos a házasságok kísérése, összefogása csoportokba, és hogy legyen, aki ott áll azok mellett is, akik válsággal, különböző nehézségekkel küzdenek. A családnak, mint az evangelizáció alanyának pedig az a feladata, hogy kinyilvánítsa és közölje a szeretetet, amely eleven visszhangja és tükröződése Isten emberek iránti szeretetének, a Vőlegény Krisztus szeretetének a Menyasszony Egyház iránt. (FC 17.)

A Család Éve szeretné felragyogtatni a család értékét, tudatosítani, hogy a házasságon alapuló család nélkül a nemzet elenyészik, a gazdaság összeomlik, a kultúra lehanyatlik. Társadalmunknak – amelyet az individualizmus, szekularizmus, relativizmus, materializmus tépáz – a család nyújt menedéket, mert képes a társadalom megújítására, hiszen a házasságon alapuló család, elfogadva az életet, a jövő záloga.

A Család Éve kegyelmi idő. Kereszténységtől távolodó világunk csak olyan keresztények életpéldája nyomán fogja újra befogadni az evangéliumot, akik Krisztussal való őszinte, állandó, boldogító találkozásban élnek, és másokat is meghívnak erre a közösségre. XVI. Benedek pápa mondja: Jézus azért jött, hogy a szegényeknek hirdesse az örömhírt; márpedig a legszegényebb az, aki kiábrándult az abszurdnak, ellentmondásosnak vélt életből. Az örömtelenségből szeretetlenség, irigység, önzés fakad és minden rossz, ami tönkreteszi az embert és a világot. Az öröm forrása a szeretet, a szeretet pedig a családban forrásozik. A családok tanúságtételét az Eucharisztia, a bűnbánat szentsége, Isten igéjének hallgatása és az imádság hitelesíti. Vagyis egyedül azok a keresztények képesek tanúságtételre, akik őszinte és élő kapcsolatban vannak Krisztussal, és akik Krisztusból reményt merítenek az élet összes dimenziójához.

Bíró László, a MKPK családreferens püspöke

Krisztus fénye

A dunaharaszti és taksonyi katolikus egyházközségek évente négyszer megjelenő folyóirata
XI. évf. 4. sz. (42) ~ 2010. Karácsony

* * *

Felelős kiadó: Láng András plébános, langandras46@freemail.hu
Plébánia telefonszáma: 06-24-518-990, *Plébánia levélcíme:* 2335 Taksony Fő tér 1/b

Szerkesztési és tördelési munkálatok: Koczka Tamásné Nagy Angela
Dunaharaszti T/F 06-24-537-570; angelika@flynet.hu

www.communio.hu/luxchristi és www.plebi.hu; e-mail: luxchristi@flynet.hu

Nyomdai kivitelezés: DORIL Bt. Taksony; *Fényképek:* Gáspár József, Hollóssy Imréné, Koczka Tamásné, Láng András, Mohácsi Árpádné, Wagner Attila, Zsófi

Címlap-grafika Koczka Tamásné Murillo A pásztorok imádása c. képe felhasználásával, a címlap kisképe: Murillo Szent család c. festményének részlete